

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ХОТЕЛ ВАНДОМ

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2013

chitanka.info

*На любимите ми, прекрасни деца: Бийти, Тревър, Тод,
Ник, Сам, Виктория, Ванеса, Макс и Зара, радостта на
живота ми, музиката за душата ми.*

*Вие сте удоволствието на дните ми! Колко
благословена съм да ви имам!*

С любов,

Мама
Даниел Стийл

1.

Фоайето на хотел „Вандом“ на Източна Шейсет и девета улица в Ню Йорк беше въплъщение на безукорна елегантност и добросъвестна педантичност. Черно-белият мраморен под беше безупречно чист, а червени пътеки биваха разстиляни в мига, когато навън паднеше и капка дъжд. Розетките по стените бяха изключителни, а огромният кристален полилей напомняше за най-красивите дворци в Европа. Хотелът бе значително по-малък от онзи, вдъхновил обзавеждането му, но за опитните пътешественици бе забележително сходен с „Риц“ в Париж, където собственикът на хотел „Вандом“ бе работил като помощник-управител в продължение на две години по време на стажа си в най-изисканите хотели в Европа.

Юг Мартен беше на четиресет, възпитаник на уважавания и прочут Лозански хотелиерски колеж в Швейцария, и хотелът в Манхатън бе мечтата му. Все още не можеше да повярва какъв късметлия е и как всичко се бе уредило идеално преди пет години. Баща му, швейцарски banker, и майка му, също така консервативна, бяха съсипани, когато им съобщили, че възнамерява да се запише в хотелиерско училище. Той произхождаше от семейство на банкери, а за тях в управлението и работата в хотел имаше нещо съмнително, което те категорично не одобряваха. Семейството му направи всичко възможно, за да го убеди да се откаже, но не успя. След четири години в колежа в Лозана той бе отлично обучен и получи престижни постове в хотел „Кап“ в Антиб, „Риц“ в Париж, „Кларидж“ в Лондон и дори в прочутия хотел „Пенинсюла“ в Хонконг. По това време реши, че ако някога притежава собствен хотел, предпочита да е някъде в Съединените щати.

Юг работеше в хотел „Плаза“ в Ню Йорк точно преди да бъде затворен за страховит ремонт. Бе убеден, че е на светлинни години от осъществяването на мечтата си. И тогава се случи. Хотел „Мълбери“ бе обявен за продажба. Малък и овехтял, съсипван в продължение на години, той никога не бе смятан за елегантен въпреки идеалното си

местоположение. Когато чу за това, Юг събра всичките си спестявания, взе всеки възможен заем, който можеше да получи в Ню Йорк и Швейцария, и използва скромната парична помощ от родителите си, която бе инвестирал благоразумно. И сумата направи покупката на хотела възможна. Успя, като ипотекира сградата. След покупката на „Мълбери“ направи необходимия ремонт, който отне две години. Така бе роден хотел „Вандом“, за страхотна изненада на нюйоркчани, повечето от които дори не бяха наясно, че на това място има хотел.

Сградата била малка частна болница през двайсетте години. После била превърната в хотел през четиресетте, но с кошмарно лошо обзавеждане. В пълен контраст с предишното му положение, преобразеният „Вандом“ бе великолепен, а обслужването му — превъзходно. Юг докара готвачи от целия свят за изключително популярния си ресторант. Управителят бе един от най-добрите в бизнеса и всички бяха съгласни, че дори храната от румсървиса бе фантастична. Още през първата година ресторантът постигна невероятен успех и сега местата в него бяха резервирани за месеци напред от посетители от целия свят. Президентският апартамент бе един от най-изисканите в града. Хотел „Вандом“ бе искрящ диамант с елегантно обзаведените си апартаменти, стаи с камини, розетки и високи тавани. Имаше южно изложение, така че повечето стаи бяха слънчеви, а Юг бе подбрал най-изящния порцелан, кристал и лен, както и антиките, които можеше да си позволи, като полилея във фойето, купен на търг на „Кристис“ в Женева. Полилеят идваше от френски замък близо до Бордо и бе в отлично състояние.

Юг ръководеше хотела със сто и двайсет стаи с швейцарска точност, топла усмивка и желязна ръка. Служителите му бяха дискретни и опитни, притежаваха забележителна памет за всеки посетител и поддържаха подробни досиета за нуждите и желанията на всички важни клиенти. Всичко това направи „Вандом“ най-популярния малък хотел в Ню Йорк през последните три години. Още щом пристъпеше във фойето, човек знаеше, че се намира на специално място. Млад пиколо стоеше до въртящата се врата, издокаран в униформа, имитираща облеклото на служителите в „Риц“ — тъмносин панталон, късо сако, златни еполети и малко кръгло кепе с каишка под брадичката, накривено под лек ъгъл. Посетителите бяха посрещани от армия пиколо и изключително способни администратори. Всички се

движеха бързо, за да обслужат гостите, и целият персонал бе готов да се справи и с дребни, и с огромни молби. Юг бе наясно, че безукорното обслужване е най-важното нещо.

Помощник-управителите носеха черни фракове и раирани панталони, също така копирани от „Риц“. Самият Юг бе на разположение денем и нощем, издокаран в тъмносин костюм, винаги с бяла риза и тъмна вратовръзка от „Ерме“. Той имаше изключителна памет за всеки, който бе отсядал при тях, и когато бе възможно, посрещаше важните гости лично. Той бе истински собственик на хотел и дори най-дребната подробност не убягваше от опитното му око. Юг очакваше шефовете на отделите да отговарят на стандартите, установени от него. Гостите на хотела идваха не само заради луксозното обзавеждане, но и заради идеалното обслужване.

В добавка хотелът винаги бе пълен със свежи цветя, а спа центърът бе един от най-добрите в града. Нямахме услуга, която персоналът да не може да осигури, стига да бе законна и да не нарушаваше много правилата на добрия вкус. И въпреки възраженията, които бяха имали родителите на Юг, той вярваше, че сега те щяха да се гордеят с него. Беше използвал парите им добре и хотелът постигна такъв успех през първите три години, че почти бе изплатил дълговете си. Не беше изненадващо, тъй като самият той работеше денонощно, за да направи хотела такъв, какъвто беше. В лично отношение обаче победата му имаше доста висока цена. Бе му струвала жена му. И бе тема на клюки сред персонала и посетителите.

Преди девет години, когато Юг работеше в „Кларидж“ в Лондон, той се запозна с Мириам Вейл, изключително красива и прочута международна манекенка. И като всеки видял я мъж, той бе зашеметен още в мига, когато се срещнаха. Юг се държеше вежливо, но съдържано, каквото бе професионалното му поведение с гостите на хотелите, където работеше, но тя беше на двасет и три и му показа ясно, че го желае. И той се влюби лудо. Мириам беше американка и той я последва в Ню Йорк. Беше вълнуващо време за него и той се примири с по-нисък пост в „Плаза“ само и само да бъде в същия град с любимата си и връзката им да продължи. За негова изненада тя също бе влюбена в него и двамата се ожениха само след шест месеца. Юг никога не бе изпитвал такова щастие в живота си, каквото през ранните им години заедно.

Осемнайсет месеца по-късно се роди дъщеря им Елоиз и Юг обожаваше жена си и детето. Потръпваше, когато го казваше, тъй като се страхуваше да не разгневи боговете, но вечно повтаряше, че животът му е идеален. Беше изцяло отдаден на семейството си. Независимо какви изкушения му се предлагаха в хотелиерския бизнес, той бе верен на съпругата си. Тя продължи кариерата си на модел и след раждането на Елоиз и всички в „Плаза“ ахкаха над малкото момиченце и го глезеха. Елоиз бе на две години, когато той купи „Мълбери“ и го превърна във „Вандом“. Така Юг получи всичко, което искаше. Жена и дете, които обичаше силно, и собствен хотел. Мириам не бе особено ентузиазизирана от проекта и мърмореше упорито, че той ще отнема прекалено много от времето му, но притежанието на собствен хотел, при това като този, който Юг създаваше, бе мечтата на живота му.

Родителите му бяха още по-недоволни от Мириам, отколкото от работата му в хотелиерския бизнес. Изпитваха сериозни съмнения, че разглезената двацет и три годишна, зрелищно красива и международно прочута манекенка ще стане добра съпруга. Но Юг я обичаше безумно и вярваше в това.

Както бе очаквал, за подновяването на хотела бяха нужни две години. Бюджетът бе надхвърлен съвсем леко, а крайният резултат бе точно на каквото се бе надявал.

Двамата бяха женени от шест години, Елоиз бе на четири, когато хотел „Вандом“ бе открит, и Мириам се съгласи да позира за рекламите. Фактът, че собственикът на хотела бе женен за прочутата манекенка, добавяше определен престиж, пък и посетителите от мъжки пол все се надяваха, че ще успеят да зърнат красавицата във фойето или бара. Но много по-често от известната майка виждаха четиригодишната Елоиз да върви подир баща си, хванала за ръка една от камериерките. Хлапето очароваше всеки, който го видеше. Превърна се в нещо като талисман на хотела и очевидно бе гордостта и радостта на баща си.

Грег Боунс, прочут с лошото си поведение рок музикант, бе един от първите гости и се влюби в хотела веднага. Юг бе малко притеснен, тъй като Боунс бе известен със съсипването на хотелски стаи и

създаването на хаос, където и да отседнеше, но звездата се държа учудващо добре във „Вандом“ за изненада и облекчение на собственика му. А и хотелът бе напълно готов да посрещне нуждите и капризите на знаменитостите.

През втория ден от престоя си Грег се запозна с Мириам Вейл в бара, където я завари заобиколена от помощници, редактори на списания, фризьори и прочут фотограф. Тъкмо бяха приключили снимките за дванайсет страници във „Вог“ този следобед и веднага щом познаха Грег Боунс, всички го поканиха да се присъедини. И не отне дълго време да пламне искрата на привличането между него и красивата манекенка. Мириам прекара по-голямата част от следващата нощ в апартамента на Грег, макар Юг да си мислеше, че е някъде навън, докато той работеше. Камериерките бяха наясно къде е жена му и какво прави, келнерите от румсървиса откриха това, когато Грег поръча шампанско и хайвер в полунощ. Новината се разпространи като стихийен пожар из хотела. В края на седмицата и Юг научи. Не знаеше дали да вдигне скандал на жена си, или да изчака увлечението ѝ да премине.

Юг, Мириам и Елоиз имаха собствен апартамент, разположен под двата луксозни апартамента за гости, и хотелската охрана бе наясно, че Мириам се измъкваше по задното стълбище, за да отиде в апартамента на Грег, когато Юг работеше в кабинета си. Положението бе изключително неудобно за Юг, който не искаше да моли прочутата рок звезда да напусне хотела. Подобна молба щеше да предизвика обществен скандал. Вместо това той помоли съпругата си да се осъзнае и да се държи прилично. Предложи ѝ да замине някъде за няколко дни. Но когато Боунс се изнесе от хотела, тя отлетя с него към Ел Ей в частния му самолет. Остави Елоиз при Юг и обеща да се върне след няколко седмици. Трябвало да прогони Боунс от душата си. Помоли Юг да я разбере. Унижението разби сърцето му, но той не искаше да загуби жена си. Надяваше се, че тя бързо ще превъзмогне увлечението си. Мириам беше вече на двайсет и девет години и той вярваше, че тя ще си възвърне разума. Обичаше я, имаха и дете. Но историята вече бе по всички жълти вестници и дори на шеста страница на „Ню Йорк Поуст“. Унижението бе съсипващо за Юг. Всичките му подчинени и целият град знаеха за случилото се.

Обясни на Елоиз, че майка ѝ трябва да замине по работа, нещо, което малкото момиченце разбираше. Лъжата стана по-трудна за поддържане, когато Мириам не се прибра у дома. А три месеца по-късно, живееща в Лондон с Грег Боунс, тя уведоми съпруга си, че подава документи за развод. Това бе най-кошмарният момент в живота му. Отношението му към гостите не се промени — беше все така усмихнат и внимателен, но хората, които го познаваха добре, бяха наясно, че вече не е същият човек. Беше много по-сериозен, сдържан, дълбоко наранен и вгълбен в личните си тегоби, макар че поддържаше отлична фасада за пред персонала и гостите.

Юг бе възплъщение на дискретността след развода си. Помощникът му и някои от шефовете на отдели знаеха за тихите му връзки, обикновено с гостенки на хотела или с изискани и образовани жени от града. Той бе един от най-желаните ергени в Ню Йорк и го канеха навсякъде, макар че рядко приемаше. Предпочиташе да не се набива в очи и да пази личния си живот за себе си. А и през повечето време се трудеше усърдно в хотела. „Вандом“ бе пред всичко друго, с изключение на дъщеря му. Юг не бе имал сериозна връзка, откакто Мириам ги напусна, нито пък желаше да има. Вярваше, че за да ръководиш хотел добре, трябва да пожертваш личния си живот. Винаги бе там, държеше всичко под око и работеше безкрайни часове, прекарваше по-голямата част от времето зад кулисите, за да се увери в безупречното управление на хотела.

Месец след развода Мириам се омъжи за Грег Боунс. Вече бяха женени от две години и имаха шестмесечно момиченце. Елоиз бе видяла майка си едва няколко пъти за това време и изпитваше силна тъга. А Юг бе ядосан на Мириам. Беше прекалено заета с новия си живот, прекалено заета с мисли за Грег, а сега и с бебето, за да се сети за по-голямата си дъщеря, да си направи труда да я види. Елоиз и Юг за нея се бяха превърнали в реликви от миналото. Така на Юг не оставаше друг избор, освен да е и майка, и баща за детето си. Никога не говореше по този въпрос с дъщеря си, но смяташе, че положението е болезнено и за двамата им.

В хотела Елоиз постоянно бе заобиколена от предани заместнички на майка ѝ — рецепционистките, келнерките от румсървис, камериерките, цветарката, фризьорката и момичетата, които работеха в спа центъра. Всички обичаха Елоиз. Не можеха

наистина да заместят майка ѝ, но поне момиченцето водеше щастлив живот, обожаваше баща си и на седем години бе принцесата на хотел „Вандом“. Редовните посетители я познаваха и от време на време ѝ носеха дребни подаръци, а благодарение на вниманието на баща ѝ към образованието и маниерите ѝ, тя бе едновременно изключително учтива и очарователна. Носеше красиви роклички, а фризьорката сплиташе дългата ѝ червена коса на плитки с панделки всеки ден, преди да отиде на училище в близкия френски лицей. Баща ѝ я водеше там всяка сутрин, преди да започне работа. Майка ѝ пък се обаждаше на всеки един-два месеца, ако си спомнеше.

Юг стоеше на рецепцията тази вечер, както правеше често, когато можеше да отдели малко време от другите си задачи. Оглеждаше фойето и поздравяваше посетителите. Винаги знаеше кой точно е отседнал в хотела. Проверяваше резервациите всекидневно и бе наясно кой е наел стая, кога е пристигнал и кога ще си заминава. Във фойето цареше спокойна атмосфера. Госпожа Ван Дам, известна вдовица аристократка, тъкмо се прибра от вечерната си разходка с пекинеза си и Юг я изпрати внимателно до асансьора, бърбрейки си дружелюбно с нея. Тя се бе нанесла в един от най-големите апартаменти предишната година и бе донесла някои от собствените си мебели, както и безценни произведения на изкуството. Имаше син в Бостън, който рядко я посещаваше. Много обичаше Юг и бе приела Елоиз като внучката, която никога не бе имала, тъй като внуците ѝ бяха все момчета. Често говореше на френски с Елоиз, а малката обичаше да излиза на разходка с нея и кучето ѝ. Вървяха бавно и госпожа Ван Дам ѝ разказваше истории за детството си. Момиченцето я обожаваше.

— Къде е Елоиз? — попита госпожа Ван Дам с топла усмивка, докато двамата с Юг изчакваха асансьора.

Юг винаги отделяше време за гостите си и независимо колко бе зает, никога не изглеждаше такъв.

— Предполагам, че си пише домашните — отговори той.

А ако не бе така, вероятно бродеше из хотела и посещаваше приятелите си. Момиченцето обичаше да бута количките на камериерките и да разпределя шампоаните и кремове, а те винаги ѝ даваха излишните.

— Ако я видиш, кажи й, че я каня на чай, когато приключи — помоли госпожа Ван Дам с усмивка.

Елоиз често пиеше чай с нея и двете много харесваха малките сандвичи с краставица или яйчена салата, както и еклерите от румсървис. Английският готвач бе дошъл от „Кларидж“ и отговаряше само за следобедния чай. Сервирането му бе най-доброто в града. Главният готвач бе французин, също лично избран от Юг, който се грижеше за останалото меню. Точно такива неща правеха хотел „Вандом“ специален. Персоналът бе обучен да осигурява лично внимание и в оказването му пример даваше Юг.

— Благодаря ви много, госпожо Ван Дам — любезно се усмихна той, докато вратата на асансьора се затваряше.

После се върна обратно във фойето, замислен за дъщеря си. Надяваше се, че тя наистина си пише домашните, както бе казал на възрастната вдовица. Имаше си други грижи в момента, макар да изглеждаше толкова спокоен, че никой не би заподозрял какъв хаос цари в мазето на хотела точно сега. Вече бяха получили няколко оплаквания, защото се наложи да спрат водата на повечето етажи преди половин час. Обяснението гласеше, че правят дребен ремонт, а телефонистките и администраторките уверяваха, че водата ще бъде пусната до час. Но истината бе, че в мазето се бе спукала тръба и всички инженери и водопроводчици от хотелската поддръжка работеха по аварията, а преди минути бяха повикали и външни майстори.

Юг изглеждаше спокоен и успокояваше всички с усмивка. Видът му внушаваше, че всичко е под контрол. Той споменаваше небрежно за спирането на водата на всеки нов посетител. Обясняваше, че ще бъде пусната всеки момент, и питаше дали румсървисът би могъл да изпрати нещо в стаите им. Не го казваше, но се разбираше, че нямаше да платят за услугата, тъй като тя се предлагаше като компенсация за липсата на вода и причиненото неудобство. Юг предпочиташе да остане във фойето, за да увери пристигащите гости, че всичко е наред. Можеше само да се надява, че тръбата ще бъде открита и поправена бързо. И че няма да се наложи да затворят румсървиса. По пода в главната кухня вече имаше петнайсет сантиметра вода, така че всеки, от когото можеха да се лишат за малко, биваше изпращан в мазето да помага. Но във фойето нямаше и следа от суматохата. Юг възнамеряваше да слезе долу след няколко минути, за да провери как

вървят нещата. От онова, което му докладваха, наводнението в мазето се влошаваше. Въпреки всички ремонти, сградата все пак бе доста стара.

Докато Юг поздравяваше испански аристократ и жена му, тъкмо пристигнали от Европа, в мазето цареше пълен хаос. Но човек, наблюдаващ спокойната и елегантна атмосфера във фойето, никога не би могъл да заподозре какво се разиграва долу.

А там мъже крещяха, нивото на водата се надигаше, а от една от стените избликна мощна струя. Техници в кафява униформа газеха из водата, подгизнали от глава до пети, четирима водопроводчици се трудеха усърдно, а Майк, главният инженер, застанал близо до мястото, откъдето бе избликнала струята, се мъчеше като дявол, за да открие източника. На колана му висяха безброй гаечни ключове и докато ги изпробваше един след друг, някакво гласче зад него му каза да опита най-големия. Той се обърна изненадано, когато чу познатия глас, и видя Елоиз в червен бански и жълт дъждобран да сочи към най-големия ключ на колана му.

— Мисля, че трябва да използваш този, Майк — каза тя спокойно и го погледна с големите си зелени очи. Яркочервената ѝ коса бе сплетена спретнато.

Той забеляза, че краката ѝ под водата са боси.

— Добре — съгласи се той, — но ти застани ей там. Не искам да пострадаш.

Тя кимна сериозно и му се усмихна. Имаше лунички, а предните ѝ два зъба липсваха.

— Не се бой, Майк, мога да плувам — увери го.

— Надявам се да не ти се наложи — промърмори той и грабна най-големия ключ, който бездруго се канеше да използва.

Каквото и да ставаше в хотела, Елоиз винаги се озоваваше на мястото на произшествието. И особено много обичаше да се мотае около инженерите. След миг пристигнаха и външните водопроводчици и нагазиха в надигащата се вода. Няколко пикола слязоха, за да изнесат бутилките със скъпо вино от мазето.

Половин час по-късно течът бе открит и водопроводчиците заработиха по ремонта. Елоиз се върна при Майк, потупа го по рамото и го похвали, че е свършил страхотна работа. Той се засмя, вдигна я и я

отнесе при готвачите с високи бели шапки, бели сака и карирани панталони, които стояха пред кухнята, и я остави на пода.

— Ако пострадаш, млада госпожице, баща ти ще ме убие. Искам да останеш тук — нареди ѝ Майк, макар да знаеше, че заповедта му е безполезна, тъй като Елоиз никога не оставаше дълго на едно място.

— Няма какво да правя тук — оплака се тя. — В румсървиса са прекалено заети. Не трябва да ги безпокоя.

Знаеше, че не трябва да им се пречка по време на пиковите часове.

Телефоните на рецепцията звъняха един през друг. Хора, които искаха да се издокарат за вечеря, откриваха, че няма вода да се изкъпят. Онези пък, които звъняха на румсървиса, чуваха извинения, че всички поръчки ще се забавят, но хотелът предлага безплатни напитки и вино. Юг си даваше сметка, че подобна случка може сериозно да навреди на репутацията на хотела, освен ако не се справят с нея хладнокръвно и изискано. Затова се обади лично на най-важните гости, за да им се извини, и помоли управителя на кетъринга да изпрати безплатна бутилка шампанско „Кристал“ във всяка от стаите им. Беше готов да направи отстъпка в цената на всяка засегната стая за тази вечер. Знаеше какво ще му струва, но щеше да му излезе много по-скъпо, ако не го направи. Във всеки хотел бе възможно да възникнат проблеми, но справянето с тях отличаваше второразреден хотел от първокласен като „Вандом“, който в Европа наричаха „палат“. Засега никой не беше истински ядосан, хората бяха само раздразнени, но пък се зарадваха на безплатните бутилки вино и шампанско. Как щяха да се почувстват накрая, зависеше от бързината, с която инженерите и водопроводчиците щяха да оправят аварията. Тази вечер и през следващите няколко дни те трябваше да положат всички възможни усилия спуканата тръба да се подмени бързо. Но засега бе важно само да пуснат водата, за да обслужат нормално гостите.

Четиресет и пет минути по-късно Юг успя да се измъкне от рецепцията и слезе в мазето, за да провери какво става. Помпите за изсмукване на водата вече бяха нагласени и се понесоха жизнерадостни викове в мига, когато той се появи. Водопроводчиците бяха успели да заобиколят тръбата и да пуснат водата. Персоналът на румсървиса работеше пряко сили, за да достави бутилките вино и шампанско на гостите. Елоиз танцуваше из водата по бански и

дъждобран, хилеше се щастливо и пляскаше с ръце. В момента, когато видя баща си, тя прецапа към него, без да се притеснява от мрачния му поглед. Юг не се зарадва да я завари там, но не беше и изненадан. Елоиз бе част от хотела, също като него.

— Какво правиш тук? — попита я, като се опита да прозвучи строго, но без голям успех.

Елоиз изглеждаше толкова сладка, че му бе трудно да ѝ се ядоса. Всъщност много рядко ѝ се ядосваше, макар да се гордееше, че е взискателен баща. Но видът ѝ размекваше сърцето му. Липсващите ѝ предни зъби я правеха още по-неустоима, а червеният бански и жълтият дъждобран го накараха да се засмее. Елоиз се бе облякла подходящо за случая. Откакто майка ѝ ги напусна, той ѝ помагаше да се облича за училище всяка сутрин.

— Слязох да видя как мога да помогна — практично отговори тя. — Майк свърши страхотна работа. За мен не остана какво да правя.

Тя леко сви рамене и баща ѝ се засмя. Хората винаги забелязваха, че Елоиз имаше много европейски маниери.

— Надявам се да е така — отвърна баща ѝ, като се опита да потисне смеха си. — Ако ти си главният ни инженер сега, значи си имаме сериозни неприятности.

Той я отведе обратно в кухнята и отиде да поздрави водопроводчиците и инженерите за добрата им работа.

Когато Юг се върна в кухнята, Елоиз ядеше бисквита и си бърбеше със сладкаря на френски. Той вечно ѝ приготвяше френски бисквити и тя си ги носеше в училище.

— Какво ще кажеш за домашните си, млада госпожице? Написа ли ги? — попита сериозно баща ѝ. Елоиз ококори очи и поклати глава.

— Нямам домашни, татко.

— Защо ли не ти вярвам? — сви устни той, вгледан в големите зелени очи.

— Свърших си всичко по-рано.

Елоиз лъжеше, но той я познаваше добре. Малката предпочиташе да се мотае из хотела, вместо да седи сама в апартамента и да си подготвя домашните.

— Видях те в кабинета ми да правиш колиета от кламери, когато се върна от училище. Мисля, че няма да е лошо да провериш дали не си пропуснала нещо.

— Е, може би трябва да поработя малко по математика — призна тя смутено, а той я хвана за ръка и я поведе към задния асансьор.

Веднага щом влязоха в апартамента, Юг се преоблече. Маншетите на панталона и обувките бяха прогизнали от краткото му посещение в мазето. Той беше висок слаб мъж с тъмна коса и същите зелени очи като на Елоиз. Прабабата, на която бе кръстена, ѝ бе предала червената коса.

Юг уви дъщеря си в хавлия и я посъветва да се преоблече. Тя се върна след минута в дънки, розов пуловер и розови балетни пантофки. Вземаше уроци по балет два пъти седмично. Юг искаше дъщеря му да води живота на обикновено дете, но бе наясно, че не е така. Без майка животът на Елоиз вече бе необичаен и целият ѝ свят се състоеше от хотела.

Момичето погледна тъжно баща си и се настани зад бюрото във всекидневната, като извади учебника по математика и тетрадката си.

— Искам да си напишеш всички домашни. Обади ми се, когато приключиш. Ще се кача да вечерям с теб, ако мога. Но първо трябва да се уверя, че всичко долу е спокойно.

— Да, татко — кротко отговори тя, а той излезе от апартамента и тръгна обратно към рецепцията.

Елоиз поседя унесено над учебника няколко минути, после отиде на пръсти до вратата. Открехна я леко и надзърна навън. Брегът бе чист. Баща ѝ вече се бе върнал във фойето. С дяволита беззъба усмивка, която я караше да прилича на игрива малка фея с лунички и червена коса, Елоиз слезе по задното стълбище. Знаеше къде точно са любимите ѝ нощни камериерки. Пет минути по-късно буташе вместо тях количките с кремове и шампоаните, докато те оправяха леглата на гостите за нощта. Елоиз обичаше тази смяна, защото през нея се оставяха малки кутии с бонбони от „Ла мезон дю шокола“ на всеки посетител. Бонбоните бяха великолепни, а както винаги, Ернеста и Мария ѝ връчиха една от кутиите. След като им благодари, хлапето се нахвърли ухилено върху бонбоните.

— Днес се наложи да свършим доста работа в мазето — уведоми ги тя сериозно на испански.

Учеха я на испански още откакто проговори. И преди да навърши пет години, тя говореше отлично френски, испански и английски. Юг

държеше дъщеря му да знае няколко езика. Той самият говореше и италиански, и немски, тъй като бе швейцарец.

— И аз чух така — отговори Ернеста, пуерториканка с майчински вид, и я прегърна.

Елоиз обичаше да е с нея и задържа ръката ѝ.

— Сигурно сте били много заети следобед — ухили се Ернеста, а Мария, красивата млада камериерка, се засмя.

Тя имаше деца на същата възраст като Елоиз. Двете жени нямаха нищо против малката да се присъедини към тях, докато оправяха леглата. Хлапето бе жадно за женска компания и се чувстваше самотно в апартамента.

— Водата беше ей дотук — обясни Елоиз, като им показва мястото над колената си. — Но вече всичко е поправено.

Двете жени знаеха, че през следващите дни ще има доста сериозен ремонт. Бяха го чули от инженерите.

— Ами домашните ти? — попита я Ернеста, но Елоиз се заигра с шампоаните.

Наскоро бяха преминали към по-люксовна марка козметика и Елоиз харесваше уханието ѝ.

— Написа ли ги?

— Да, разбира се — отговори Елоиз, като се ухили дяволито.

Избутаха количката до следващата стая и Елоиз подаде на Ернеста два шампоана. Продължи да следва камериерките, докато вътрешната ѝ аларма изпищя и я уведоми, че е време да тръгва. Целуна ги за лека нощ и се качи бързо по задните стълби, влезе в апартамента и се настани отново зад бюрото. Тъкмо бе приключила с последната задача, когато баща ѝ дойде да вечеря с нея. Беше поръчал яденето от румсървис, както правеше винаги, макар че тази вечер бе по-късно от обичайното. Разписанието на Елоиз трябваше да е гъвкаво, за да се приспособи към неговото, но да вечерят заедно бе ритуал, който бе важен и за двама им.

— Извини ме, че закъснях — каза той, когато влезе. — Долу все още е лудница, но поне всички имат вода отново.

Молеше се да не избие нов теч, но засега положението бе удържано, а и скоро щяха да направят необходимия ремонт.

— Какво има за вечеря? — попита Елоиз и затвори учебника по математика.

— Пиле, пюре, аспержи и сладолед за десерт. Добре ли звучи? — попита баща ѝ и я погледна с обич.

— Идеално — усмихна се тя и обви ръце около врата му.

Сега тя бе жената в живота му, единственият важен човек през последните три години, след като майка ѝ ги напусна. Докато Юг я прегръщаше, вечерята пристигна. Готвачът бе добавил и охлюви за Елоиз, защото знаеше колко ги обича, гарнирани с квасена сметана. Не беше обичайната детска вечеря, но бе едно от предимствата да живееш в хотела. И за двама им. Юг имаше на разположение безброй детегледачи, а и двамата се наслаждаваха на всички услуги, които хотелът предлагаше, включително деликатесите.

Седнаха в трапезарията на апартамента и се разприказваха за хотела, както правеха винаги. Елоиз попита какви прочути гости са се настанили днес и дали някакви филмови звезди ще пристигат скоро, а той ѝ предаде сбита, но точна версия на това, което бе правил цял ден. Дъщеря му го гледаше с обожание. Юг обичаше да я учи на различни неща за хотела. Живееха в удобен свят, който им подходеше идеално. Тя бе загубила майка си, а той — съпругата си, но се имаха един друг и това бе повече от достатъчно засега. В мечтите си за бъдещето Юг обичаше да фантазира, че когато Елоиз порасне, двамата ще ръководят хотела заедно. А дотогава щяха да живеят в осъществената му мечта.

2.

Юг бе структурирал работата по традиционния начин, който беше усвоил в хотелиерското училище и бе наблюдавал във всички големи хотели, където бе работил. Използваше персонала си добре. Имаше бизнес офис, който се справяше с деловите аспекти на управлението, резервациите, продажбите, маркетинга и счетоводството — функциите, жизненоважни за дейността на хотела. Хората от отдел „Личен състав“ също бяха част от бизнес офиса и работеха не само със служителите, но и с профсъюзите, което беше повече от необходимо. Една стачка можеше да съсипе хотела. Юг бе подбрал служителите си грижливо и те добре знаеха колко разчита на тях. Ако не се справеха отлично с резервациите или счетоводството бе неточно, това можеше да ги извади от бизнеса. А той внимателно държеше под око административните дейности в хотела. Изпитваше огромно уважение към хората от бизнес офиса въпреки факта, че хотелските гости никога не ги виждаха. Но гладкото ръководство на хотела зависеше от компетентността на административния персонал, който той бе подбрал отлично.

Рецепцията и администрацията работеха ръка за ръка. Без безукорно ръководена рецепция и изключително компетентни администратори, гостите бързо щяха да се прехвърлят в други, по-добре управлявани хотели. Сред многобройните функции, които рецепционистите изпълняваха, бе и удовлетворяването на понякога екзотичните прищевки на ВИП гостите и знаменитостите. Бяха свикнали с филмови звезди, настояващи да сменят апартаментите си три-четири пъти, преди да намерят онзи, който да ги задоволи напълно. Изпращаха им дълги списъци с диетите си още преди да се настанят в хотела, настояваха за сатенени чаршафи, ортопедични матраци, специални предмети за децата им, въздушни филтри, хипоалергични възглавници и масажисти, които да са на разположение денонощно. Персоналът бе свикнал с необичайните молби и се гордееше със способността си да се приспособи и към най-капризните

гости. Също така бяха свикнали и с неприятното поведение на някои видни личности, които често обвиняваха камериерките, че са откраднали скъпи предмети, загубени от самите тях. През последните три години не бе имало и една кражба от служителите, така че успяваха да успокоят истеричните посетители, които напразно обвиняваха персонала. Бяха се научили да се справят с трудните гости и да приемат обвиненията спокойно. Юг изискваше криминални проверки на миналото на хората си.

Домакинският отдел беше безукорно ръководен от друг възпитаник на хотелиерското училище в Лозана, в който влизаха армия от камериерки, прислужници, химическо чистене и пералня в мазето. Те отговаряха за поддържането на коридорите, стаите и апартаментите в идеален вид и за задоволството на гостите, чиито прищевки не бяха малки. Всички служители, които имаха пряк контакт с посетителите, трябваше да са делови и тактични. Стаите пък трябваше да издържат проверките, които се провеждаха с военна прецизност. Служителите на домакинския отдел биваха уволнявани, ако не отговаряха на строгите стандарти на „Вандом“.

Отделът, осигуряващ униформени служители, бе също така стриктно надзираван и включваше портиери, пикола, отговорници по паркирането и шофьори, когато се нуждаеха от тях, което се случваше често. За много от гостите си използваша и служба за лимузини. Тези служители отговаряха за бързото и делово посрещане и изпращане на гостите, за багажа, за проследяването на пристигащи колет и изпращането им там, където посетителите желяеха — в града, до летищата или вън от града.

Храна, напитки и кетъринг бе един от най-големите отдели и бе отговорен не само за румсървиса и прочутия ресторант, посещаван от хора от целия град, но и за честите събития, които се провеждаха в хотела: сватби, частни вечери и обеда, конференции и симпозиуми. Отделът се справяше с всичко това отлично.

Отделът за охрана бе зад кулисите, но бе друга изключително важна служба, на която Юг разчиташе да поддържа персонала в ред, а гостите — в безопасност. Кражбите на бижута бяха често срещани в много първокласни хотели и Юг бе страшно доволен, че в неговия досега не бе ставало нещо подобно. Персоналът му бе изключително бдителен във всички аспекти на безопасността.

Имаха и бизнес център със секретарки и компютърни специалисти, които бяха на разположение по всяко време. Здравният център и спа центърът бяха едни от най-добрите в града. Инженерният отдел поддържаше хотела безукорно, независимо дали ставаше дума за оправянето на спукана тръба в мазето или нещо по-просто като запушен клозет или развален телевизор. Друг важен отдел бе този на телефонистите, които се грижеха за връзките на посетителите с външния свят, приемаха съобщения и се справяха с всички обаждания бързо, прецизно и дискретно.

За да се поддържа хотелът такъв, какъвто беше, се изискваше огромен персонал, но Юг все пак надзираваше всичко лично. Гордееше се, че познава по име всеки от служителите си, а постоянното му присъствие ги караше да са винаги бдителни и нащрек. Управлението на хотела бе сериозна работа и всяка частица от гигантската машина, колкото и маловажна да изглеждаше, всъщност бе важна част, която позволяваше „Вандом“ да функционира гладко и добре. И също като баща си, Елоиз, която вечно скиташе свободно из хотела, познаваше по име всеки от служителите.

Хотел „Вандом“ бе не само мечтата на Юг, но и страстта му, както и голямата му любов, ако се изключеше дъщеря му. Там имаше толкова много работа, че му бе трудно да се съсредоточи върху нещо друго. В отсъствието на Мириам хотелът се превърна в негова съпруга. Той често казваше, че е женен за него. Обичаше всичко в него. И дори не можеше да си представи отново да е женен. Просто нямаше време. Всяка жена, с която започваше връзка, осъзнаваше бързо, че е на заден план в живота му. Юг бе зает с прекалено много неща, свързани с управлението на хотела, предотвратяването на кризите или бързото им разрешаване, за да има време за друго, освен закуска и вечеря с Елоиз и няколко бързи прегръдки през деня. Работата му изискваше пълно съсредоточаване и по-голямата част от времето му. Елоиз получаваше оставащото.

Когато бе канен на вечери и празненства, той неизбежно закъсняваше. Когато отиваше на театър, опера, балет или извеждаше жена, мобифонът му вибрираше на колана цяла вечер и доста често му се налагаше да излезе наред представлението, за да се справи с проблемите по охраната на държавен глава или изискванията на тайните служби. Трябваше да разчистят етажите над и под този, заеман

от държавния глава. Това бе сложна работа и Юг държеше да се увери, че на останалите гости не са причинени неудобства. Това изнервяше жените, които преминаваха през живота му, те се дразнеха, че не могат да прекарат и една вечер с него, без нещо да ги прекъсне. Рядко му се случваше да се наслади на спокойна вечер с приятел и вече почти не си даваше труда да опитва. Гостенките на хотела често го преследваха, след като узнаеха, че е ерген, и виждаха колко е хубав. Но той винаги бе откровен с тях и още в самото начало им обясняваше, че е прекалено зает за сериозна връзка. Уверяваше ги, че ще се разочароват заради малкото време, което може да им отдели. Това бе хитър начин да прикрие колко ранен бе от провала на брака си и предателството на Мириам. Юг не изпитваше желание да преживее отново нещо подобно, макар да се наслаждаваше на женска компания, след като раните, нанесени от съпругата му, заздравяха. Често не успяваше да устои на някоя красавица, но връзката никога не продължаваше дълго. Времето определено не достигаше, а Елоиз запълваше емоционалните му нужди по-добре от всяка любовна връзка. Тя нямаше да му изневери и да го напусне и изпълваше сърцето му с любов.

— Не мога да се съревновавам с дъщеря ти и хотела — беше се оплакала прочута филмова актриса, след като се среща с него в продължение на няколко месеца.

Тя бе луда по него и му изпращаше скъпи подаръци, които той кротко ѝ връщаше. Бе склонен само на лека и забавна вечер от време на време, а понякога се измъкваше и за уикенда, но само ако Елоиз отиваше да гостува на приятели. И никога не я запознаваше с жените, с които излизаше. Някоя от тях не бе толкова важна, че да заслужи да бъде представена. Връзките му в хотела бяха дискретни и редки. Беше научил този урок още преди брака си, а и знаеше колко е неразумно да се забърка с жена, с която работи. Ранните опити в младите му години бяха завършили с неуспехи и сега той избягваше подобни рискове, освен в изключително редки случаи. Не искаше да се забърква в сложни ситуации.

Целта му бе само да е добър баща и да управлява чудесен хотел, а засега се справяше добре и с двете. Това не оставяше време за важна жена в живота му. Юг не можеше да даде на жените онова, което искаха, и вместо да ги разочарова, предпочиташе лека и кратка връзка.

Или пък напълно се отдръпваше от тях, ако бяха прекалено настойчиви.

Не една от жените, с които бе имал връзки, се бе опитала да превърне отношенията им в нещо повече, но без успех. Тези опити само караха Юг да побегне бързо в обратната посока. Той си спомняше прекалено ясно агонизиращата болка, която изпита, когато Мириам го напусна. Не искаше отново да я преживее. Не се смяташе за подходящ за сериозна връзка и признаваше открито, че надали някога ще я пожелае. За някои жени това бе страхотно предизвикателство, но постепенно осъзнаваха, че той бе говорил сериозно. Юг никога не лъжеше жените, с които излизаше. Беше изключително пряк още от самото начало. Колкото до Елоиз, тя вярваше, че е единствената жена в живота му, което напълно я удовлетворяваше.

По времето, когато Елоиз навърши осем години, тя бе кралицата и талисманът на хотел „Вандом“. Интересите и увлеченията ѝ бяха пораснали заедно с нея. Все още обичаше Ернеста и ѝ помагаше да бута количката нощем, но напоследък се бе сприятелила повече с Джен Ливърмор, цветарката, чиито букети за хотела бяха артистични и невероятно красиви. Гигантският букет във фоайето привличаше вниманието на всички посетители. Понякога Джен позволяваше на Елоиз да ѝ помогне в работата. Сега момичето прекарваше повече време с нея, отколкото с инженер Майк, и се превръщаше в млада госпожица. Обичаше да наблюдава Джен и помощничките ѝ как подготвят цветя за сватби и булчински букети.

Елоиз убеди фризьорката Ксения да скъси малко косата ѝ и сега я носеше на конска опашка, а не на плитки. Постоянните ѝ зъби бяха поникнали и носеше шини, които я караха да изглежда още по-дяволита. Посещаваеше госпожа Ван Дам и пекинеза ѝ Джулиъс често, обичаше и да разхожда кученцето, за което вдовицата ѝ плащаше един долар.

Също така се мотаеше с телефонистките, буташе количките на камериерките и проверяваше новите кремове и шампоани. Новата помощничка на баща ѝ, Дженифър, му намекна дискретно, че Елоиз очевидно копнее за женска компания. Юг също бе наясно с това и се чувстваше зле заради липсата на майка ѝ. Мириам все обещавахе да я

вземе при себе си за известно време, но така и не го правеше. Наскоро бе родила още едно дете от Грег Боунс, този път момченце, и се обаждаше на Елоиз все по-рядко. Дъщеря ѝ никога не се оплакваше, но Юг знаеше, че е наранена. Когато майка ѝ забрави осмия ѝ рожден ден, Елоиз изглеждаше съкрушена. Видът ѝ направо сломи сърцето на Юг. Опитваше се да бъде едновременно майка и баща, но му бе трудно да компенсира пълната липса на майка.

Любимото забавление на Елоиз през уикендите бе да се вмъкне на някой от сватбените приеми в балната зала на хотела и да се смеси с гостите. Обичаше да зяпа булките и да гледа как режат тортата. Юг я залови веднъж, когато мина покрай балната зала и я видя сред неомъжените жени, готвещи се да уловят букета. Бързо ѝ махна и я изкара от залата.

— Какво правиш тук? — скара ѝ се. — Не си гостенка!

Елоиз очевидно се обиди, когато чу думите му.

— Бяха много мили с мен. Дадох ми парче торта.

Бе облякла най-хубавата си празнична рокля от бледосин сатен и изглеждаше адски тъжна, когато баща ѝ я накара да си тръгне.

— Помогнах при приготвянето на букета.

Юг само поклати глава, поведе я по коридора и я вкара в кабинета си, за да не ѝ даде възможност да се промъкне обратно в балната зала. Там Дженифър се зае с нея и ѝ показа как да използва копирната машина. Елоиз обичаше Дженифър и я смяташе за нещо като леля.

Дженифър бе малко по-възрастна от Юг. Беше вдовица и имаше две деца в колеж. Държеше се изключително мило с Елоиз и ѝ носеше дребни подаръчета, като шноли, компютърни игри или чифт смешни ръкавички с личица по тях, или пухкави наушници. Съжаляваше детето, а и Юг бе споделял с нея колко болезнено е за дъщеря му, че Мириам напълно я е забравила. Родителите му се оказаха прави — не беше добра съпруга, а бе и лоша майка, поне за Елоиз. Интересуваше се много повече от двете си деца от Грег Боунс и новия си бляскав живот на рок звезда с него. Следваше го навсякъде. Беше спряла да участва в ревюта и вечно пътуваше по концерти с мъжа си, макар да бе обещала на Елоиз да я вземат в Лондон за Коледа, след като се приберат от турнето в Япония.

Елоиз не бе чула и дума от нея до Деня на благодарността. Празниците винаги бяха оживен и зает период в хотела. „Вандом“ бе пълен. Няколко семейства се бяха настанили тук за по-дълго. Две сватби щяха да се състоят в балната зала. Прочута актриса бе отседнала в хотела заедно с помощника, фризьорката си, гаджето, телохранителя, двете си деца и бавачката им. Бяха наели няколко апартамента на десетия етаж. Докато помагаше на камериерките да подготвят стаите, Елоиз се развълнува страшно, когато мярна актрисата, Ева Адамс. Стори ѝ се още по-красива, отколкото по снимките. Ева бе довела и двете си малки кученца, порода чихуахуа, и мило позволи на Елоиз да ги погали. Детето имаше огромно желание да я помоли за автограф, но знаеше, че това е нарушение на правилата, което баща ѝ никога не би позволил. Юг искаше гостите му да се чувстват у дома и защитени, а не служителите да им досаждат с искане на автографи. Разбира се, нямаха право да искат и снимки. И никой никога не нарушаваше правилата. Това бе една от причините знаменитостите да се чувстват удобно в хотела.

— Тя е много красива — сподели Елоиз с Ернеста, докато буташе количката.

— Да, така е. И е много по-дребна, отколкото изглежда на екрана.

Въпросната филмова звезда беше наистина дребна и крехка, със зашеметяваща усмивка и огромни сини очи. Тя си почиваше в апартамента заедно с антуража си, когато двете влязоха, и мило благодари на камериерките за чудесната им работа, нещо, което не бе присъщо на филмовите звезди. Елоиз бе чувала доста истории за лошото им държане и грубо поведение. Но тази жена бе мила, дружелюбна и любезна.

Елоиз все още говореше за нея, когато двете с Ернеста слязоха в пералното помещение с количка, пълна с хавлии от десетия етаж. Когато камериерката повдигна кошницата с прането, Елоиз забеляза нещо да проблясва сред кърпите. Протегна се и го грабна, преди Ернеста да изсипе прането в голямата кофа. Беше диамантена гривна. Бижутото блестеше изкусително и изглеждаше адски скъпо. Гривната бе дебела около два сантиметра и половина и бе обсипана със солидни диаманти.

— Уха! — възкликна Елоиз, а всички останали се вторачиха в находката.

— Обади се на охраната — обърна се шефът на пералнята към Ернеста, която протегна ръка към телефона.

Елоиз поклати глава отрицателно.

— Мисля, че трябва да се обадим на баща ми.

Ернеста се съгласи с нея. Искаше да предаде гривната в подходящите ръце колкото се може по-бързо. Скоро някой щеше да съобщи, че бижутото е загубено или откраднато. Гостите често забравяха къде са оставили ценните си вещи и камериерките винаги бяха обвинявани най-напред. Ернеста нямаше желание да преживее подобна неприятност. Елоиз звънна в кабинета на баща си. Дженифър вдигна телефона и когато чу историята, им каза веднага да се качат при нея. Все още никой не се бе обадил да се оплаче.

Юг седеше в кабинета си и подписваше някакви документи, когато Ернеста и Елоиз се появиха. Дъщеря му повдигна гривната и очите му се ококориха.

— Къде я намери?

— Сред хавлиите — отговори тя, като плъзна бижутото по бюрото към него.

Юг я огледа внимателно. Несъмнено бе истинска и много скъпа.

— Ще я прибера в сейфа. Някой ще се обади скоро.

Той се усмихна на Ернеста и ѝ благодари за честността, а тя посочи Елоиз.

— Не я намерих аз, господине, а дъщеря ви. Извади я от купчината хавлии. Аз дори не я видях.

— Радвам се, че я е видяла — каза той и подаде гривната на Дженифър, за да я прибере в сейфа. — Да видим какво ще стане — добави тихо.

За всеобща изненада никой не се обади в продължение на два дни. Юг провери списъка с гости на десетия етаж, но никой не бе съобщил за изчезването на гривната, а той трябваше да изчака, тъй като не искаше бижутото да се озове в погрешните ръце. Вече се чудеше дали принадлежи на гост на хотела, или на нечий посетител.

Накрая се обади Ева Адамс, филмовата звезда с огромния антураж. За разлика от повечето знаменитости тя не съобщи, че гривната е открадната, а само каза, че я е загубила някъде през

последните два дни. Не знаела дали на улицата или в хотела, но просто искала да уведоми Юг, в случай че някой я намери. Той ѝ отговори, че гривната е намерена, и предложи да се качи в апартамента ѝ. Помоли я да опише бижутото и описанието съвпаднаше с намереното от Елоиз сред кърпите. Юг веднага занесе гривната в апартамента на Ева Адамс. Не я попита, но предположи, че гривната струва половин милион долара или повече. Може би дори милион. Диамантите бяха огромни, а гривната — доста широка. Човек не би искал да загуби подобно нещо, макар че вероятно бе застраховано.

— Къде я намерихте? — попита звездата, докато поставяше гривната на ръката си с благодарна усмивка.

Юг се усмихна в отговор, поразен от невероятната красота на Ева. Имаше слабост към жени, които изглеждаха като нея. По принцип си падаше по актриси и манекенки, което вече го бе провалило веднъж.

— Дъщеря ми я забелязала сред кърпите за пране. Знаехме, че принадлежи на човек на този етаж, но се налагаше да изчакаме обаждането ви.

— Нямах представа къде съм я загубила. Звънях навсякъде, където бях ходила през последните два дни. Не исках да обвиня някого в кражба. Бях почти сигурна, че е изпаднала от ръката ми. Какво мога да направя за дъщеря ви? — попита тя, предположила, че Елоиз е доста по-голяма от осемгодишна.

Изобщо не бе допускала, че е момиченцето, влязло с камериерките преди два дни, което я бе попитало дали може да погали кученцата ѝ. Беше решила, че е дъщеря на една от камериерките и вероятно е дошла на работа с майка си.

— Бих искала да ѝ се отплатя с нещо — добави Ева Адамс.

— Не е необходимо — усмихна се Юг. — Елоиз е на осем години и не бих ѝ позволил да приеме награда. Придружавала една от камериерките, така че, ако искате, можете да дадете нещо на жената. Дъщеря ми обича да се мотае из хотела, да се запознава с гостите и „да ми помага“.

Юг изглеждаше много мил и хубав в този момент и Ева пофлиртува малко с него. И за двамата им това бе едва ли не служебно задължение и не означаваше нищо.

Тя отиде до бюрото и махна на помощника си, който бързо ѝ донесе чековата книжка. Написа чек за хиляда долара за Ернеста и го

подаде на Юг, който го прие с благодарност.

— Как се казва дъщеря ви? — попита го тя с интерес.

— Елоиз — отговори той, като се зачуди какво ли бе намислила Ева и дали щеше да предложи автограф.

Ева Адамс се засмя.

— Като Елоиз от хотел „Плаза“^[1]?

— Не — усмихна се той.

Актрисата изглеждаше учудващо човечна и мила и всички служители, които я бяха обслужвали, му бяха споделили същото. Беше чудесна жена, която не създаваше проблеми.

— Елоиз е кръстена на прабаба ми и се роди години преди да купя хотела. Но сега е Елоиз от хотел „Вандом“.

— Колко мило. Бих искала да се запозная с нея, за да мога лично да ѝ благодаря.

— Това би ѝ харесало, а и ще се зарадва, че сте си получили гривната. Беше разтревожена. Всъщност всички се притеснихме. Много е красива и очевидно е особено бижу.

— Изработена е от Ван Клийф и много се разстроих, когато установих, че съм я загубила. Прекрасно е, че Елоиз я намери. Бих искала да се видя с нея, преди да се върнем утре в Ел Ей, ако нямате нищо против.

— Ще ми с приятно да уредя срещата ви — деликатно отговори Юг и напусна апартамента.

Следобед разказа на Елоиз за случилото се. Момичето страшно се зарадва и се втурна да намери Ернеста и да сподели новината, че гривната е била върната на собственика ѝ. Камериерката вече бе получила чека и също бе много щастлива.

— Би трябвало да ти дам чека — справедливо отбеляза Ернеста, но Елоиз усмихнато поклати глава.

— Татко не би ми позволил да го взема. Нямам право да получавам пари от гостите, освен от госпожа Ван Дам за разходките на Джулиъс. Татко направи изключение само заради него. Така че наградата си остава за теб.

Ернеста можеше да използва парите за безброй неща и се усмихваше широко, когато се върна на работа. Госпожица Адамс и антуражът ѝ бяха навън, така че не можа да ѝ благодари лично, но

остави бележка на възглавницата ѝ заедно с допълнителна кутия бонбони.

На следващата сутрин Юг напомни на дъщеря си да се облече добре, защото госпожица Адамс иска да се запознае с нея и да ѝ благодари, преди да се изнесе от хотела в един часа.

Елоиз се нагласи с бледосинята рокля, която бе носила на няколко сватби, и любимите си обувки „Мери Джейн“ с къси бели чорапки. Бе вързала и панделка в косата си.

Ева Адамс отвори вратата на апартамента си лично и поздрави Елоиз с широка усмивка. Наведе се да я целуне и хвърли бърз поглед на баща ѝ.

— Ти си страхотно хлапе. Намери гривната ми, Елоиз. Мислех, че съм я загубила завинаги.

С тези думи тя ѝ подаде една огромна кутия и друга по-малка, а Елоиз се вторачи в нея стъписано.

— Благодаря ви — промълви и не посмя да отвори подаръците.

Всички хора в апартамента на госпожица Адамс сновяха енергично наоколо, кучетата лаеха, а едно от децата плачеше. Моментът не изглеждаше подходящ за отваряне на подаръци, затова Елоиз благодари на актрисата и я целуна по бузата, а после двамата с баща ѝ си тръгнаха и се прибраха в собствения си апартамент. Момичето отвори първо големия пакет, докато баща ѝ я наблюдаваше. Юг изпитваше страхотно облекчение, че гривната бе намерена. Не искаха скандал в хотела, нито слухове, че скъпо бижу е изчезнало във „Вандом“. Елоиз бе направила услуга не само на Ева Адамс, но също и на баща си, както и на Ернеста, която получи парична награда.

Елоиз съдра опаковъчната хартия и отвори кутията. Вътре лежеше най-красивата кукла, която някога бе виждала. Имаше деликатно личице и малко приличаше на самата Елоиз. Госпожица Адамс бе разпитала администраторките за Елоиз, а те ѝ бяха казали, че момиченцето е с червена коса, затова и куклата бе с червена коса. Беше изключително красиво облечена и имаше няколко други тоалета, както и истинска дълга коса, която Елоиз можеше да реше. Тя извади куклата от кутията и се вторачи в нея с възхита, после я притисна до себе си и вдигна очи към баща си, който се усмихна.

— Много е красива. Как ще я кръстиш?

— Ева. Ще я взема с мен, когато отида на гости на мама.

Това бе най-красивата кукла, която Елоиз бе имала, и сега нямаше търпение да я покаже на всичките си приятели в хотела. Беше идеална награда за осемгодишно момиченце. После тя си спомни за по-малката кутийка. Беше от червено кадифе, а вътре имаше диамантено сърце на тънка верижка. В средата на сърцето бе гравирана буквата Е. Елоиз се въодушеви още повече. Баща ѝ закопча колието около врата ѝ. Беше достатъчно малко, за да не изглежда шокиращо на момиче на нейната възраст, но бе изключително красиво и очевидно много скъпо.

— Леле, татко! — възкликна Елоиз, когато се видя в огледалото.

— Защо не слезем във фойето, за да се сбогуваме с госпожица Адамс? Можеш да ѝ благодариш за подаръците.

Елоиз кимна и го последва, стиснала куклата в ръка и с колието на врата. След няколко минути Ева Адамс и антуражът ѝ се появиха. Елоиз пристъпи свенливо напред, за да ѝ благодари, а Ева се наведе и отново я целуна. Актрисата носеше гривната си, както и великолепно самурено палто и шапка, и диамантени обици. Беше въплъщение на представата на милиони хора за филмова звезда. Папараците, които бяха висели на улицата цяла седмица, подивяха. Хотелската охрана помогна на Ева и хората ѝ да се качат в двете лимузини светкавично. Елоиз и баща ѝ стояха на тротоара и махаха на гостите. После Юг прегърна дъщеря си и я отведе в хотела. Елоиз сияеше. Знаеше, че никога няма да забрави Ева.

— Беше много вълнуващо. Какво ще правиш през останалата част от деня? — попита я Дженифър мило, след като детето влезе в кабинета на баща си.

— Ева и аз отиваме на сватба в балната зала в три часа.

Баща ѝ я погледна със сериозно изражение.

— Не искам никоя от двете ви да моли за торта или да се опитва да улови букета. Ясно ли е?

— Да, татко — широко се усмихна Елоиз. — Ще бъдем добрички, обещавам.

С тези думи тя напусна кабинета, за да обиколи хотела и да покаже подаръците от Ева Адамс на приятелите си.

— Много мило беше от страна на госпожица Адамс — отбеляза Юг, замислен колко красива бе актрисата и колко бе любезна с Елоиз.

— Редно беше — отвърна Дженифър. — Едва не загуби страхотно бижу, дори и да е било застраховано.

— Трябва да взема мерки Елоиз да не ходи по всички сватби — каза Юг притеснено. — Сигурно някой ще се оплаче в скоро време.

— Не вярвам да има проблеми — увери го помощничката му. — Елоиз се държи отлично. Винаги се облича подходящо, а и е невероятно сладка.

Мириам се обади на Юг в последната минута, за да уреди пътуването на Елоиз до Лондон за Коледа. Момичето взе куклата със себе си, когато Юг я качи на самолета в деня преди Бъдни вечер. Откак майка ѝ ги напусна преди четири години, Елоиз щеше да прекара Коледа с нея за първи път.

Юг се притесняваше заради пътуването, но смяташе, че трябва поне да опита да задържи майка ѝ в живота на Елоиз. Тя имаше само една майка, макар Мириам да не ѝ обръщаше внимание. Той ненавиждаше моментите, когато бившата му съпруга разочароваше или разстройваше дъщеря им. Но Мириам бе по-скоро егоистка, отколкото жестока. Елоиз щеше да остане при нея две седмици, ако всичко вървеше добре, а той се надяваше да е така.

Не беше виждал бившата си жена след развода и не искаше да я види. Поне не го беше тормозила за пари, тъй като печелеше добре от работата си като модел, а и се бе омъжила за Грег веднага след развода. Но не бе пожелала да вземе дъщеря си. Искаше само Грег и нищо друго. Беше полудяла по него, а ако можеше да се вярва на пресата, все още изпитваше същите чувства. И вече имаше две деца от него.

Горката Елоиз бе изоставена от майка си. И независимо как Юг се опитваше да облекчи положението, детето неизбежно се чувстваше наранено. Егоистично погледнато, за него беше по-лесно Елоиз да е само негова. Той имаше пълно попечителство над нея по закон, но истината бе, че тя всъщност нямаше майка. И този факт натъжаваше момиченцето, чиито очи се изпълваха с болка, когато говореше за майка си. А страданието ѝ пробуждаше сърцето на Юг като нож.

Когато самолетът се приземи в Лондон, шофьорът на Мириам и Грег очакваше Елоиз в бентлито им. Човекът се погрижи за багажа ѝ и се разприказва с нея по пътя към Холанд Парк, където се намираше

къщата. Елоиз притискаше куклата към себе си. Тя я успокояваше и намаляваше страха ѝ.

Шофьорът я заведе до вратата, а икономът, който им отвори, веднага я отведе до слънчева стая на горния етаж, където Мириам кърмеше новородения си син. Осемнайсетмесечната ѝ дъщеря се търкаляше весело сред море от играчки.

Елоиз не беше виждала майка си цяла година, но бе наясно с новия ѝ външен вид благодарение на снимките по списанията. Мириам често се появяваше по страниците на „Пийпъл“, а Елоиз пазеше всички броеве. След като напусна Юг, тя бе боядисала косата си платиненоруса и я бе подстригала късо. В безбройните дупки по ушите ѝ проблясваха диаманти, и двете ѝ ръце бяха татуирани. Беше облечена в тениска и тесни джинси от черна кожа. Вдигна ръка към Елоиз, докато кърмеше бебето, което дъщеря ѝ не бе виждала преди. Елоиз се бе запознала със сестра си Ариел предишната година. Сега Ариел изврещя от удоволствие, когато видя куклата.

— Каква красива кукла — усмихна се Мириам, сякаш Елоиз бе нечие чуждо дете.

— Ева Адамс ми я подари. Намерих диамантената гривна, която беше загубила сред хавлиите — свенливо обясни момичето.

Всеки път, когато се видеха, Елоиз чувстваше майка си все потчуждена и непозната. Беше я заменила с две бебета от мъжа, когото обичаше. Елоиз само ѝ напомняше за живота и мъжа, които би искала да забрави.

Мириам се наведе и я целуна над главата на бебето. То се вторачи в Елоиз с интерес, после се върна към храната си. Беше дебеличко, щастливо бебе. Сестра му Ариел се изкатери в скута на майка си и прегърна Мириам и бебето. За Елоиз нямаше място в ръцете на майка ѝ, нито в живота ѝ. След няколко минути Грег влезе в стаята и погледна Елоиз изненадано.

— Бях забравил, че ще идваш — каза ѝ със силния си кокни акцент.

Грег имаше много повече татуировки от жена си и носеше джинси, тениска и каубойски ботуши. Двамата бяха напълно различни от всички в света на Елоиз, особено от баща ѝ. Тя вече дори не можеше да си представи майка си и баща си заедно. Нямаше спомени от

времето, когато бяха женени, но сега бяха абсолютно различни. Мириам изглеждаше почти еднаква с Грег и в пълна хармония с него.

Грег се държеше мило с Елоиз, но тя никога не се чувстваше удобно с него. Той пушеше много, ругаеше и вечно държеше питие в ръката си. Юг бе предупредил Мириам да не допуска употреба на наркотици, докато Елоиз е с тях, и Мириам му бе обещала, макар че Грег обикновено пушеше трева вкъщи. Тя наистина го помоли да не го прави по време на посещението на Елоиз и той отвърна, че ще се опита да не забрави.

Празнуваха Бъдни вечер заедно. Мириам подари на Елоиз черно кожено яке, което ѝ беше прекалено голямо, и черен часовник „Шанел“ с диаманти, абсолютно неподходящ за дете на нейната възраст. Това показваше колко слабо Мириам познава дъщеря си. Дори непознат човек като Ева Адамс бе избрал по-уместни подаръци за нея. Грег ѝ връчи малка китара, макар че тя не можеше да свири, а после отидоха на гости на родителите му в Уимбълдън на Коледа.

След това Елоиз почти не ги видя. Грег правеше записи, а Мириам ходеше в студиото с него и носеше и бебето, за да може да го кърми. Оставяха Елоиз у дома с бавачката и Ариел. След записите Грег и Мириам излизаха с групата му почти всяка вечер. Мириам не си направи труда да заведе дъщеря си някъде, а когато Юг се обаждаше, момичето го уверяваше, че прекарва добре. Не знаеше какво друго да каже и не искаше да прояви нелоялност към майката, която почти не виждаше и се страхуваше да не загуби напълно.

Прекарваше повечето си време с Ариел и бебето Джоуи, когато го оставяха у дома. Бавачката беше много мила с нея. Заведе я в „Харъдс“ и ѝ купи нови дрехи, после в Хайд Парк и конюшните на Бъкингам, изгледаха и смяната на стражата пред двореца.

Елоиз прекара по-голямата част от седмицата в къщата. Ужасно ѝ се искаше да си е у дома. Чувстваше се не на мястото си, сякаш бе гостенка, а не част от семейството. Грег и Мириам дори не се опитваха да я накарат да се чувства близка с тях, понякога дори забравяха за присъствието ѝ. На Нова година Елоиз се скара с майка си, когато тя разказваше на Грег колко мразела живота в хотела и колко досадно било там, особено през двете години, когато Юг го ремонтирал. Пък и самият Юг бил отегчителен като хотела си.

— Хотелът не е отегчителен, пито пък татко — изкрещя Елоиз неочаквано, а Мириам се вторачи в нея изненадано. — Хотелът е великолепен, а татко върши отлична работа — разгорещено ги защити тя.

Баща ѝ се трудеше неуморно, за да направи всичко идеално, и Елоиз се възхищаваше от него. Хотелът бе нейният дом и тя се раздражни от Мириам и критиките ѝ.

— Просто не обичах да живея там — обясни майка ѝ. — Наоколо вечно имаше адски много хора, а баща ти вечно бе прекалено зает, за да прекарва достатъчно време с мен. За разлика от Грег — добави тя и погледна съпруга си нежно.

Очите на Елоиз се напълниха със сълзи. Мразеше да слуша как критикуват баща ѝ и го сравняват с Грег. Седмицата бе доста тежка за нея. Чувстваше се като натрапница в дома и живота им, а двете бебета бяха заели мястото ѝ в сърцето на майката. Мириам не го пазеше в тайна, а и то бе очевидно за всички. Икономът и бавачката си говореха тихо за факта, че Елоиз вечно беше пренебрегвана и зарязвана, но Грег и Мириам сякаш нехаеха, просто не им пукаше. Всички прислужници съжеляваха това изключително мило дете, което обичаше да им разказва истории за хотела на баща си.

— Обичам да живея в хотела — заяви Елоиз на майка си, ядосана на думите ѝ към Грег. — Всички са наистина мили с мен, а и там отсядат важни гости. Например Ева Адамс и други филмови звезди и сенатори. Дори президентът отседна веднъж, а също и президентът на Франция.

Елоиз искаше да ги впечатли, но знаеше, че не може. Нищо от живота на баща ѝ нямаше значение за тях.

Втурна се към стаята си, обляна в сълзи, а бавачката дойде да я утеши и ѝ донесе горещ шоколад. Елоиз ѝ разказа за английския чай, който сервираха в хотела.

Елоиз бе в Лондон от десет дни, когато Юг се обади отново. Макар да му липсваше ужасно, той се въздържаше да ѝ звъни прекалено често. Стресна го тъгата в гласа ѝ. В отговор на въпроса му дали се забавлява тя избухна в сълзи и заяви, че иска да се прибере у дома. Чувстваше се самотна в къщата на майка си. Юг звънна на Мириам вечерта. Тя се съгласи, че е добра идея Елоиз да си замине. Наистина нямала време за нея, защото Грег записвал новия си албум, а

тя го придружавала. Юг отговори учтиво, че Елоиз бездруго трябвало да се подготви за училище. Това бе фалшиво оправдание, но Мириам го прие на драго сърце и обеща да качи Елоиз на самолет за Ню Йорк още на следващия ден.

Посещението очевидно бе пълен провал и Юг съжаляваше безкрайно дъщеря си. Тя бе най-важното нещо в живота му, но явно напълно излишна в живота на майка си. Елоиз не беше достатъчно голяма, за да осъзнае недостатъците в характера на майка си, но усещаше, че е отхвърлена, и желаше да се прибере у дома. Мястото ѝ не бе при нея, бяха ѝ го показали ясно.

Мириам я целуна на следващата сутрин след закуска и ѝ пожела приятно пътуване, после потегли към студиото с бентлито, прегърнала сина си. А Грег изобщо забрави да се сбогува с нея. Икономът и бавачката я закараха до летището и я прегърнаха сърдечно. Икономът ѝ подари пуловер с британското знаме, избродирано с блестящи камъчета, който бе подходящ размер за нея, и тя страшно го хареса. А бавачката ѝ подари розов анцуг. Махаха ѝ, докато минаваше през проверката, а тя им се усмихна и изчезна с човека от авиолиниите, който трябваше да я придружи до самолета.

Юг ѝ бе купил билет за първа класа и Елоиз изгледа два филма и поспа известно време. После кацнаха в Ню Йорк и тя бе преведена през митницата и отведена до баща си, който я очакваше нетърпеливо. Но преди Юг да успее да каже и дума, тя изврещя от радост и го прегърна до задушаване.

Не му разказа нищо за майка си по пътя към хотела. Не искаше да прояви нелоялност. Знаеше, че не е редно. Но в мига, когато стигнаха, тя профуча през вратите, застана напред фоайето и се усмихна широко. Бе толкова щастлива, че не можеше да спре да се усмихва, когато видя познатите лица в света, който обичаше и познаваше, и където всеки я обичаше. Беше си у дома.

[1] „Елоиз в «Плаза»“ е филм за малко момиченце, което живее в хотела. — Б.пр. ↑

3.

През следващите няколко години Юг продължи да развива и подобрява хотела и го превърна в най-желаното място за модни сватби и любимото място за отседано на знаменитости, политици и държавни глави. Президентът на Франция бе един от честите им гости, както и британският премиер, американският вицепрезидент и безброй сенатори и конгресмени. Персоналът на Юг се справяше с изискванията на охраната безукорно и улесняваше гостите във всяко отношение. Десет години след като купи хотела и осем, след като го отвори, „Вандом“ бе неоспорим успех и любимо свърталище на елита от целия свят.

Личният му живот не се промени през това време, въпреки няколкото кратки връзки, които успя да завърже между събранията на хотелската асоциация, преговорите с профсъюзите и надзираването на работата по хотела. А Елоиз си остана ярката звезда в света му.

На дванайсет години Елоиз все още беше принцесата на хотел „Вандом“. Помагаше на Дженифър в кабинета на баща си. Изпълняваше дребни задачи и организираше разни неща. Все още обичаше да работи за цветарката Джен и стоеше на рецепцията, когато бяха затрупани с работа. Проверяваше адресите на ресторанти и забутани магазинчета, за които гостите питаха. Обичаше да прекарва свободното си време в хотела. Намираше се в неясното време между детството и пубертета, когато интересите ѝ бяха съсредоточени у дома, а не насочени към външния свят и момчетата. А в нейния случай домът бе изключително интересно място. Понякога заставаше до баща си във фойето, когато той посрещаше важни гости. А когато се запозна с президента на Франция, тя се превърна в героиня на френския лицей за няколко дни.

От време на време канеше приятелки от училище да прекарат нощта при нея. Момчетата обичаха да бродят из хотела и да оглеждат кухните, румсървиса, да им правят прически, когато фризьорката беше свободна, или да се отбиват в спа центъра, където винаги получаваха

безплатни мостри на продукти за коса и кожа, както и петминутни масажи. Прекарването на нощта във „Вандом“ бе вълнуващ подарък за приятелките ѝ, а понякога баща ѝ ги изпращаше на пазар с ролс-ройса. Момичетата смятаха всичко това за великолепно. А беше вълнуващо да надникват и по сватбите и големите приеми.

Елоиз вече бе свалила шините си и растеше бързо. Все още имаше детско телце, но къдравата ѝ коса се бе поизправила. Приличаше на малко жребче, когато фучеше по коридорите. Беше близка както винаги с Дженифър, помощничката на баща си, която бе нещо като любима леля и по-възрастна приятелка. Елоиз ѝ се доверяваше по важни въпроси, а това пък осигуряваше на Юг допълнителен източник на информация за нещата, които ставаха в живота и главата ѝ. Той изпитваше облекчение, че тя още не се интересува от момчета и се наслаждава на детските си забавления, макар че красивата кукла от Ева Адамс бе оставена грижливо на рафта в спалнята ѝ още преди две години.

Елоиз не бе ходила на гости на майка си в Лондон след последното злощастно посещение, но когато Мириам идваше в Ню Йорк за един-два дни с Грег, тя канеше дъщеря си да прекара една нощ в техния хотел. Така тя видя майка си три пъти за четири години. Фантазираше си какъв ли щеше да е животът ѝ, ако родителите ѝ бяха запазили брака си. Не можеше дори да си го представи, макар че щеше да е чудесно да си има майка. Мириам бе напълно погълната от живота на рок звездата, за която бе омъжена, и не изглеждаше да се интересува от Елоиз. Само Грег и двете им деца имаха значение за нея. Хлапетата бяха много сладки, но когато се виждаше с тях, Елоиз си мислеше, че са ужасно диви и невъзпитани. Сподели това с Дженифър, но не и с баща си. Беше наясно, че не трябва да обсъжда Мириам с него. Само споменаването на името ѝ изпълваше очите му с тъга. Беше много разочарован от бившата си съпруга, а и наранен и ядосан. А Елоиз изпитваше лоялност и към двамата им, макар да държеше повече на баща си. Майка ѝ все повече се превръщаше в непозната.

Светът на Елоиз се състоеше от баща ѝ, от хотела, изпълнен с хора, които я обичаха, и от майка ѝ, появяваща се рядко като падаща звезда в лятното небе. Тя имаше по-близка връзка с камериерката Ернеста, цветарката Джен и Дженифър, която се грижеше за нея с любов. Всички те бяха пример за нея и много по-добри от майка ѝ. Юг

го знаеше добре. В таблоидите публикуваха как Мириам се забавлявала с млад пиколо в хотел в Мексико, а Грег бе арестуван два пъти тази година за притежание на марихуана и за пиянско сбиване в бар. Видеоклипове от побоя и ареста се появиха в „ЮТюб“. Елоиз беше видяла майка си сред тълпата в бара. Мириам гледеше ужасено как извличат Грег навън с белезници на ръцете. Елоиз съжали майка си, но не и Грег. Каза на Дженифър, че той изглеждал отвратително и очевидно е наранил човека, когото ударил с бутилка водка. Но човекът се оказа барабанистът на групата и обвиненията бяха оттеглени. Юг не харесваше факта, че Мириам живее в подобен гаден свят, но никога не го коментираше с дъщеря си. Мислеше, че е нередно да го прави. Дженифър бе наясно до каква степен шефът ѝ се разстройва от поведението на Мириам, която според него бе ужасна майка, но никога не го сподели с Елоиз. Уважаваше и двамата прекалено много, за да го направи.

Юг искаше дъщеря му да има добра ценностна система и безопасен и щастлив живот. Радваше се на липсата ѝ на интерес към момчета, дрога или алкохол. И макар тя да живееше в изискан хотел, той се грижеше да е предпазвана от лошо влияние и да се събира само с хора, които могат да ѝ въздействат положително. Държеше под око всичко, което Елоиз правеше, но потайно. Юг беше типичен швейцарец по отношение на детето си, с традиционни и дори консервативни ценности и идеи, дори и ако самият той си позволяваше по някое забавление, макар и изключително дискретно.

Елоиз нямаше представа за връзките, които беше имал баща ѝ, и той държеше да си остане така. Внимаваше нищо от личния му живот да не се появи в някое клюкарско списание, независимо с кого излизаше. Дъщеря му го закачаше, че той е загадъчният мъж на хотел „Вандом“. Дискретността му винаги я оставяше с впечатлението, че тя е единствената жена в живота му. Юг предпочиташе да е така, тъй като никоя от жените не бе важна за него и знаеше, че кратката им връзка ще приключи бързо. Единствената, която имаше значение за него, бе Елоиз.

Юг си падаше по жени в средата на двайсетте или началото на трийсетте години, красиви и дори зашеметяващи, манекенки, актриси и дори богата наследница, с която се бе запознал в хотела. Никоя от тях не беше подходяща партньорка за семеен живот, но бяха забавни за

една или две вечери. А Елоиз вярваше, че баща ѝ не е излизал на среща, откакто се бе разделил с майка ѝ. Юг държеше да запази този мит, макар Дженифър да го предупреди, че може да съжалява някой ден, ако се запознае с жена, която обикне, защото Елоиз ще се възпротиви, тъй като не е свикнала той да има връзки. Юг не прие майчинския ѝ съвет с думите, че това никога нямало да се случи, не можел да си представи да завърже сериозна връзка или да се влюби отново.

— Ще се справя с това, ако стане — каза спокойно, — но не ми се вярва.

— Твоя си работа — усмихна се Дженифър.

Познаваше го добре. Много внимаваше да не допусне някоя жена да пробие защитната му броня и да нарани сърцето му отново.

Сред солидните ценности, които Юг се опитваше да изгради у дъщеря си, бе и отговорността към другите хора. Не искаше тя да си мисли, че животът е само лукс, че всички хора живеят добре и са богати. Обясняваше ѝ, че богатите имат дълг да помагат на онези с лош късмет. Хотелът даряваше цялата си неизползвана храна на благотворителна организация в квартала още от отварянето си. И Елоиз се гордееше с баща си заради добротата му.

Юг искаше тя да осъзнае колко е благословена, и че на света има много повече неща от живота в луксозен хотел. Елоиз имаше социална съвест. Работеше доброволно в кухня за бедни и събираше играчки за децата на пожарникарите по Коледа, като молеше всички от персонала да дарят старите играчки на децата си. Беше наясно каква късметлика е и изпитваше благодарност към баща си заради това. Използваше щедро и джобните си, когато събираше пари за УНИЦЕФ в училище. Световните бедствия, особено онези, които засягаха деца, я пробуждаха право в сърцето. И колкото и да бе трудно в тяхната среда, Юг искаше дъщеря му да има баланс в живота и да остане съпричастна с онези, които се нуждаеха от помощ или страдаха. Елоиз бе добро момиче и по-съзнателна от повечето деца на нейната възраст.

Елоиз остана в цветарския магазин цял следобед, помагаше на Джен да реже цветя и да оформя букети. Когато най-после си тръгна, отиде горе да си напише домашните. Имаше сериозен проект за училище. А на следващия ден в балната зала щеше да се проведе огромна сватба и тя искаше да присъства. Както обикновено, Елоиз

възнамеряваше „да се отбие“ и да погледа. Баща ѝ предположи, че тя наблюдава как подготвят залата, когато закъсна за вечеря. Всички говореха за сватбата, която струваше милион долара благодарение на цветята, кетъринга, украсите и изисканата булчинска рокля от „Шанел“.

— Къде беше? — попита я небрежно, когато келнерът от румсървис им занесе вечерята.

Юг би искал да стотви лично, но никога нямаше време. Все му се налагаше да се справя с кризи или просто да надзирава работата. Успехът на „Вандом“ се дължеше на вечното му присъствие и вниманието му към всяка подробност. А и персоналът му го знаеше и това ги държеше вечно нащрек.

— Бях при Джен цял следобед. Подготвихме цветята за голямата сватба. Много ѝ се беше струпало. Назначи четири помощнички и въпреки това се страхуваше, че няма да свърши всичко. Затова ѝ помогнах — обясни Елоиз, докато келнерът им поднасяше агнешки котлети със зелен фасул.

Юг внимаваше много какво ядяха и прекарваше по час във фитнеса всяка сутрин. Бе на четиресет и пет години, но изглеждаше доста по-млад и в отлична форма.

— Отбих се там, но не те видях — отбеляза той.

— Сигурно вече съм се прибрала да си пиша домашните — невинно отвърна тя.

— Да бе, много правдоподобна история — подкачи я той ухилено.

Оценките ѝ бяха добри, макар и не отлични, но пък училището бе изключително сериозно и трудно. Елоиз говореше перфектно английски и френски, а испанският ѝ бе повече от добър благодарение на дългите ѝ разговори в хотела.

— Какво ще правиш този уикенд? Ще каниш ли приятелки? — попита я Юг нежно.

Четирима важни гости щяха да пристигнат в хотела през уикенда, а в събота очакваха държавен глава, което означаваше допълнителна охрана и тайните служби във фойето и из целия хотел. Чуждестранният сановник бе резервирал цял етаж и им се наложи да затворят етажите под и над него, а това бе крайно досадно, защото не можеха да използват двата апартамента на последния етаж, нито

президентския на долния. А тези три апартамента бяха важни източници на приход за хотела. Президентският струваше хиляда и четиристотин долара на вечер, а горните два — по хиляда и двеста. През уикенда щяха да имат два мъртви етажа, макар че чуждото правителство плащаше цяло състояние за настаняването. Но пък и разходите по охраната щяха да са страховити.

— Да, мисля, че може да поканя една-две приятелки — отговори Елоиз, вторачена в чинията си.

Юг си помисли, че дъщеря му е необичайно лаконична, но пък бе изкарала лека настинка и вероятно беше изморена. И за двамата седмицата не бе лека. Беше януари и кошмарно студено навън, всички наоколо бяха болни. Грипът се разпространяваше като стихийен ножар. Навсякъде в хотела имаше надписи, които напомняха на персонала да мие често ръцете си.

— Мисля, че Мари Луиз ще дойде и може би и Жозефин. Ще спим долу.

Това бе привилегия, щедро дадена от Юг, особено по това време на годината, когато хотелът не беше изцяло резервиран. На втория етаж имаше малка стая, която хората използваха за помощниците или телохранителите си.

— Само не подлудявайте румсървиса с прекалено много молби. Никакви печени сандвичи в четири сутринта, нито бананови мелби. Поръчайте всичко преди полунощ, моля те. Персоналът е прекалено ограничен, за да се грижи и за вас.

— Да, татко — скромно отговори Елоиз и се усмихна, което го накара да се зачуди за миг какво ли имаше наум.

Ако не я познаваше толкова добре, щеше да си помисли, че става дума за момче, но Дженифър го уверяваше редовно, че дъщеря му още не е готова за това. Ала Юг знаеше, че и този ден щеше да настъпи. И тогава щеше да тъгува за детството и обожанието ѝ към татенцето. Обичаше да е центърът на нейния свят, както тя бе на неговия.

Довършиха вечерята бързо, защото той трябваше да слезе долу на събрание на охраната, която се подготвяше за пристигането на чуждестранния президент на следващия ден. Елоиз отиде до стаята на госпожа Ван Дам и ѝ предложи да разходи кученцето. Възрастната дама бе много доволна. Наскоро ѝ бяха поставили изкуствена става на бедрото и вече не смееше да излиза с Джулиъс сама. А и ѝ беше

приятно, когато Елоиз го извеждаше. Тя го водеше на дълги разходки и се връщаше със зачервени от студа бузи. Джулиъс се забавляваше страхотно с нея, много повече, отколкото с пиколата, които го отвеждаха набързо до съседната пресечка и го връщаха обратно.

Елоиз излезе от хотела след няколко минути, облечена в яке и джинси, с вълнена шапка, дълъг плетен шал и ръкавици. Беше мразовито и тя се затича заедно със стария пекинез. Завиха зад ъгъла и тя спря пред вход, където под кашон лежеше мъж в спален чувал. Елоиз почука внимателно по кашона, сякаш беше врата, и мъдро старо лице надникна и ѝ се усмихна широко. Мъжът изглеждаше леко пиян. Бе увил мърляво одеяло около спалния чувал, който бе чисто нов. Елоиз му го бе купила предишната седмица. Идваше при него от няколко седмици и му носеше храната, която ѝ даваха в кухнята. Никой никога не я разпитваше за какво ѝ е толкова много храна. Просто предполагаха, че има вълчи апетит или е поканила някоя приятелка.

— Готов ли си, Били? — попита го и той кимна.

Елоиз му приличаше на ангел, слязъл от небето. Беше му обещала стая за тази нощ. Не мислеше, че тя наистина ще го направи, и се изненада, когато момичето се появи. Надигна се бавно и тя му помогна да сгъне одеялото и чувала. Били вонеше ужасно и Елоиз задържа дъха си. Пекинезът ги наблюдаваше внимателно.

— Къде отиваме? — попита я бездомникът, а тя му посочи задната стена на хотела.

Там имаше врата, водеща към задното стълбище, което някои от служителите използваша. Държаха я заключена, но Елоиз бе взела ключ. Тя отключи бързо и му каза, че трябва да се качат пеша два етажа.

Стаята, която тя лично бе блокирала на компютрите следобед, се намираще на втория етаж. Елоиз знаеше, че камериерките вече са минали и брегът бе чист. Проблем имаше само с охранителната камера. Надяваше се, че никой не я държи под око внимателно. Били я следваше бавно, а кученцето пухтеше изморено. Елоиз се запозна с Били преди две седмици, спря да говори с него един следобед. Така научи, че е болен, но не успял да се настани в приют. Елоиз искаше да го махне от студа и улицата. Това бе единственият начин, по който можеше да го направи, и го планираше от две седмици. Беше

идеалната нощ. Не всички стаи бяха резервирани, а някои от охранителите бяха болни и тя бе убедена, че ще може да вкара Били поне за една нощ. Как щеше да го изкара оттам бе друг проблем, но вярваше, че ще намери начин, така че никой да не разбере за присъствието му. Възнамеряваше да сложи на вратата надпис „Не безпокойте“ и да почисти стаята лично след тръгването му. Но първо искаше да го стопли и нахрани. Това беше нейният подарък.

— Добре ли си? — усмихна му се тя, преди да отвори вратата към коридора на втория етаж.

— Добре съм — увери я Били. — Харесвам кучето ти — любезно добави, а Елоиз се засмя.

— Не е мое. Правя услуга на една приятелка, като го разхождам.

После сложи пръст на устните си и отведе Били до една от стаите. Отключи бързо и го вкара вътре.

Бездомникът се огледа и се разплака.

— Какво правиш? — паникьоса се той. — Не мога да остана тук. Ще ме вкарат в затвора.

— Не бой се. Няма да им позволя. Баща ми притежава хотела.

— Значи той ще те убие — завайка се Били.

— Нищо подобно. Той е чудесен човек — отвърна Елоиз и запали лампите.

Стаята бе от малките, затова Елоиз знаеше, че ще се измъкне безнаказано. Бе от последните, които даваха на гостите на хотела, а през ненатоварен сезон като януари изобщо не се нуждаеха от нея. Били се оглеждаше, зашеметен от лукса и удобствата. Стори му се, че е в рай. Видя огромно легло, гигантски телевизор, антики из цялото помещение и голяма, безукорно чиста баня. Погледна ококорено момичето, което го бе довело тук.

— Ами майка ти? Тя няма ли да се ядоса? — попита той, искрено разтревожен.

— Тя е омъжена за друг.

Били стоеше и зяпаше наоколо и Елоиз мило му предложи да седне.

— Трябва да върна кучето. Защо не погледаш телевизия или нещо друго? Ще се върна след няколко минути и ще ти поръчам храна.

Той кимна, вторачен в нея, занемял от благодарност. Тя тихо излезе от стаята с Джулиъс и го върна на госпожа Ван Дам.

— Дълга разходка направихте — отбеляза възрастната жена, която нямаше представа, че бяха изминали само една пресечка, а през останалото време Джулиъс си бе стоял в хотела.

Госпожа Ван Дам свали кашмирения пуловер на кученцето, а Елоиз я целуна по бузата и забърза навън. Върна се в стаята на Били след по-малко от пет минути.

Той седеше на ръба на леглото със замаяно изражение, страхуваше се да легне. Изглеждаше ужасен и щастлив едновременно и невероятно облекчен да я види отново. Елоиз вече бе решила да се скрие някъде в хотела за през нощта, тъй като не можеше да се върне в апартамента, след като се преструваше, че е с Мари Луиз. Не можеше да остане и с Били в тази стая, макар да бе сигурна, че не е опасен. Беше говорила с него често през последните две седмици. Беше стар, измръзнал и изморен от живота по улиците. Беше й казал, че е на шейсет и две години. Тя искаше да направи нещо специално, за да му покаже, че хората се интересуват от него.

— Какво би искал да вечеряш? — попита го, като му подаде менюто.

Били я погледна объркано. Елоиз се зачуди дали старецът не се нуждае от очила.

— Каква е любимата ти храна? — подтикна го тя.

— Пържолата — ухили се той широко с беззъбата си уста. — Пържолата, картофено пюре и шоколадов пудинг за десерт.

Елоиз вдигна телефона и поръча вечерята, като добави салатата и чаша мляко и преведе шоколадовия пудинг като мус. После седна с него. Били включи телевизора, а тя сложи надписа „Не безпокойте“ на вратата.

— Никога в живота си не съм виждал такава стая. Бях дърводелец. Работех в една мебелна фабрика, но никога не сме изработвали нищо подобно.

Елоиз се чудеше какво ли е станало с него след работата във фабриката, но не посмя да попита.

След половин час келнерът пристигна и почука. Елоиз отговори незабавно.

— Благодаря ти, Дерек. Не сме облечени. Просто остави вечерята отвън. Благодаря ти.

— Разбира се. Забавлявайте се.

Тя изчака да чуе затварянето на вратите на асансьора, после вкара количката в стаята и Били отново се ококори. Храната ухаеше великолепно. Елоиз придърпа стол до масата.

— Добър апетит — пожела му тя мило.

Написа номера на мобифона си и му заръча да ѝ се обади, ако има някакъв проблем или иска още нещо за ядене.

— Ще ти донеса закуска утре сутрин. Ще трябва да напуснеш доста рано, преди в хотела да настъпи суматоха. Ще те изведе през същата врата.

— Благодаря ти — промълви той, а очите му се напълниха със сълзи. — Ти сигурно си ангел, маскиран като момиченце.

— Няма защо да ми благодариш. Дръж вратата заключена. Сложи и веригата и не излизай в коридора.

Дори не ѝ дойде наум, че той може да откаже да си тръгне на следващия ден. Засега всичко вървеше по план.

— И не вдигай телефона — добави тя.

Били кимна и се нахвърли върху пържолата, а тя излезе предпазливо от стаята и слезе долу, доволна от развитието на нещата. Погледът на Били си струваше труда.

Надникна в балната зала, където декораторите и цветарките подготвяха грандиозната сватба за следващия ден. Помота се там малко, после слезе в мазето и посети винарната. Отби се в стаята за униформи, където дрехите висяха в чисти пликове от ателието за химическо чистене. Елоиз знаеше, че нощта ще е доста дълга, просто трябваше да избягва баща си. Никой нямаше да се изненада, че тя обикаля от място на място. Влезе в стаята за първа помощ, защото знаеше, че вътре има легло, и ако извадеше късмет, можеше да прекара остатъка от нощта там. Минаваше полунощ, когато една от готвачките от румсървис влезе в стаята, за да потърси мехлем против изгаряне, и се изненада да я намери там.

— Какво правиш тук? — попита готвачката изумено, когато я видя полузаспала на масата за прегледи.

Елоиз слушаше айпода си в тъмното.

— Играя си на криеница с една приятелка — нервно се ухили Елоиз. — Тя никога няма да ме намери тук.

— Да не сте решили да направите някоя беля? — подозрително попита готвачката.

— Не. Но, моля те, не казвай на татко.

— По-добре ще е да се върнеш горе.

Елоиз отиде в балната зала, откъдето всички си бяха тръгнали. Бяха окачили красиви сатенени завеси и тя се скри зад тях и се сгуши на пода да прекара остатъка от нощта. Важно бе да се събуди навреме, за да изведе Били от хотела. За неин късмет сутрешната смяна чистачи включи прахосмукачката още в шест часа и я събуди. Тя се измъкна иззад завесите, върна се на втория стаж и почука на вратата на Били. Чуваше телевизора вътре и му съобщи предпазливо, че е тя.

Той прошепна иззад затворената врата:

— Ти ли си?

— Да.

Били се беше изкъпал, обръснал и сресал и изглеждаше щастлив да я види.

— Поспа ли? — попита го тя.

— Да. Най-хубавата нощ в живота ми.

До леглото имаше празна бутилка от вино от минибара, но той нямаше вид на пиян. А и бе напълно буден. Беше свикнал да става рано, за да изчезва от входовете, където спеше.

— Ще ти поръчам закуска. Какво би искал?

— Пържени яйца — колебливо отговори той.

Елоиз поръча яйцата, а също и кошница с кексчета, сладкиши, бекон, портокалов сок и кафе. Доставиха ги пред вратата след двайсет минути и Били погълна всичко за десет. Тогава Елоиз му обясни, че трябва да тръгват. Той я погледна с благодарност, докато навличаше вехтото си палто. Били изглеждаше много по-добре, отколкото предишната вечер, преди да влезе в хотела. А и нощта бе минала без проблеми.

Слязоха тихо по задното стълбище, след като Елоиз заключи стаята. Пътят им беше съвсем кратък и тя се надяваше, че охранителните камери няма да ги уловят. Тъкмо преди да стигнат до следващата площадка, тя вдигна качулката на якето си и завъртя глава, в случай че някой наблюдаваше камерите. Не искаше охранителите, да я познаят. Отвори задната врата и последва Били навън. Застанаха на улицата, която все още бе тъмна. Били я погледна с такава благодарност, че очите ѝ се насълзиха.

— Никога няма да забравя какво направи за мен снощи. Някой ден със сигурност ще отидеш в рая — каза той и нежно я погали по ръката. — Ще го помня завинаги.

После уви палтото около себе си, стисна одеялото и спалния чувал под мишница и си тръгна. Зави зад ъгъла след минута, а Елоиз се върна да почисти стаята. Знаеше къде камериерките държат количките си, тъй като им бе помагала хиляди пъти. И знаеше какво точно да прави. След половин час вече бе сменила чаршафите, оправила леглото и почисти банята. Никой не би заподозрял, че стаята е била използвана. Елоиз прибра количката на мястото ѝ и се качи горе в апартамента. Беше почти осем, когато влезе. Баща ѝ четеше вестник и закусваше, издокаран в елегантен тъмен костюм.

— Рано сте станали, момичета — възкликна изненадано. — Къде е Мари Луиз?

— Ходи на балет в събота сутрин и трябваше да си тръгне рано. Аз почистих стаята. Жозефин не дойде, защото била болна — небрежно отговори Елоиз и си взе кексче с боровинки, същото като онези, които бе поръчала за Били преди два часа.

— Не си била длъжна да почистваш, но много мило от твоя страна, че си го направила, — усмихна ѝ се баща ѝ.

Юг очакваше доста натоварен ден — пристигаха няколко от важните им гости, както и един чуждестранен президент.

Веднага щом влезе в кабинета си, Брус Джонсън, началникът на охраната, почука на вратата. Юг предположи, че целта на посещението му е да обсъдят плановете и да координират дейността си с тайните служби. Брус беше едър мъж, работеше за него от отварянето на хотела. Носеше касета в ръка, а лицето му бе сериозно.

— Искам да видиш нещо — тихо каза той.

— Нещо не е наред ли? — попита Юг.

Брус изглеждаше по-сериозен от обикновено, докато слагаше касетата във видеото. Двамата бяха преглеждали заедно безброй касети, когато някой служител бе заподозрян в кражба, пиянство или вземане на наркотици по време на работа, или пък просто се бе държал невъзпитано с гостите.

— Не съм сигурен — отговори Брус. — Ти ще ми кажеш. Видях записа чак тази сутрин. Дойдох рано и прегледах записите от снощи. Мисля, че са влезли малко след седем. Излезли са малко преди седем

тази сутрин. Имали сме неочакван гост снощи. Проверих всички други камери, след като видях записа, но не го забелязах никъде другаде. Който и да го е довел и извел от хотела, очевидно познава мястото много добре.

Кръвта на Юг застина, когато му мина мисълта, че Елоиз бе вмъкнала някое момче в хотела, а не е прекарала нощта с невинната Мари Луиз. Ако бе така, значи настъпваше нов ден, който определено нямаше да му хареса. Юг се стегна и се подготви да изгледа записа.

Брус Джонсън пусна касетата и видяха рошав и мръсен бездомник, който влезе през задната врата. Придружаваше го слаба фигурка в яке с качулка, извърнала глава настрани от камерата. Двамата изчезнаха бързо нагоре по стълбите. Не се появиха никъде другаде. Същите двама души слязоха надолу по стълбите рано сутринта. Бездомникът изглеждаше по-спретнат, отколкото предишната вечер. Вървеше по-енергично, усмихваше се, беше чист и бе сресал косата си. А човекът с него отново избегна камерата. Същата фигура с качулка се върна в хотела след няколко минути и се качи бързо по стълбите.

— Какво е това? — притеснено попита Юг. — Кой е този? Какво, по дяволите, става? Да не би да управлявам приют за бездомни? Мислиш ли, че някой от кухненските работници го е вкарал тук?

— Погледни отново — меко отвърна Брус и се усмихна.

Той бе един от най-големите почитатели на Елоиз и я бе носил на конче из хотела, докато го ремонтираха, за да не ѝ позволи да се нарани някъде.

— Нещо не ти ли се струва познато?

Юг се вторачи в екрана. Изпита облекчение, че Елоиз не бе вкарала момче в хотела, но пък бе извършила нещо много по-лошо. А и можеше да пострада. Юг потрепери, когато огледа скитника.

— Мили боже! — изстена той с ужасено изражение. — Да не искаш да кажеш, че Елоиз е довела бездомник тук? Къде е спал?

— Вероятно в една от стаите.

Брус вдигна телефона и звънна в отдела на камериерките, но те не знаеха дали Елоиз е използвала някоя стая. После се обади на румсървиса и оттам му казаха, че Елоиз е поръчала вечеря и закуска за стая номер 202, но сложила надписа „Не безпокойте“, затова ѝ

оставили храната отвън. Брус се завъртя към шефа си и му събщи новините.

— Поръчала пържола, пюре, шоколадов мус, а тази сутрин — сериозна закуска от пържени яйца с бекон и кошница със сладкиши в шест и петнайсет.

— Не мога да повярвам, че е направила подобно нещо — изумено въздъхна баща ѝ.

Звънна ѝ на мобифона и я помоли да слезе долу. Елоиз се появи в кабинета му след пет минути и се опита да си придаде небрежен вид, когато видя Брус.

— Това е много сериозно — поде баща ѝ със сериозно изражение. — Доведе ли някого в хотела снощи? Един бездомник?

Елоиз видя образите на екрана на телевизора. Поколеба се за миг, после кимна и вирна брадичка.

— Да, направих го. Човекът е стар и болен. Умираще от глад, а навън е ужасно студено. Не е успял да се уреди в приют — обясни тя, сякаш го познаваше много добре.

— Значи ти си го довела тук?

Тя кимна безмълвно, а баща ѝ я изглежда ужасено.

— Ами ако те беше наранил? Или бе наранил някого от гостите? Можеше да те нарани... или нещо още по-лошо. Имаш ли представа колко глупаво и рисковано си постъпила? Къде беше цяла нощ? В стаята с него?

Юг се ужаси още повече. Ами ако я беше изнасилил?

— До полунощ спях в стаята за първа помощ. После се скрих зад завесите в балната зала до шест часа. Той е добър човек, татко. Не нанесе никакви щети. А аз почистих всичко идеално.

Брус Джонсън, който я слушаше внимателно, се опита да потисне усмивката си. Елоиз изглеждаше толкова убедена и сериозна. Бе поела ужасен риск, но за щастие не бе пострадала. Но знаеше, че тайните служби няма да се зарадват, ако узнаят, че разни бездомници се вмъкват в хотела и спят в празните стаи.

— Няма да ти разрешавам да водиш тук приятелките си, ако ме лъжеш и вършиш подобни неща — строго каза баща ѝ.

— Винаги си твърдял, че имаме дълг към бедните хора. Повтаряш ми, че не всеки е късметлия като нас. Той можеше да умре на улицата снощи, татко.

Елоиз не се извиняваше за стореното, бе адски доволна, че работата бе минала гладко. Ако сега я накажеха заради доброто ѝ дело, не ѝ пукаше, защото си струваше.

— Можем да изпълним дълга си и по друг начин — възрази баща ѝ. — Даваме огромни количества храна за бедните. Не искам никога вече да правиш такива неща. Такъв човек може да се окаже опасен и да те нарани. Или да нарани някого от гостите или служителите ни.

— Не би го направил. Познавам го — меко настоя тя.

— Не си сигурна. Ами ако е психически разстроен?

Юг се сдържаше да не ѝ крещи, но бе влуден от мисълта какво можеше да ѝ се случи. Можеше да лежи убита в стаята и никой да не узнае за това.

— Татко, това, че му позволих да прекара нощта тук, може да е променило живота му и да му е вдъхнало надежда. Той живя като пълноценен човек за една нощ. Не моля за прекалено много.

— Прекалено опасно е — натърти баща ѝ. — Забранявам ти да го правиш отново. Днес ще останеш в апартамента и ще помислиш по въпроса. А сега си върви — строго каза той.

Елоиз излезе от кабинета, а двамата мъже се спогледаха и поклатиха глави.

— Малката ни Майка Тереза. Няма да е лошо да я държиш под око — предупреди го шефът на охраната.

— Нямах представа, че може да извърши нещо подобно. Чудя се дали го е правила и преди — въздъхна Юг.

— Съмнявам се. Щяхме да я видим на записите. Но се справи доста добре снощи. Е, поне човекът е поспал добре и е получил две отлични яденета. Може лък Елоиз да се окаже права и това да промени живота му — тихо добави Брус, трогнат от добротата на момичето.

— Не започвай и ти — предупреди го Юг. — Няма да превърна хотела в приют за бездомни.

Хрумна му интересна идея и реши да поговори за нея с Елоиз, но по-късно.

Брус извади касетата от видеото.

— Малката ни принцеса е страхотно хлапе. Мисля, че ще те държи доста на нокти през следващите няколко години.

Юг кимна и се замисли над извършеното от дъщеря му. Колко смела и изпълнена със съчувствие беше всъщност. После се качи горе

да я види. Елоиз лежеше в стаята си и слушаше музика, но се надигна при влизането му.

— Съжалявам, татко — тихо прошепна тя.

— Искан да ти кажа нещо — започна той със сълзи в очите. — Стореното от теб е откачено и опасно, и нередно, но искам да знаеш, че те обичам и ти се възхищавам. Гордея се с теб, ти прояви страхотна смелост. Но все пак държа да ми обещаеш, че никога вече няма да го правиш. Признавам, че те уважавам заради това. Аз лично не бих имал смелостта да го направя.

— Благодаря ти, татко — усмихна се момичето и го прегърна. — Страшно те обичам.

Юг кимна и преглътна емоциите, които го заляха.

— Аз също те обичам — прошепна, а по бузите му потекоха сълзи.

Изпитваше лудешка благодарност, че дъщеря му не бе пострадала.

— Имам една задача за теб — каза ѝ сериозно. — Работи с кухненските служители, които организират даренията ни. Искан да научиш всичко по въпроса, а когато пораснеш още малко, ще ти възложи да отговаряш за този проект.

Елоиз засия и отново се метна на врата му. Юг имаше и друга идея.

— А ако искаш по-пряка работа, можеш да се трудиш доброволно в семеен приют. Но няма да мъкнеш повече бездомници в хотела!

— Обещавам, татко — тържествено се зарече тя.

Юг осъзна, че дъщеря му има нужда да се занимава с филантропия, и той бе готов да ѝ помогне. Все още бе зашеметен от извършеното от нея, от невинността и добротата ѝ. Елоиз бе страхотно хлапе! А той бе изключително горд баща.

4.

Слухът за приключението на Елоиз със скитника се разнесе сред служителите на хотела. Никой обаче не обсъждаше въпроса лично с нея. Тя започна да работи по даренията от кухнята и след няколко седмици всички знаеха за Били и смятаха, че постъпката ѝ е била невероятно смела и откачена. Елоиз се трудеше неуморно в кухнята и дори носеше кашоните с храна до пикапа, който ги превозваше. А баща ѝ я уреди на работа в семеен приют два пъти седмично.

Тя потърси Били отново, когато разхождаше Джулиъс, но той бе изчезнал. Елоиз се надяваше, че си е намерил място в приют. И се радваше, че го бе довела в хотела, макар и само за една нощ. Чудеше се дали ще го види в кухнята за бедни, където работеше понякога.

След две седмици, когато ги очакваха четири февруарски сватби, Сали Бинд, шефката на кетъринга, падна от стълба в балната зала и си счупи крака. Беше оглеждала полилея, за да провери дали се налага да го почистят преди сватбата следващата седмица. Всички се зарадваха, че само кракът ѝ бе пострадал.

Елоиз я посети в болницата. Тя винаги ѝ помагаше да се промъква на сватбите. Помощничката ѝ бе в отпуск по майчинство, затова се наложи да се обадят в агенцията за човек, който да заеме мястото ѝ веднага. Никоя от кандидатките не изглеждаше подходяща за „Вандом“, освен последната, която приличаше на ангел и имаше отлични препоръки от хотел в Бостън. Жената се оказа дар божи. Наеха я за три месеца, докато Сали се оправя. Надяваха се, че тя ще се върне в хотела през юни, защото тогава ги очакваха най-много сватби.

Хилари Картрайт бе работила като управителка на кетъринга в няколко хотела още преди онзи в Бостън и очевидно добре си знаеше работата. Приличаше повече на манекенка, отколкото на обикновена хотелска служителка с правата си руса коса, дълги крака и огромни сини очи. Беше привлекателна, възпитана, справи се чудесно на

интервюто и обеща, че няма да има проблеми с предстоящите сватби. Дори спомена пред шефката на личен състав, че се надява някой ден да получи постоянна работа в хотела. В момента нямаха свободни места, но компетентни хора не се намираха лесно.

Елоиз я видя в деня преди първата сватба, за която щеше да отговаря, и сподели с цветарката, че според нея Хилари е много красива. Джен не отговори нищо, което не ѝ бе присъщо. Елоиз забеляза, че е напрегната, и се стресна при процедурите с леден тон думи.

— Малката госпожица с вид на невинно ангелче е всъщност проклета кучка.

Елоиз никога не я бе чувала да казва нещо подобно.

— Такава ли е? — учуди се тя.

— Не ми позволява да започна подготовката преди утрешния ден. Върна всичките ми неща и заключи балната зала. Според нея букетите изглеждали жалки, и дори намекна на баща ти, че вземам прекалено много пари, подправям сметките и вероятно мамя и него, и клиентите. Можела да получи по-хубави цветя и на по-ниска цена от някакъв приятел. Баща ти ме викна да си поговорим по въпроса — обясни Джен със сълзи в очите.

През осемте си години във „Вандом“ тя не бе имала подобни проблеми. Но ето че се появиха. Благодарение на Хилари Картрайт. Джен се разплака и издуха носа си.

Елоиз я прегърна и се опита да я успокои.

— Вероятно татко е в лошо настроение. Видях го с купчина сметки на бюрото. Винаги е раздразнителен, когато му се струпат сметки.

— Не, той ѝ повярва — възрази Джен и отново се разплака.

Тя бе една от най-уважаваните цветарки в Ню Йорк и бе печелила много награди за работата си в хотела, но сега това изглеждаше маловажно.

Нещата се влошиха на следващия ден. Хилари вдигна страхотен скандал на Джен преди сватбата. Разкрещя се и на келнерите. Накара ги да наредят масите отново. Ръководеше с железен юмрук. Резултатите бяха добри, но стилът ѝ бе агресивен и скандалджийски, а никой в хотела не се държеше по този начин. Сали винаги бе любезна и всички вършеха отлично работата си. Хилари обаче бе истински

дявол и лесно разплакваше хората, макар да изглеждаше мила и сладка на външен вид.

Когато Юг дойде да провери как стоят нещата, тя се превърна в агънце и завъртя невинно очи към него, докато хората, които бе обиждала, стояха и я гледаха невярващо. Елоиз не можеше да си представи, че баща ѝ ще се хване, но той сякаш се разтопи пред погледа на Хилари. Елоиз никога не бе го виждала такъв и се втрещи от изненада. Юг изглеждаше омагьосан, когато напусна залата.

— Видя ли? — прошепна Елоиз на Джен. — Баща ми се е побъркал. Вярва на всичките ѝ дивотии — добави ужасено.

— Ще изкараме три тежки месеца, докато Сали се върне — отбеляза тъжно Джен.

Шефът очевидно си бе паднал по жената със сините очи и русите коси на ангелче, но с държането на свиреп фелдфебел.

Хилари забеляза Елоиз и я попита какво прави в балната зала.

— Просто съм на посещение — учтиво отговори момичето.

Това беше нейното царство и тя нямаше да бъде прогонена от него, независимо колко проклета бе Хилари.

— Не искаме неканени гости на сватбата, нали? — строго каза новата управителка.

Елоиз се бе издокарала за случая с рокля от тъмнозелено кадифе с бяла дантелена якичка, лъскави черни обувки и бял чорапогащник. Приличаше на реклама за подобаващо облекло за момичета на нейната възраст, но Хилари очевидно не се трогна. Нареди ѝ да напусне балната зала преди сватбата. Елоиз заяви решително, че няма да го направи, бе присъствала на всички сватби в хотела, откакто бе навършила шест години. Последва дълга пауза, накрая Хилари кимна.

Явно реши да не се захваща още с дъщерята на Юг. Остави я да присъства на сватбата, но я наблюдаваше като ястреб и я дебнеше да направи нещо нередно. Когато Елоиз си поръча кола от минаващия келнер, Хилари незабавно отмени поръчката и ѝ напомни, че не е гостенка на сватбата.

— Не можеш да си поръчваш напитки — твърдо каза тя. — Ако искаш да видиш булката, добре. Но ако искаш да ядеш и пиеш, качи се горе в апартамента. И не танцувай, нито говори с гостите.

Тонът ѝ беше груб, а сините ѝ очи — леденостудени. Останалите служители наблюдаваха драмата с интерес.

— Винаги говоря с гостите — също така твърдо отговори Елоиз. Нямаше да бъде прогонена от някаква си непозната проклетия. Това беше нейният дом.

— Представявам баща си — заяви тя с много по-голяма смелост, отколкото чувстваше.

Хилари наистина бе страшна.

— А пък аз съм отговорна за тази сватба. Не си поканена гостенка и съм сигурна, че баща ти ще се съгласи с мен по този въпрос.

Елоиз подозираше, че баща ѝ може наистина да се съгласи, затова не настоя. Но двама келнери, чули разправията, съобщиха на главната готвачка, че във „Вандом“ възникват проблеми и новата шефка на кетъринга не разрешила на дъщерята на шефа да си поръча кола.

— Няма да стигне далеч така — засмя се готвачката и завъртя очи.

Всички бяха съгласни, че Хилари няма да издържи и три месеца, ако се държи лошо с Елоиз. Баща ѝ нямаше да търпи това.

Сватбата мина идеално. Елоиз остана дълго и си тръгна, преди да разрежат тортата, което бе необичайно за нея, но тя се чувстваше неудобно след думите на Хилари и ѝ се струваше, че всички я държат под око през цялото време. Качи се горе и изгледа един филм, после слезе в кабинета на баща си. Едва не падна от изненада, когато видя Хилари там. Проклетията отново си бе придала ангелски вид и се смееше весело, докато Юг наливаше шампанско. „Кристал“, най-доброто шампанско, с което хотелът разполагаше.

— Какво прави тя тук? — избъбри Елоиз, а Хилари я изгледа победоносно.

— Говорим си за следващите няколко сватби и обяснявам на Хилари какво е положението — спокойно отвърна баща ѝ.

Струваше му се доста забавно, че винаги, когато искаше момент уединение, дъщеря му неизбежно се появяваше. И не знаеше защо, но усещаше напрежението между временната управителка и Елоиз. В това нямаше логика. Беше поканил Хилари в кабинета си за едно питие след сватбата. Беше свършила добра работа, пък и искаше да поговори с него, а той имаше желание да я накара да се чувства добре. Беше красива млада жена и в чашата шампанско нямаше нищо лошо.

— Защо не се качиш горе, Елоиз? — предложи той. — Ще се върна за вечеря.

Очевидно искаше да остане насаме с Хилари. Елоиз изглеждаше разстроена, когато напусна стаята и се върна в апартамента.

— Момичето има силно развито чувство за собственост, когато става дума за теб и хотела — подхвърли Хилари с невинна усмивка.

Юг я погледна унило и кимна.

— Тя е жената в живота ми от четиригодишна, почти през целия си живот. Обича да съм само с нея — извинително се усмихна той.

— След няколко години Елоиз ще заживее собствения си живот — замислено отбеляза Хилари, — а ти ще останеш сам. Не бива да й позволяваш да ръководи живота ти. Тя е само едно малко момиче.

А Хилари беше голямото момиче, видяло златна възможност и решило да се възползва от нея. Много би й се харесало да стане приятелка или, още по-добре, съпруга на собственика на хотела. Беше чела биографията на Юг в хотелиерските списания. Хилари веднага видя възможността и се нахвърли върху нея, когато агенцията й предложи да я изпрати тук. Беше си подготвила домашното и планът й бе да свали Юг Мартен. Нямаше да позволи на някакво си дванайсетгодишно хлапе да застане на пътя й.

Изпиха половин бутилка шампанско заедно, после Юг се прибра горе в апартамента си. Хилари го привличаше, но той знаеше, че не трябва да започва връзка със служителките си. Беше много съблазнителна и той си каза, че все пак е тук само временно. Вероятно можеше да излезе с нея, след като тя напусне хотела. Определено я харесваше, а тя го усещаше и флиртуваше.

Завари Елоиз да гледа телевизия с нещастен вид. Почти не проговори по време на вечерята и пренебрегна опитите му да я въввлече в разговор. Накрая го погледна със сълзи в очите.

— Тази жена те е набеязала, татко. Тя е лъжкиня и е много лоша с всички. Разкрещя се на Джен и я разплака.

— Постигна добри резултати — защити той Хилари. — Никога не сме имали толкова красива сватба. Всичко мина отлично. Хилари ръководи работата добре. И не ме е набеязала — увери я той.

Всъщност бе точно обратното. Той бе набеязал Хилари.

— Няма за какво да се тревожиш. Ти си единствената жена в живота ми.

Наведе се и я целуна по бузата, а Елоиз го изгледа внимателно. Искаше ѝ се това да бъде вярно завинаги.

— Добре, съжалявам — каза тя умилоствивена и двамата си бърбиха весело до края на вечерята.

Но бе намразила Хилари. Усещаше инстинктивно, че се стреми към баща ѝ. А и у нея имаше нещо адски неискрено, макар Елоиз да не можеше да го определи точно.

През следващите няколко седмици Хилари си създаде многобройни врагове сред служителите на хотела и вложи цялата си енергия да съблазни Юг. Имаше си мисия. Отбиваше се в кабинета му, използваше всевъзможни поводи да говори с него и вечно му искаше съвети. Беше дори малко потискащо, макар че той нямаше нищо против и вниманието ѝ дори го ласкаеше. Дженифър също го забеляза. Всъщност всички го забелязаха. Още през първия месец стана ясно, че Хилари е решила да закара собственика на хотела пред олтара или поне в леглото. Молеше го да се появява на всяка сватба и флиртуваше с него безсрамно. Юг запазваше благоприличие и дискретност, но всички виждаха, че си пада по нея, а веднъж Дженифър ги хвана да се целуват в кабинета му. Никога не бе постъпвал по този начин преди. Хилари бе неуморна и решителна в преследването на целите си.

Дженифър се чувстваше ужасно неудобно в нейно присъствие. Игричките и плановете ѝ бяха напълно прозрачни, но тя убедително се представяше за невинна, а Юг явно се хващаше на въдицата. Това не бе обичайно за него. Обикновено проявяваше здрав разум, но тази жена бе много изкусна. Беше на двайсет и седем, осемнайсет години по-млада от него, и за Дженифър беше опасна. Елоиз бе на същото мнение. Всички, с изключение на Юг, долавяха, че Хилари не е искрена. Но тя водеше шефа си за носа.

И очевидно го оплиташе още по-здро с всеки изминал ден. Юг я гледаше като омагьосан, когато тя влизаше в стаята. Елоиз бе силно разтревожена и направо бясна. Непрестанно говореше с Джен и Дженифър за проклетията. Искаше да предпази баща си, но не знаеше как. И тогава съдбата се намеси.

През десетата седмица на Хилари в хотела, когато всички я мразеха, а шефът им бе влюбен, провидението застана на страната на Елоиз. Цяла сутрин бе работила по научен проект в училище и не бе имала време да обядва, затова умираше от глад, когато се прибра

вкъщи. Вместо да си поръча храна от румсървиса, както правеше често, тя слезе в кухнята, за да си вземе нещо. Влезе в хладилното помещение, тъй като не бе сигурна какво точно ѝ се яде, и намери там Хилари, увита около един от помощник-готвачите като змия. Полата ѝ бе вдигната до кръста, а ръката на готвача бе между краката ѝ.

Елоиз никога не бе виждала нещо такова, но схвана какво става. Беше прекалено стъписана, за да каже и дума, а готвачът притисна Хилари до стената и разкопча карирания си панталон. Елоиз не проговори, но грабна мобифона си и щракна бърза снимка. Готвачът бе италианец, много красив, на около двацет и четири.

Тя избяга от хладилното помещение, преди да успеят да я спрат или да ѝ отнемат телефона. Беше изкачила половината стълби, когато те излязоха засрамени. Хилари се опита да си придаде достоен вид, а младият италианец се хилеше глупаво. Целият кухненски персонал знаеше, че връзката им продължава от няколко седмици, нищо че Хилари преследваше Юг. Закачката с готвача беше само флирт за нея. А Юг бе дългосрочен план, инвестиция в бъдещето.

Останала без дъх и с разрошена коса, Елоиз нахлу в кабинета на баща си.

— Къде беше? Изглеждаш като че ли си тичала пет километра — усмихна ѝ се той.

Момичето ни каза и дума, а нагласи снимката на телефона и го плъзна по бюрото към баща си, после избяга от стаята. Една снимка наистина струваше колкото хиляда думи.

Никой никога не узна какво се случи между тях след това. Юг върна на Елоиз телефона, снимката бе изтрита. Той не спомена и дума пред Дженифър или някого друг. Сали се върна след два дни, все още с бастун, но щастлива да е отново на работа, макар и по-рано от планираното. Хилари изчезна без следа още същия ден. Никой не смееше да я спомене, а италианският готвач бе достатъчно умен, за да не проговори. Бездруго това бе само игра за него.

Юг изглеждаше леко засрамен, когато слезе в кабинета си на другия ден. Е, поне истинските неприятности му се разминаха. Още не се бе впуснал в прекалено сериозна връзка, макар Хилари да бе имала страхотни планове за него. Дори той го разбираше сега. Хилари не се оказа така невинна, както изглеждаше. И беше чист късмет, че дъщеря му го бе спасила от ноктите ѝ.

— Предполагам, че е прекалено рано или прекалено късно да се правя на глупак — сподели той с Дженифър, когато тя остави кафето на бюрото му.

— Биваше я в игрите и манипулациите — меко отвърна Дженифър, после излезе от кабинета.

Всички бяха благодарни на Елоиз, че бе прозряла намеренията на Хилари и бе спасила баща си.

5.

Хотел „Вандом“ все още бе целият свят на седемнайсетгодишната Елоиз. Тя завърши предпоследния клас на гимназията и защити първата си научна степен в лицей. Баща ѝ бе планирал изпълнено с труд лято за нея. Елоиз работеше в администрацията, издокарана в елегантен тъмносин униформен костюм, също като останалите служителки. Помагаше и на рецепцията, а Юг ѝ бе уредил и стаж в малък сънлив хотел в Бордо. Стар негов приятел от годините в хотелиерското училище го ръководеше сега и той реши, че за дъщеря му ще е чудесно да поработи там през лятото. Не очакваше тя да се захване с хотелиерския бизнес, нито искаше това от нея, но държеше да ѝ осигури занимание за ваканцията. Елоиз щеше да прекара част от август в Сен Тропе с майка си и Грег. Юг вярваше твърдо, че времето на хората трябва да е запълнено. Искаше дъщеря му да кандидатства в колеж през есента, за предпочитане в „Бернард“ или Нюйоркския университет, за да може да си остане в града, и мислеше, че двата стажа през лятото ще изглеждат добре в молбата ѝ. Елоиз хареса идеята. Също като баща си, и тя не обичаше да мързелува.

Най-голямата промяна в живота ѝ през последните години бе интересът ѝ към момчета. Беше изкарала няколко флирта в училище, а госпожа Ван Дам я запозна с внука си Клейтън, когато той ѝ дойде на гости. Това стана, когато бяха тринайсетгодишни, но после те забравиха един за друг. Клейтън учеше в гимназия с пансион и завърши по времето, когато Елоиз започна летния си стаж в хотела. Баба му го покани да отседне при нея в Ню Йорк. Това бе вълнуващо за младежа, а и той харесваше Елоиз. Ходиха няколко пъти на вечеря, на кино и на концерт в Централ Парк. Клейтън възнамеряваше да постъпи в „Йейл“ през есента. Двамата обичаха да прекарват времето си заедно, преди Елоиз да замине за Франция. Не беше сериозна връзка и двамата бързо осъзнаха, че предпочитат да са само приятели. Не изпитваха страст един към друг, но приятелските им чувства бяха

силни и искрени. Клейтън бе мило момче, а баба му обичаше да ги вижда заедно.

Елоиз беше станала красиво момиче. Носеше червената си коса на кок, когато работеше на рецепцията, и Клейтън обичаше да я подкача за прическата ѝ, когато профучаваше покрай нея на излизане. Другите служителки се шегуваха с Елоиз, че ѝ е гадже, но на нея не ѝ пукаше. Всички все я разпитваха дали си има приятел, но тя нямаше.

Юг навърши петдесет тази година и работеше още по-усърдно и отпреди. Гордееше се с Елоиз повече откогато и да било. Радваше се, че бе взела първата си научна степен и щеше да защити и другата през последната си година в лицей. Искаше му се тя да избере бъдещата си кариера, да реши какво точно иска да прави. Мечтата му тя да работи в хотела бе избледняла. Искаше повече за нея и я окуражаваше да мисли за право, макар да не я привличаше много. Юг смяташе, че правото ще отвори много врати пред нея, докато хотелът ще превземе изцяло живота ѝ. Единствено не желаше тя да учи в друг град, защото щеше да му липсва ужасно. Елоиз също не искаше това. Не изпитваше никакво желание да напусне уютата на хотела. Животът ѝ все още бе съсредоточен тук.

Нов стажант за лятото се появи на рецепцията. Беше възпитано, интелигентно момче от Милано, което учеше в хотелиерски колеж в Европа и щеше да стажува във „Вандом“ три месеца. Привличането между тях се породило светкавично. Елоиз често работеше заедно с него на рецепцията. Младежът се казваше Роберто и беше на дваайсет и една години. Юг много се притесни, когато една нощ ги видя да си шепнат зад бюрото. Реши да поговори за това с Дженифър на следващия ден. Тя винаги му даваше добри родителски съвети и бе извор на женска интуиция.

— Не искам тя да се захваща с това момче — сподели той притесненията си, а Дженифър се засмя.

— Не мисля, че ще имаш думата по въпроса. Някой ден наскоро тя ще се влюби и не можеш да направиш абсолютно нищо, освен да се молиш на господ момчето да е добро.

И двете деца на Дженифър вече бяха женени и тя имаше внуци. Знаеше, че един ден Елоиз ще намери мъжа на мечтите си и ще напусне хотела, а баща ѝ ще остане с разбито сърце. Връзката между

баща и дъщеря бе невероятно силна. И Дженифър разбираше, че и двамата ще страдат един ден, когато тя се скъса.

— Роберто ме притеснява. Ще разбие сърцето й.

Младежът бе четири години по-голям от Елоиз, много по-опитен и флиртуваше с всички жени от администрацията. Елоиз бе направо омагьосана от него, дори сподели с Дженифър, че го намира изключително красив и секси, което не можеше да се отрече.

— Тя заминава след няколко седмици — напомни Дженифър на Юг, за да го успокои. — Но рано или късно ще се появи някой друг. Налага се да свикнеш с тази мисъл — предупреди го тя.

— Знам, знам — кимна той, но не се успокои. — Просто ги дръж под око и ми съобщавай какво си чула. Той е прекалено възрастен за нея и прекалено мазен за моя вкус.

През следващите седмици всички се убедиха, че Елоиз е влюбена в Роберто, а очевидно и той я харесваше. Но италианецът не бе глупав. Искаше добри препоръки от Юг и нямаше желание да го вбеси, като се заиграе с дъщеря му. Затова бе предпазлив и се държеше почтително. Няколко пъти заведе Елоиз на вечеря, тя пък му показваше забележителностите на Ню Йорк в свободните им дни. По време на почивките си ходеха на разходка в парка. Но Юг не мислеше, че дъщеря му е спала с Роберто, а и Дженифър го уведоми, че момичето споделило, че е още девствено. И все пак заминаването ѝ за Бордо идваше точно навреме. Роберто бе прекалено хубав и съблазнителен. Засега двамата само се бяха целували в стаичката зад рецепцията, но нищо повече. А когато Елоиз се върне от Сен Тропе в края на август, Роберто щеше да си е тръгнал. Юг изпита сериозно облекчение.

Елоиз потегли за Париж на първи юли, оттам щеше да вземе влак за Бордо. Приятелят на Юг му бе обещал, че ще се грижи добре за нея. Той и жена му имаха дъщеря на същата възраст. Елоиз щеше да работи на рецепцията. Хотелът бе малък и семеен, хората рядко отсядаха за повече от няколко ноци, докато обикаляха района. Елоиз се вълнуваше от пътуването и предстоящата работа, макар малко да се разочарова, когато пристигна. Хотелът бе доста сънлив и работата ѝ бе много по-малко, отколкото във „Вандом“. Но пък хареса дъщерята на собственика, която я разхождаше с кола из района и я запозна с приятелите си. Всички познати на семейството бяха във винарския бизнес и Елоиз научи много неща за виното и отглеждането на

гроздето. Тук не използваха изкуствено напояване като в Калифорния. Един от винарите ѝ каза, че лозята трябвало „да страдат“, за да произведат великолепно вино. Така че имаше безброй неща за разказване, когато баща ѝ се обади, и Юг бе много доволен.

— Ще изглежда чудесно в молбите ти за колежа — напомни ѝ той.

Елоиз харесваше френските младежи на нейна възраст, с които се запозна в Бордо. Съжеляваше, че трябва да си тръгне, когато стана време да потегли към Сен Тропе на първи август. Пък и не знаеше с какво точно ще се сблъска, когато се види с майка си. Беше си създавала истински приятели в Бордо и им обеща да се върне там някой ден.

Мириам и Грег бяха купили къща в Сен Тропе. Елоиз не бе виждала майка си повече от година. Не беше сигурна как ще се разбират, но Сен Тропе бе забавно място и тя очакваше пътуването с нетърпение.

Отлетя от Бордо до Ница, а майка ѝ уреди да я посрещнат там с хеликоптер и да я откарат в Сен Тропе. Елоиз пристигна в десет вечерта. Мириам се престори на много развълнувана да види дъщеря си и възкликна едва ли не изненадано колко красива е станала, сякаш Елоиз бе нечие чуждо дете. Брат ѝ и сестра ѝ търчаха наоколо. Ариел беше на десет, а Джоуи на девет. И двамата бяха диви както винаги, а английската бавачка неуспешно се опитваше да въведе ред.

Мириам носеше прозрачна дантелена рокля и нищо под нея? Беше все още красива, макар и вече на четиресет и две. Присъстваха и няколко рок звезди с приятелките си. Грег ѝ махна откъм барабаните, а Мириам я поведе към стаята ѝ с чаша в ръка. Когато отвори вратата, вътре видяха двойка, любеща се страстно на леглото.

— Уф, погрешната стая! — изхили се Мириам. — Ама че съм глупава. Имаме толкова много гости, че вече не знам кой къде е настанен. Мисля, че това е твоята — тръгна тя към следващата врата.

Беше малка красива стая, украсена с бяла дантела и сини панделки, с голямо легло с четири колони. В него нямаше никого и Елоиз се поуспокои, когато остана сама. Мириам се върна при гостите. Купонът очевидно бе доста див. Къщата бе красива, с изглед към морето и басейна, където всички плуваха голи. Когато Елоиз слезе да се присъедини към останалите, гостите пиеха яко и се друсаха. Навсякъде имаше кокаин, а хората си подаваха цигари с марихуана и

смъркаха белия прах. Елоиз се притесни, отхвърли всички покани за алкохол и дрога и се върна в стаята си. Искаше ѝ се да е в Бордо с приятелите си. Атмосферата в дома на майка ѝ и гостите бяха ужасни. Този свят в Сен Тропе я плашеше, но тя реши да му даде шанс, като се надяваше, че нещата ще се успокоят.

Елоиз звънна на баща си в Ню Йорк на следващия ден. Той не беше вземал отпуска от две години и бе подхвърлил, че ѝ завижда за месеца в Сен Тропе. Повечето гости на Мириам и Грег бяха англичани и от музикалния свят. Сексът и дрогата изглеждаха основните им дейности, но Елоиз не сподели това с баща си, защото не искаше да го разстройва. От обяд всички отново се наливаха здраво с алкохол.

Баща ѝ се опита да я подпита небрежно как вървят нещата и Елоиз го увери, че всичко е наред. Юг обаче знаеше, че начинът на живот на Мириам не е особено благопристоен и почтен. А и самата Елоиз беше видяла майка си да смърка кокаин предишната вечер.

— Тук е доста разпуснато — призна тя.

— Добре ли си? Някой притеснява ли те?

Юг не искаше приятелите на Грег да започнат да свалят дъщеря му, макар да знаеше, че тя може да се справи с това. Но се тревожеше, че е сама там. Елоиз водеше доста спокоен живот у дома, пък и хотелът бе пълен със служители, които я държаха под око.

— Добре съм. Просто не харесвам атмосферата на рок звездите.

Сутринта се беше опитала да поговори с Ариел и Джоуи, но и с тях не успя да установи връзка. Хлапетата бяха диви и свикнали със съвсем различен начин на живот. Елоиз бе напрано пуританка, сравнена с всички в дома на майка ѝ.

— Дрогират ли се? — разтревожи се Юг, който нямаше доверие на бившата си съпруга и мъжа ѝ.

— Не знам — излъга го Елоиз. — Всичко е наред. Просто не съм ги виждала от известно време, а това е леко шокиращо след Бордо.

Там бе толкова приятно и забавно, дори повечето отколкото се бе надявала.

— Е, ако не ти харесва, просто си тръгни. Можеш да кажеш на майка си, че имаме спешен случай в хотела и трябва да се прибереш. Вземи самолет от Ница.

— Не се тревожи, татко, аз съм голямо момиче — успокой го тя. — Ще видим как ще тръгне. Пък и мога да остана няколко дни в

Париж.

Две от приятелките ѝ от училище бяха в Париж това лято, отседнали при роднини.

— Не искам да ходиш в Париж сама. Може би всичко ще е наред в Сен Тропе. Пробвай.

Юг нямаше представа какво ставаше около нея, а тя не му каза, защото не искаше да го тревожи.

Тази вечер Елоиз се почувства още по-неудобно. Всички бяха пияни, смъркаха кокаин и правеха секс, включително Грег и майка ѝ заедно с още една двойка, което те гордо съобщиха на останалите, преди да се качат горе. Това ѝ дойде прекалено много. Не искаше да узнава подобни неща за майка си и се засрами от нея. Чувстваше се не на мястото си. Някои от приятелите на Грег се бяха опитали да я свалят, но бързо осъзнаха, че с прекалено порядъчна за тях. Елоиз нямаше за какво да говори с брат си и сестра си, които бяха адски разглезени и с кошмарно поведение. За съжаление, нямаше и връзка с майка си. Тя сякаш бе същество от друг свят. Беше по-незряла от дъщеря си и единственият човек, на когото държеше, бе Грег. Явно бе изгубила интерес и към другите си деца, защото не им обръщаше никакво внимание.

Елоиз остана още два дни, после реши да си тръгне. Оргиите се повтаряха, тя не прекарваше никакво време с майка си. Изпитваше съжаление към по-малките си брат и сестра, защото растяха в подобна атмосфера. Елоиз не се обади на баща си не само за да не го тревожи, а защото не искаше той да я накара да се прибере у дома. Копнееше първо да отиде в Париж. Съобщи на майка си, че трябва да си замине по-рано от планираното. Мириам не възрази и дори не я попита защо. Виждаше, че дъщеря ѝ не е щастлива тук, а и бездруго не беше особено забавна.

Елоиз замина на следващата сутрин, докато всички останали още спяха. Взе такси до Ница, което ѝ струва двеста долара, после отлетя за Париж. Пристигна в града в четири и намери евтин хостел в стар манастир в четвърти район. Мястото не беше лъскаво, но бе чисто и прилично, пълно с младежи с раници. Някои от тях бяха американци и я поздравиха жизнерадостно. Имаше и англичани, австралийци, италианци, и дори две момчета от Япония. Елоиз успя да си вземе легло в двойна стая срещу много скромно заплащане.

Стаичката беше с размера на килер, но тя ѝ се зарадва. Бе готова на всичко само за да се махне от Сен Тропе. Майка ѝ отново я разочарова, но Елоиз вече бе свикнала с това, а и се радваше, че е в Париж и може да разгледа града. Беше идвала тук като дете с баща си, но сега искаше да го разучи сама, да ходи по музеите, да седи в кафенетата, да яде в малките бистра и да посети хотелите, които бяха вдъхновили баща ѝ да създаде „Вандом“.

Първата спирка в списъка ѝ беше хотел „Риц“ на площад „Вандом“. Бяха я предупредили да не носи джинси, защото няма да я допуснат в хотела, и тя облече черен панталон и бяла блуза. Прибра косата си на кок, така изглеждаше по-възрастна, отколкото беше. Възхити се на елегантната обстановка в мига, когато влезе вътре. Пиколата бяха на нейната възраст и носеха почти същите униформи като пиколата в техния хотел. Елоиз се разходи из фоайето и надникна в изискания бар. Всеки сантиметър от хотела бе красив, от цветята до полилеите, и тя разбра защо бе вдъхновил баща ѝ да обзаведе хотела си в същия стил.

После отиде до „Крийон“, още един от старите изискани хотели, който се намиреше на площад „Конкорд“. В туристическото ръководство прочете, че преди години гилотината била поставена пред хотела. Оттам посети „Морис“, където по време на Втората световна война се помещавал главният щаб на немците.

За следващия ден запази „Плаза Атене“ и „Жорж V“, който вече се наричаше „Четири сезона“. Те също я впечатлиха с красотата и изискаността си. Но хотелът, в който се влюби, бе „Риц“ и непрестанно се връщаше в него. Пи чай в градината и закуси в „Салон Сезар“, за да провери дали ще ѝ дойдат някакви идеи за „Вандом“.

Направи снимки на цветята в „Жорж V“, за да ги покаже на Джен, когато се прибере. Американският дизайнер Джеф Лийтъм бе създал нов стил на подреждане на цветя, напълно различен от всичко, което някога бе виждала. Дълги стъбла стърчаха под странни ъгли от високи прозрачни вази и напомняха на произведения на изкуството. Елоиз искаше да повтори това и в тяхното фоайе. За първи път изпита чувството, че е партньорка на баща си. Гордееше се безкрайно с бижутото, което баща ѝ бе създал. Париж бе меката на хотелиерската индустрия, така че тя посети и няколко малки елегантни хотела като „Сейнт Джеймс“ в шестнайсети район, който съчетаваше изискаността

на Франция с атмосферата на английски мъжки клуб с портрети на предците, дървени ламперии и дълбоки кожени канапета в бара.

Елоиз прекара цяла седмица в Париж, посещаваше всеки хотел, за който някога бе чувала, дори и няколко малки. Нощем се връщаше в хостела и планираше какво да види следващия ден.

Не се интересуваеше много от паметниците и другите забележителности. Водеше си бележки за всичко видяно в хотелите и правеше снимки, когато ѝ се стореше, че могат да използват нещо у дома.

Когато най-после се чу с баща си, той определено бе разстроен. Звънял в къщата в Сен Тропе няколко дни, но никой не вдигал. Накрая успял да хване Мириам, която му съобщила, че Елоиз си заминала преди повече от седмица.

— Къде си отседнала? — попита той, раздразнен, че не му се е обадила.

Елоиз бе станала прекалено независима през лятото и това не му харесваше. Но тя се бе отправила на собствения си кръстоносен поход и не искаше баща ѝ да я принуди да се върне у дома.

— В Париж съм. Посещавам всеки хотел, за който някога съм чувала. Настаних се в хостел за младежи. Татко, идва ми да се разплача, когато разглеждам тези красиви хотели. „Риц“ е най-великолепното място, което някога съм виждала. След нашия хотел, разбира се.

Макар и ядосан, че не я бе чувал толкова време, Юг се засмя.

— Познавам ги всичките. Работил съм там. Защо не ми се обади, когато напусна къщата на майка си в Сен Тропе? Толкова лошо ли беше?

— Не беше хубаво — неясно отговори тя.

Юг осъзна, че положението трябва да е било наистина кошмарно, за да накара дъщеря му да си замине.

— Не исках да ме караш да се прибера у дома — откровено заяви тя. — Копнеех да разгледам Париж сама. Радвам се, че дойдох.

Откак пристигна тук, нещата ѝ се бяха изяснили и вече знаеше какво иска да прави за в бъдеще. Щеше да го обсъди с баща си, когато се прибереше, не и по телефона.

— Е, сега ти казвам да си натовариш задника на самолета. Не искам да се мотаеш сама из Париж. Стояла си там достатъчно дълго.

Елоиз обаче искаше да остане тук завинаги.

— Добре съм, татко. Може ли да остана още няколко дни? Не искам още да си тръгвам.

Юг посумтя, но накрая се съгласи. Условието беше да му се обажда два пъти дневно.

— Добре, обещавам — увери го тя.

Той бе тайничко впечатлен и възхитен, че дъщеря му се е справила толкова добре сама. Определено бе пораснала.

— И не слизай в метрото нощем. Вземай такси. Имаш ли нужда от пари?

— Не. Оправям се чудесно.

Юг осъзна, че дъщеря му наистина бе станала зряла и способна да се оправя сама девойка. Беше напуснала къщата на майка си, бе пристигнала в Париж и очевидно се забавляваше отлично. Юг нямаше търпение да я види, но знаеше, че това преживяване е добро за нея. Беше порботила в Бордо, бе напуснала нездравата атмосфера в Сен Тропе и въодушевено изучаваше Париж. Обеща да се прибере след седмица. Бездруго още седмица по-късно започваше учебната година в лицей.

И тя наистина се върна след осем дни и още няколко посещения в „Риц“. Беше се видяла със съученичките си един-два пъти. Няколко мъже се бяха опитали да я свалят, но тя се бе справила с тях. Престоят ѝ в Париж бе великолепно преживяване.

Елоиз седя унесена в мечти през целия път до Ню Йорк и бързо премина през митницата. Беше се обадила на баща си и той я чакаше на летището с ролса и хотелския шофьор. Тя се хвърли в прегръдките му ухилена широко и той я притисна към себе си, благодарен, че се е прибрала у дома. Беше му липсвала повече, отколкото би признал пред нея или някого друг.

— По-добре ще е да влезеш в „Бернард“ или Нюйоркския университет — предупреди я той на път към града. — Няма да те пусна да заминеш отново за толкова дълго време.

Елоиз не отговори няколко минути, а остана загледана през прозореца, после се завъртя към него със сериозен и решителен вид. Погледна го в очите и той за първи път видя жена, а не дете.

— Няма да ходя в „Бернард“ или Нюйоркския университет, татко. Ще кандидатствам в хотелиерския колеж в Лозана — каза тя

тихо.

Това бе училището, което и Юг бе завършил, но той не искаше кариера в хотелиерската индустрия за дъщеря си. Щеше да ѝ се наложи да жертва прекалено много и да няма друг живот.

— Проучих го в интернет, има двегодишна програма, която е идеална за мен. Една от тези години е стаж в индустрията. Искам един ден да ръководя хотела заедно с теб и имам много добри идеи, които можем да изпробваме дори сега.

— Някога мечтаех да ръководиш хотела заедно с мен — тъжно призна той. — Но искам да имаш по-хубав живот. А така никога няма да имаш време за съпруг и деца. Погледни ме. Работя по осемнайсет часа в денонощието. Искам за теб нещо повече.

— Но това е, което желая и обичам — заяви Елоиз категорично и погледна баща си напрегнато. — Искам да работя с теб, а не само да се мотая наоколо, както правех като дете. И мога да поема цялата работа, когато остарееш.

Бе обмислила всичко и бе напълно убедена, че призиванието ѝ е да работи в хотела. Особено след всичко, което бе видяла това лято в Европа.

— Още не съм толкова стар, благодаря — отвърна той бързо, макар да се трогна от думите ѝ. — Искам по-хубав живот за теб от осемнайсетчасови работни дни до края на живота ти. А ти си решила така, защото хотелът е всичко, което някога си познавала.

— Не, реших го, защото видях всеки прекрасен хотел в Париж и обичам това, което си постигнал с „Вандом“. Обичам да живея в хотела и да работя в него. Това е единственият живот, който някога съм искала.

Още докато Елоиз говореше, Юг изпита остро чувство за вина, че не я е извеждал от хотела по-често. Не желаше животът ѝ да е ограничен до малък хотел в Манхатън. Затова прекара останалата част от пътя до града в опити да я убеди, че греша.

— Защо говориш така? — най-после попита тя. — Не харесваш ли това, с което се занимаваш, татко?

— Напротив, но го искам за себе си, не за теб. Искам ти да имаш много повече.

В същия миг Юг си припомни как бе водил същия разговор с родителите си преди трийсет години. Изтъкваше на Елоиз всички

причини, които те му бяха изтъкнали, когато искаха от него да стане банкер, лекар или адвокат. Бяха направили всичко възможно да го откажат от идеята за хотелиерството, както и той сега постъпваше с дъщеря си. Внезапно Юг замълча. Погледна я и осъзна, че Елоиз трябва сама да направи избора си. Ако обичаше хотелиерството и искаше да работи това до края на живота си, той нямаше право да ѝ пречи и да я разубеждава.

— Не искам да жертваш живота си заради хотела — тъжно добави той. — Искам да имаш деца и съпруг, и по-хубав живот от моя.

— Нещастен ли си в хотела? — попита тя.

Юг поклати глава.

— Не, обичам го — отговори честно.

— Тогава защо не ми позволяваш да правя това, което аз обичам? Винаги съм обичала да съм в хотела. Не желая да правя нещо друго. Ти ме научи на това и искам да науча децата си на същото и един ден да им предам работата.

Юг се засмя леко.

— Те вероятно ще искат да станат лекари и адвокати.

Елоиз се усмихна.

— Е, аз пък искам да работя с теб, докато и двамата остареем.

— Но пък ще ме оставиш за две години, за да учиш в Швейцария — напомни ѝ той.

— Можеш да ми идваш на гости. А аз ще се прибирам за ваканциите и празниците.

— Ще ти се наложи да го правиш — изръмжа той и я прегърна.

Елоиз бе обърнала нова страница в живота си, докато бе в Париж, и двамата го осъзнаха. Беше преминала от детството в света на възрастните.

— Не трябваше да ти позволявам да заминаваш за Европа това лято — изсумтя той добродушно и се вгледа в нея.

Дъщеря му наистина бе пораснала много през последните два месеца. Изглеждаше великолепно и бе уверена в себе си и в бъдещето.

— Бездруго щеше да се случи. Не искам да ходя в „Бернард“ или Нюйоркския университет. Желанието ми е да уча в хотелиерско училище. Гордея се с това, което правим, и искам да науча как да го правя по-добре, за да мога да ти помагам.

— Добре — въздъхна той, когато спряха пред хотела. — Добре, печелиш. Добре дошла у дома.

Той я последва във фоайето, където всички пикола, администратори и служители се втурнаха да я поздравят. Видя, че малкото му момиченце е изчезнало завинаги и вместо него се е завърнала млада жена. Някъде между Бордо, Париж и Сен Тропе се бе родила пеперуда.

6.

Елоиз започна последната си година в лиця с повече самоувереност, отколкото бе имала някога преди. Вече знаеше какво иска и си бе поставила ясни цели. Изпрати молбата си в хотелиерския колеж в Лозана през октомври.

Сподели плановете си с госпожа Ван Дам. Старото ѝ куче Джулиъс бе умряло преди няколко години и бе заменено с бял женски пекинез на име Мод. Госпожа Ван Дам одобри идеята ѝ. Внукът ѝ Клейтън беше в „Йейл“ и искаше по-късно да учи фотография. Баба му го окуражаваше да следва мечтата си. Според нея мечтите бяха най-важното нещо, а превръщането им в реалност бе единственият път, който си струваше да поемеш. Елоиз обичаше да се чува с Клейтън, но не го беше виждала от няколко месеца. Беше прекалено заета през лятото, а той рядко идваше в Ню Йорк. Обаждаше се на Елоиз от време на време. Казваше ѝ, че харесва „Йейл“, но смята да се премести в „Браун“, където можел да учи фотография.

Възрастната вдовица бе доста отпаднала през последната година. Елоиз се тревожеше за нея и все си обещавахе да я посещава по-често, но бе прекалено заета в училище, а и това бе последната ѝ година у дома, ако я приемеха в колежа в Лозана, както се надяваше.

По празниците за Деня на благодарността госпожа Ван Дам се разболя. Настинката бързо се превърна в бронхит, а после и в пневмония. Юг се отбиваше да я види всеки ден. А Елоиз отиваше в апартамента ѝ след училище и ѝ носеше малки вази с цветя. Синът ѝ пристигна от Бостън и след консултация с лекаря я вкара в болница. Старицата напусна хотела с линейка. Елоиз я целуна на сбогуване и обеща да се грижи за кучето ѝ. Тя и баща ѝ посетиха госпожа Ван Дам в болницата и ѝ занесоха огромен букет. Но тя изглеждаше все по-слаба с течение на времето и седмица преди Коледа почина кротко. Беше на осемдесет и девет години и единствената баба, която Елоиз някога бе имала. Тъгуваше много за възрастната дама, която бе невероятна мила с нея през целия ѝ живот. И изпита искрена

благодарност, когато синът на госпожа Ван Дам ѝ позволи да задържи Мод.

На погребението в „Сейнт Томас“ присъстваха много от хотелските служители. Дори инженер Майк пристигна, издокаран в тъмен костюм. А също Ернеста, Брус, Джен, няколко от камериерките, две пикола, Дженифър, Елоиз и Юг.

Там Елоиз видя Клейтън и родителите му, но едва имаха време да се поздравят, преди да напуснат църквата. Беше тъжен ден за Юг и Елоиз и помрачи Коледата им.

Празниците винаги бяха оживено време в хотела и Елоиз реши да осъществи някои от нещата, които бе видяла в Париж. Възложи на Джен да подреди цветята във фойето по снимките на букетите на Джеф Лийтъм. Добави и доста неща в менюто за обяд, които бе видяла в „Риц“. Хората отбелязваха колко великолепни са цветята и колко изискано е обедното меню. Юг се гордееше с дъщеря си, а това я радваше. Наученото за вината в Бордо бе приложено бързо при избора на вина. А веднага щом се прибра от лятната си ваканция, Елоиз се върна към организирането на даренията за благотворителност и към работата си в кухнята за бедни и семейния приют. Юг бе изключително впечатлен.

Моментът на върховна радост за Елоиз настъпи през януари, когато хотелиерският колеж я прие за следващата есен. Тя не бе кандидатствала никъде другаде. И направо полудя, когато получи писмото от Лозана. Това бе мечтата ѝ. Обади се на всичките си приятелки от училище, за да им съобщи.

Следващите месеци отлетяха бързо с обичайните дейности в хотела, важните гости, чуждите посланици и държавни глави, прочутите филмови звезди и политици. Баща ѝ едва избягна стачка на кухненския персонал. Някои служители напуснаха, други се пенсионираха и пристигнаха нови. Елоиз рядко имаше време да се отбие на някоя сватба. Прекарваше и уикендите на рецепцията, за да добие повече опит. Всичко това бе и чудесно, и тъжно за Юг, който живееше с мисълта, че дъщеря му ще го напусне след няколко месеца, макар и само за година-две. Надяваше се тя да изкара стажа си в хотела им, но Елоиз не бе на това мнение. Искаше да пробва някой друг хотел, вероятно в Европа, преди да се прибере във „Вандом“ завинаги.

Елоиз излизаше с някои от съучениците си през пролетта, но не завърза сериозна връзка. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху заминаването за Лозана. Мислеше и говореше само за това. Юг планираше пътешествие до Европа, защото искаше да прекара там един месец с дъщеря си, преди да я остави в училището в Лозана. Щеше да бъде първата истинска почивка, която си позволяваше от години. Смятаха да останат няколко дни в хотел „Кап“ в Антиб. Оттам щяха да отидат с кола до „Сплендид“ в Портофино, да отлетят до Сардиния, а после и до Рим. Щяха да шофират на север до Флоренция и Венеция и накрая да се озоват в Лозана. И двамата очакваха пътуването с нетърпение.

Дженифър си представяше колко ще е самотен Юг, когато се прибере сам у дома. Тя самата го бе преживяла, когато децата ѝ заминаха за колежа. Мъдро му предложи да се заеме с някакъв проект за есента. Елоиз подкрепи идеята и убеди баща си да ремонтира някои от по-големите апартаменти, особено президентския и онези на последния стаж. Хотелът вече бе на четиринайсет години и подходящото време бе настъпило. Бяха правили дребни ремонти редовно, за да поддържат всичко в добро състояние, но Елоиз предложи нови цветове, платове и украса. Съгласиха се, че имат нужда от дизайнер по вътрешно обзавеждане и Дженифър подготви списък с имена. Три жени и един мъж. Юг реши да се срещне с тях, когато се върне в края на август, след като остави дъщеря си в Лозана. Елоиз и Дженифър решиха, че новият проект ще отвлеча вниманието му от самотата.

Пътешествието из Италия и Франция бе най-въълнуващото нещо в живота на Елоиз и двамата с баща ѝ се забавляваха чудесно. Навсякъде отсядаха в най-добрите хотели, ядяха великолепна храна, възхищаваха се на добрите идеи на хотелиерите и решиха да се възползват от някои от тях. Беше идеалната ваканция и сърцето на Юг се сви, когато пристигнаха в Лозана и се настаняха в „Бо Риваж“, където той бе изкарал стажа си като млад. Влизането там му се стори като завръщане във времето. Напомни му за родителите му и колко упорито се бяха съпротивлявали на желанието му да учи в същия колеж, където сега постъпваше дъщеря му. И независимо колко бе

натъжен от раздялата с нея, той се усмихна, когато видя колко е щастлива и какво желание има да научи всичко възможно, преди да се върне да работи в хотела заедно с него.

Самото училище бе все така красиво, както го помнеше, с просторни модерни сгради, спретнати пътеки, гъсти дървета и идеално поддържани морави. Имаше домакински услуги за студентите, телефони в почти всяка стая и достъп до интернет навсякъде. Предоставяха и личен компютър на всеки студент.

От Елоиз се изискваше да се запише за два от осемнайсетте спорта, които предлагаха, и тя избра плуване и модерни танци. Управата на колежа искаше да окуражи здравия дух в здравето тяло и очакваше студентите да се трудят усърдно.

Имаше отлична библиотека, кухни с най-модерна технология и няколко ресторанта, където местните жители обичаха да се хранят. Имаше и курсове по екология, за да просветят студентите относно вината, и Елоиз веднага се записа, тъй като интересът ѝ вече се бе събудил в Бордо. Студенти управляваха двата бара, които бяха пълни всяка вечер.

Елоиз избра специалността „Управление на хотелски дейности“ и щеше да учи и на английски, и на френски. В класа имаше петдесет студенти и други двеста и трийсет в по-дългата програма. Бяха от осемдесет и пет различни националности, поравно мъже и жени. Юг и Елоиз не се съмняваха, че тя ще си живее чудесно тук и ще научи всичко необходимо. Но все пак сърцето му се сви от мъка заради раздялата.

Есенната хладина вече се усещаше във въздуха в края на август, горите и планините около училището бяха невероятно красиви. Всичко наоколо напомняше на Юг за младостта му. Заведе Елоиз в Женева за един ден и ѝ показа къде е живял като дете.

И двамата се разплакаха, когато Юг я остави в стаята ѝ. Елоиз изглеждаше тъжна като баща си, но час по-късно вече разопаковаше багажа си, прие предложението на няколко младежи за вечеря и бързо си създаде нови приятели. В самолета за Ню Йорк, Юг се чудеше какво ще прави в града без нея. Усети липсата ѝ още по-силно, когато се прибра и видя кучето. Мод го изгледа с очакване, сякаш се чудеше къде ли е дъщеря му. Той си легна рано вечерта и бе в кабинета си в

шест на следващата сутрин. Дженифър се изненада, когато го видя в осем, вече приключил с купчина документи.

— Какво правиш тук по това време? От смяната на времето ли се обърка? — учуди се тя, докато му наливаше кафе.

— Вероятно — отговори той. — Апартаментът е толкова тих без Елоиз. Не изтърпях тишината, затова слязох да поработя.

— Помниш ли какво обещахме на Елоиз да свършим днес? — попита го тя майчински.

Съчувстваше на мъката му. След като бе и майка, и баща на дъщеря си в продължение на години, заминаването ѝ на пет хиляди километра оттук бе тежка промяна за него.

— Какво всъщност трябваше да правя днес? — озадачи се той.

— Да избереш дизайнер по вътрешно обзавеждане и да започнеш ремонта на апартаментите на деветия и десетия етаж — отговори Дженифър, като му подаде списъка, но Юг я погледна недоволно.

— Налага ли се? Нямам време за това. Профсъюзите ни заплашват със стачка.

— Точно по тази причина се нуждаеш от дизайнер. Така ще можеш да се съсредоточиш върху другите проблеми.

— Елоиз и аз можем да изберем платовете, когато тя се прибере у дома. Можем да почакаме още няколко месеца — опита се той да изклинчи.

— Не, не става. Обеща на дъщеря си. А аз ѝ обещах да се погрижа да избереш един от дизайнерите и да придвижиш нещата, преди тя да се върне.

Юг изръмжа, но разгледа представените снимки на апартаменти и хотели, които секретарката му подаде. На едни интериорът беше прекалено модерен и гол. В другото портфолио стаите бяха твърде претрупани. В последните две видя обзавеждания, които отговаряха на облика на „Вандом“, елегантни и изискани, без да са претрупани. Четиримата дизайнери бяха най-успелите в Ню Йорк.

— Мога да ти уредя срещи и с двете дизайнерки, за да решиш коя предпочиташ. И да им поискаш планове за апартаментите и ценови оферти.

— Добре — раздразнено се съгласи Юг, но Дженифър не се трогна.

Двете с Елоиз се бяха споразумели да следват плана, независимо дали това се харесваше на Юг. Е, засега определено не му харесваше. Последното, което искаше, бе някоя дизайнерка да му се мотае в краката и да размахва под носа му мостри на платове и цветни графики. Целият проект му се струваше досаден, но пък наистина трябваше да направят ремонта, за да поддържат хотела елегантен и чист.

Дженифър напусна стаята с папките под мишница, а той се върна към документите на бюрото си и забрави за проекта. Следобед получи съобщение от Елоиз. Пишеше му, че тичала от клас в клас и нямала време за разговори, но всичко било наред. Очевидното вълнение в съобщението ѝ го потисна още повече. Ами ако Елоиз си намереше работа в друг хотел, например „Риц“, и никога вече не се върнеше? Измъчваха го хиляди страхове. Детето му ужасно му липсваше.

Юг потъна в мрачно настроение за няколко дни и се стресна, когато седмица по-късно Дженифър му събщи, че има насрочени срещи с две от дизайнерките същия следобед.

— Нямам време — изръмжа, което бе доста нетипично за него.

Но пък откакто дъщеря му замина. Юг бе прекалено лаконичен с всички. Измъчват го тъга. Дженифър бе наясно с това, беше преживяла същото, когато децата ѝ заминаха за колежа. Работата ѝ в хотела я бе разсеяла и намалила болката. Затова бе твърдо решена да помогне на Юг да превъзмогне своята. Той бе отличен работодател и добър приятел и ако тя можеше да му помогне да се приспособи към раздялата с Елоиз, щеше да го направи с радост. А дизайнерският проект изглеждаше най-добрата възможност засега.

Въпреки предварителното цупене и хленчене Юг се появи в кабинета си пет минути преди срещата с първата дизайнерка и метна мрачен поглед на секретарката си. Дженифър го бе принудила да проведе тези две срещи.

— Не ме гледай така — усмихна се тя. — Апартаментите на деветия и десетия етаж ще бъдат великолепни след ремонта и ще можеш да вземаш повече пари за тях. А ако не наемеш някой да свърши работата, Елоиз ще убие и двама ни, когато се върне.

— Знам, знам — изморено въздъхна той.

След десет минути пристигна първата дизайнерка. Препоръките ѝ бяха отлични. Беше обзавеждала домовете на някои от най-важните

хора в Ню Йорк, хотел в Сан Франциско, два в Чикаго и един в Ню Йорк. Юг поговори с нея за проекта в продължение на няколко минути и незабавно се отегчи. Тя говореше за платове, завеси и бои по начин, който го приспа. Жената беше в средата на петдесетте години и имаше огромен екип, вероятно можеше да изпълни проекта с лекота, но нищо в думите и не го развълнува. Двамата с Дженифър я заведоха горе да огледа четирите апартамента и тя каза, че трябвало всичко от тях да се изхвърли. Обзавеждането било старомодно и банално, а тя искала да придаде на апартаментите напълно нов вид. Това становище му се стори прекалено крайно, а и заподозря, че и сметката ще набъбне доста. Затова поиска ценова оферта. Но нищо в срещата не го вдъхнови да възложи работата на тази кандидатка.

— Имам чувството, че тази жена ще струва цяло състояние — отбеляза Дженифър, когато дизайнерката си тръгна, и Юг се съгласи.

— Съсипа ме само с това, че ми се наложи да я слушам. Ако идеите ѝ са така отегчителни като нея, апартаментите ще изглеждат по-зле от сега.

След двацет минути Дженифър въведе втората дизайнерка. Беше по-млада, изглеждаше кротка и консервативна и носеше куфарче, пълно със скици, мостри и предложения. Вече бе разгледала някои от апартаментите в интернет и имаше интересни идеи, които, за негова изненада, Юг хареса. Тя вдъхна на проекта малко енергия и живот.

Името ѝ беше Натали Питърсън и бе прочута с обзавеждането на тузарски домове в Саутхемптън и Палм Бийч, както и няколко в Ню Йорк, а също и малък елегантен хотел във Вашингтон. Беше на трийсет и девет години, така че списъкът с постиженията ѝ не бе така дълъг като на колежката ѝ, но бе спечелила няколко награди за работата си. Презентацията ѝ беше впечатляваща, а Юг се зарази от ентузиазма ѝ. Жената изглеждаше жизнена и енергична, а в очите ѝ проблясваха искрици.

— Какво ви намира да се заемете с този проект? — попита го тя, което беше интересен въпрос. — Каква е крайната ви цел? Да поддържате хотела във форма, да подобрите репутацията му или да получавате повече пари за апартаментите, отколкото в момента?

— Да зарадвам дъщеря ми, защото тя държи да го направя. А ако не започна, преди да се прибере за Коледа, ще ми откъсне главата.

Натали се засмя на откровения му отговор.

— Изглежда е млада дама с голямо влияние върху баща си — мъдро отбеляза тя.

— Точно така. Тя е жената на живота ми, откакто навърши четири години.

Натали се зачуди дали Юг бе вдовец или разведен.

— В колеж ли е сега?

Той кимна гордо.

— Да. В хотелиерския колеж в Лозана. Започна преди седмица. Не одобрявах много решението ѝ, макар самият аз да завърших същото училище.

— Не харесвате ли училището? — попита Натали с интерес.

Изпитваше любопитство към Юг. Струваше ѝ се сериозен, преуспяващ мъж, а и очевидно бе луд по детето си.

— Не ми харесва, че тя е толкова далеч от мен. А и не исках да се захваща с хотелиерство, но тя е категорична. Ще минат две дълги години, докато я чакам да се прибере, освен ако не изкара стажа си тук. Нямам търпение да се върне — честно призна той, а изпълнената му с копнеж усмивка трогна Натали.

Юг изглеждаше доста уязвим, когато ѝ довери това. Беше чела биографията му и бе наясно с опита му като хотелиер. Бе узнала също, че тъкмо е навършил петдесет и две. Юг изглеждаше млад за годините си и бе в отлична форма.

— А ти имаш ли деца? — попита той, като мина на „ти“, и тя се усмихна.

— Не, нямам. Никога не съм се омъжвала. Бях прекалено заета с изграждането на бизнеса, а сега вече ми се струва прекалено късно. Така че няма да си седя вкъщи и да се занимавам с болни деца или с тийнейджърски проблеми, вместо да работя по проекта ти.

Той се засмя. Натали очевидно се чувстваше удобно с него.

— Дъщеря ти ми се струва подходящият човек, когато да зарадваш. Защо не започнем работа по един от апартаментите и да видим как ще тръгне? Може дори да успеем да го завършим, преди тя да се прибере за Коледа. Ако имаме късмет с датите за доставка на материалите, разбира се. Харесвам мебелите и бих искала да ги използвам при новия дизайн.

Юг одобри идеята. Щеше да е много по-евтино от предложението на другата дизайнерка, която искаше да изхвърли

абсолютно всичко. А и наистина имаха красиви неща по стаите. Просто се нуждаеха от освежаване и обновяване. Харесваха му идеите на тази жена. Също така му допадна предложението да започнат само с един апартамент вместо направо с четирите. А и въпреки репутацията си Натали бе склонна да направи отстъпки в цените, защото персоналът ѝ не бе толкова голям и тя вършеше повечето работа лично. Каза му, че имала трима помощници, затова разходите ѝ не били прекалено високи. Другата жена имаше екип от дванайсет души, включващ трима млади дизайнери и консултант по цветовете. Докато Натали лично се занимаваше с цветовете и засега клиентите ѝ били доволни от нея. Юг бе чувал добри отзиви за хотела във Вашингтон, по който бе работила, и я помоли да му даде оферта за първия апартамент. Тя обеща да я му я предостави до седмица. Изглеждаше изпълнена с желание да получи работата и това също му хареса. Натали се изправи и му благодари за отделеното време. Вече се бяха разбрали, че Дженифър ще ѝ покаже апартамента.

— Ще се опитам да ти дам точна оценка още тази седмица. Ако решиш да работиш с мен, в момента имам свободно време, докато другата ми клиентка строи новата си къща. Ще мога да започна бързо, особено след като няма да се занимаваме със строителни работи. Но ако някога решиш да направиш подобни промени, ще ти препоръчам страхотен архитект.

Юг остана доволен от срещата и ѝ се усмихна мило, докато се ръкуваше с нея и я изпращаше до вратата. Дженифър я чакаше да я заведе горе. Секретарката му се върна след около двацет минути с доволен вид.

— Харесвам я — заяви още преди Юг да попита. — Изглежда разумна, енергична и млада.

— На мен също ми допадна — призна Юг — Мисля, че Елоиз ще одобри всичките ѝ идеи и ще се радва да работи с нея. А и тя иска да използва нашите мебели. Това е голям плюс.

— Нае ли я? — попита Дженифър, зарадвана, че шефът ѝ най-после се усмихваше отново и бе в добро настроение, развълнуван, че се захваща с нещо, което щеше да направи дъщеря му щастлива.

— Не още. Ще ми изпрати офертата си тази седмица. Но дойде много добре подготвена.

Натали спази обещанието си и офертата бе на бюрото му след три дни. Цената беше разумна, а разходите ниски, защото тя предложи да използват бояджиите, които бездруго работеха в хотела.

— Какво мислиш? — попита го Дженифър, след като той прочете офертата и се усмихна.

— Ако успее да се придържа към ниските цени, офертата е страхотна.

Юг се канеше да помоли Дженифър да звъне на Натали, но реши да го направи лично. Тя вдигна бързо. Гласът ѝ беше жизнерадостен и весел и това също му хареса.

— Приемам офертата — съобщи ѝ. — Одобрявам цените. Кога можеш да започнеш?

— Какво ще кажеш за следващата седмица?

Щеше да ѝ се наложи да поработи доста, но тя искаше да го впечатли, за да получи и другите три апартамента.

— Можем да започнем тогава. Ще уточним мострите за платове и цветовете.

Натали предложи да изпълнят спалнята в бледожълти тонове, а всекидневната в топли бежови цветове, ако това му харесва. Юг одобри идеята и тя му предложи да се срещнат в понеделник сутрин, освен ако той случайно няма свободно време през уикенда.

— Вече няма уикенди в живота ми — отбеляза той.

Особено след заминаването на Елоиз. Когато тя си бе у дома, той често вземаше свободни дни, за да прекара известно време с нея, но сега работеше седем дни седмично. Винаги имаше с какво да се занимава в хотела.

— В моя живот също няма уикенди — простичко каза Натали. — Това е предимството да нямаш деца.

Нито съпруг, едва не добави, но се сдържа. Никога не се бе омъжвала, но бе живяла с един мъж в продължение на осем години. Ала преди три години той избяга с най-добрата ѝ приятелка. Оттогава тя се затрупваше с работа, но не съжеляваше за това. Бизнесът ѝ процъфтяваше, а според нея обзавеждането на апартамент във величествения хотел „Вандом“ бе страхотен удар.

— Какво ще кажеш за неделя следобед? Просто да не е прекалено късно. Бих искала да ти покажа мострите в стаята, докато още има дневна светлина. Ще свършат работа и на изкуствено

осветление, но ще схванеш по-ясно гамата, ако ги разгледаш на дневна светлина.

— Защо не дойдеш тук за обяд? Менюто ни е страхотно, особено откакто дъщеря ми го обогати. А след като обядваме, ще се качим в стаята да разгледаме мострите.

Идеята му се струваше разумна, а и му бе приятно да говори с Натали. От друга страна, неделите никога не бяха толкова натоварени като останалите дни от седмицата.

— Звучи чудесно. Благодаря ти. В колко часа?

— Ще се срещнем долу в одинайсет. Не искам да ти отнемам целия следобед — любезно каза Юг.

— Благодаря отново.

Затвориха и Натали изписка въодушевено и съобщи добрата новина на помощничките си.

— Получихме работата! — извика, а те се присъединиха към нея с радостни писъци. — Ще си съдерем задниците от работа, за да приключим бързо. Наистина искам да получа и останалите три апартамента. А може би и президентския след това. Ето защо не трябва да се мотаем. Искам да му покажа мострите, които можем да получим бързо. Никакви поръчки за след четиринайсет седмици и нищо, което вече не се произвежда или трябва да бъде тъкано специално за нас.

— Ясно — отговори Пам, главната ѝ помощничка.

Натали възнамеряваше сама да отиде на пазар за мостри през следващите два дни. Искаше да види и дали може да намери някои нови картини за стаите, без да надвишава бюджета. Но тя имаше чудесни източници на картини и възложи на втората си помощничка, Ингрид, да се заеме с тях. Искаше да покаже на Юг колкото се може повече в неделя. И копнееше да започне работа възможно най-бързо.

Останалата част от седмицата беше зверски натоварена. Работеха и по още няколко поръчки и тя накара Джим, помощник-дизайнера, да се справи с тях, а тя излезе да търси платове и идеи за Юг.

В одинайсет часа в неделя сутрин, когато пристигна в хотела, тя мъкнеше две гигантски брезентови торби с мостри на платове и няколко палитри с мостри на цветове. Юг ѝ предложи да остави багажа си на рецепцията, после се отправиха към ресторанта. Натали носеше бяло сако от „Шанел“, джинси и секси обувки с високи токчета. Но всичко в нея крещеше „почтена и привлекателна“. Имаше

дълга и права руса коса, прибрана назад. Приличаше на Грейс Кели. Юг забеляза, че ушите и вратът ѝ са украсени със скромни перли. В нея нямаше нищо крещящо. Излъчваше компетентност и добър вкус. Носеше чанта „Кели“ в неутрално бежово, на която бе завързала шал от „Ерме“. За Юг бе приятно да влезе в ресторанта с нея. Тя му направи комплимент за изисканото обзавеждане на залата — едновременно елегантна и уютна. От дълго време това бе един от най-популярните ресторанти в Ню Йорк, прочут с отличната си храна, фини вина и небрежно изискана атмосфера.

Бъбриха си за работа и пътешествия по време на обяда, който според Натали бе великолепен. Разказа му, че е живяла в Лондон четири години, а после се върнала в Ню Йорк.

— Липсва ли ти животът в Европа? — попита го тя.

Юг все още бе истински европейец, и в маниерите си, и в стила си на обличане, а хотелът определено напомняше за стария континент. Това бе едно от нещата, които гостите му харесваха най-много.

— Всъщност не. Сега моят дом е тук. Живея в Ню Йорк вече почти двайсет години. И се надявам, че дъщеря ми няма да реши да заживее в Европа, след като завърши училището в Лозана.

— Съмнявам се. Трудно ще е да се откаже от всичко това, а най-вече от любимия си баща. Сигурна съм, че ще се върне, когато завърши — мило се усмихна Натали.

— Човек никога не може да е абсолютно сигурен. Тя е само на деветнайсет. На нейната възраст там ще се забавлява доста.

Елоиз му бе писала, че очаква с нетърпение карането на ски в Алпите.

Натали сподели с него няколко от идеите си за стаите. Веднага щом приключиха с обяда, тя взе торбите си от рецепцията и той я поведе нагоре. Стаята ѝ хареса. Беше по-красива, отколкото помнеше. Първото, което предложи, бе да разместят мебелите, така че да създадат илюзия за по-голямо пространство. После заяви, че няма да е лошо да купят нови лампи. Юг не харесваше особено старите, така че се съгласи с радост. Натали облегна палитрите с бои на стената, подреди мострите по групи и му обясни как ще ги използва.

Стори му се, че стаята сякаш оживява. Имаше меко бежово и гълъбовосиво, нежна слонова кост и няколко бледосини нюанса. Всичко изглеждаше красиво, но една по една елиминираха мострите,

които той най-малко хареса. Натали му предложи нов килим и той се съгласи. Одобри идеите за завеси и подходящият цвят за стените веднага се наби в очите им. Тя щеше да боядиса корнизите в бежово. Юг хареса идеите ѝ.

Натали натъпка избраните мостри в едната торба и остави всичко неодобрено на купчина, после влязоха в спалнята и повториха подбора. Жълтите цветове изглеждаха идеални за стаята. За по-малко от два часа взеха важните решения и тя обеща да поръча всичко следващата седмица. След това седнаха във всекидневната и тя му показа снимки на картините, които бе харесала. Юг одобри две от тях незабавно и се впечатли от разумната им цена. Стори му се, че Натали е гениална в работата си.

В три часа се върнаха във фойето, въодушевени колко работа бяха свършили за толкова кратко време. Натали бе направила чудесен подбор и той одобри и цените на платовете. Беше отхвърлила скъпите брокати и кадифета и се придържаше към солидни платове, които щяха да издържат дълга употреба.

— Беше чудесно — усмихна ѝ се той. — Ти направи работата забавна. Искане ми се дъщеря ми да беше тук.

— Ще я впечатлим с великолепен нов апартамент, когато се прибере у дома — обеща Натали, която нямаше търпение да започне.

Държеше да впечатли и Юг, тъй като той бе човекът, който плащаше сметката.

Портиерът повика такси и пренесе торбите ѝ. Натали се ръкува с Юг и му се усмихна.

— Благодаря ти за обяда и чудесния следобед — топло каза тя.

— Благодаря ти за красивия нов апартамент — отвърна той на усмивката ѝ.

Тя се качи в таксито и той ѝ помахна, после се върна в хотела с щастливо изражение на лицето и енергична походка. Не беше се забавлявал толкова откакто Елоиз замина за Лозана. Администраторът му се усмихна, когато Юг мина покрай него, и се зачуди коя ли е красивата жена. Не беше виждал шефа си толкова спокоен и доволен от години.

7.

В сряда Натали бе поръчала всичко — платове, бои, двете картини, харесани от Юг, бе намерила и четири лампи и аплици, които бяха подходящи за стаята. В четвъртък се отби в хотела, за да му покаже мостри на килими и той се впечатли от огромното количество работа, която Натали бе свършила. Не бе казал и дума за ремонта на Елоиз, защото искаше да я изненада при прибирането ѝ у дома.

Беше обяснил на Натали, че трябва да затворят апартамента за колкото се може по-кратко време. Затова все още не ѝ бе възложил и работата по скъпите апартаменти на последния етаж и президентския. Искаше да види колко бързо работи тя. Натали беше убедена, че ако започнат в края на октомври, ще могат да отворят апартамента за Деня на благодарността. Споразумяха се да оставят банята каквато си беше и само да я боядисат. Юг обеща, че ако резултатът е така зашеметяващ, както той вярваше, ще ѝ възложи и останалите три апартамента, а покъсно и президентския и онези на последния етаж. Натали се въодушеви, а той потърси съвета ѝ за някои от другите стаи, но без да им правят ремонт.

Срещнаха се следващия уикенд, за да огледат стаите, и тя му предложи простички промени, които нямаше да струват много пари, но щяха да осъвременят вида на помещенията. Обядваха отново в ресторанта. Чуваха се и се виждаха често, сякаш си търсеха причини да говорят всеки ден. Дженифър се усмихваше винаги, когато Натали се обаждаше или Юг споменеше името ѝ. Той явно се радваше страхотно на компанията на дизайнерката. Времето, прекарано с Натали, определено му действаше добре.

— Не ме гледай така — каза той на Дженифър един ден, когато тя му съобщи за поредното обаждане на Натали, третото за деня. — Става дума само за бизнес. Натали върши отлична работа и Елоиз ще се зарадва.

Дженифър не беше толкова сигурна. Ако баща ѝ се интересуваше толкова много от Натали, и то не само в ролята ѝ на дизайнер, Елоиз

можеше да се почувства застрашена от нея. Тя нямаше никаква представа за тайните връзки на баща си през последните петнайсет години и никога не бе го делила с никого. Това щеше да е съвсем ново преживяване за нея.

Той разказа на Натали за Елоиз втория път, когато обядваха заедно, а после отидоха на разходка в Централ Парк. Беше великолепен септемврийски следобед. Юг сподели с нея колко важна е дъщеря му за него и колко чудесно момиче е.

— Нямам търпение да се запозная с нея — каза Натали.

Разхождаха се и се наслаждаваха на топлото време. Юг беше оставил сакото в кабинета си, а тя носеше джинси и тениска.

— От чутото от всички в хотела съдя, че дъщеря ти е водещата сила във „Вандом“.

— Купих го, когато Елоиз беше на две години. Майка ѝ ни напусна две години по-късно, когато тя беше на четири. Оттогава се мотае навсякъде из хотела и го обича не по-малко от мен.

— Сигурно е било трудно и за двама ви, когато майка ѝ ви е напуснала — нежно отбеляза Натали.

Той кимна и се замисли за Мириам, което му се случваше рядко. Не бе се интересувал от нея от години. Елоиз бе запълнила празнината в сърцето му. Юг нямаше сериозна връзка с жена, но пък имаше дъщеря, която обожаваше.

— За съжаление Елоиз не се вижда често с майка си. Мириам води съвсем различен живот сега. Омъжена е за Грег Боунс.

Натали не можеше да си представи хубавия швейцарец, собственик на хотел, женен за жена, която би се омъжила за някого като Боунс.

— Това беше много отдавна. Преди почти петнайсет години. Вече има две други деца. С Елоиз нямат много общо. Предполагам, че Елоиз прилича прекалено много на мен.

Той се усмихна на Натали. Обичаше да си бърби с нея.

— Това ми звучи добре — каза тя и също се усмихна.

Грег Боунс бе прочут с пристрастието си към кокаин и хероин и честите си визитации в клиники за лечение. Дори кратките посещения в неговия свят не звучаха добре за Натали.

— Благодаря на бога, че Мириам не се опита да вземе Елоиз със себе си. Мисля, че тя е щастлива в хотела с мен. Всички я обичат и

живее в безопасен малък свят. Все едно да пораснеш на кораб.

Сравнението бе странно, но Натали схвана какво имаше предвид Юг. Хотелът бе толкова самостоятелен, че бе като малък град.

— Сигурно ужасно ѝ липсва — каза Натали със съчувствие в гласа.

Юг въздъхна.

— Страхувам се, че не достатъчно. Тя тъкмо е започнала да излиза с някакъв млад французин от колежа и ми се струва, че е влюбена. Най-големият ми страх е, че ще остане там.

— Няма да остане — заяви Натали уверено. — Мисля си, че тя ще управлява хотела заедно с теб един ден.

— Не съм я подтиквам към това. Дори настоях да се захване с нещо друго. Но тя взе решение да отиде в хотелиерски колеж и се бори с мен като тигрица, когато се опитах да я разубедя. Не исках да води такъв живот, когато порасне. Не оставя място за много други неща.

Натали знаеше, че това бе вярно. Винаги когато му се обадеше, по което и време да беше, Юг работеше.

— Никога ли не си се изкушавал да се ожениш отново?

Натали определено изпитваше любопитство. Той бе много резервиран и сдържан с останалите, макар не и с нея. Тя го караше да се чувства спокоен и щастлив, а и той ѝ действаше по същия начин.

— Всъщност, не. Доволен съм от живота. Прекалено зает съм, а и Елоиз бе до мен през всички тези години. Това ми стигаше. Ами ти? — попита той и се обърна към нея.

Натали беше красива жена, но никога не се бе омъжвала. Живееше за работата си, също като него, и нямаше деца. В някои отношения това му се струваше тъжен живот, особено без дете.

— Живях с един мъж осем години. Беше хубаво, но един ден приключи. Той не искаше да се обвързва. Към края бяхме заедно, но без никаква връзка помежду ни.

— И после какво стана?

Натали го погледна в очите.

— Напусна ме заради най-добрата ми приятелка. Преди три години. Животът си прави такива шеги понякога. Също като с жена ти и Грег Боунс.

— Странното е, че ако тя бе останала, не мисля, че щяхме да сме подходящи един за друг. Бях зашеметен, когато се запознахме, влюбих

се лудо. Но бях млад, а за да имаш успешен брак, е нужно нещо повече от временно увлечение.

Тя се усмихна. Очевидно Юг не желаше брак или сериозна връзка. Изглеждаше доволен от живота си. Тя се зачуди дали предателството на Мириам го е наранило толкова лошо, че никога вече да не може да се довери на жена. Не го разпитва за живота му през следващите години, не мислеше, че трябва да се бърка в него.

— Прав си. Аз също вече загърбих временните увлечения — заяви тя.

Юг обви ръка около рамената ѝ и останаха така дълго време. Обичаше да е с нея. Натали беше мила, открита и весела, трудеше се усърдно, говореше откровено за себе си и изглежда, приемаше живота с лекота. Той се чувстваше удобно в компанията ѝ, а май и тя изпитваше същото. Работеха чудесно заедно, а и сякаш бяха приятели от много дълго време. Вземаха бързо решения и имаха еднакви вкусове и мнения за много неща.

— Какво ще кажеш да хапнем по един сладолед, преди да се върнем на работа? — предложи той, когато продавач забута количката си към тях.

Натали се усмихна и кимна. Юг купи два сладоледа и двамата се разходиха още малко, загледани в семействата, децата и влюбените двойки, които се целуваха. Колкото по-дълго време прекарваше с Натали, толкова по-малко му се искаше да се върне в хотела.

— Ще вечеряш ли с мен някой ден? — попита я, докато бавно се връщаха.

— Разбира се. Но нека да не е в хотела. Хората говорят.

Според нея всеки хотел беше мелница за клюки.

— Никой от нас не се нуждае от главоболия — допълни тя.

Юг оцени дискретността ѝ. Не беше сигурен какви точно са отношенията му с Натали, но я харесваше много. Без да обсъждат въпроса повече, те стигнаха до хотела и тя го остави, след като му благодари за обяда.

Юг ѝ звънна в офиса на следващата сутрин и я покани на вечеря. Каза, че ще я вземе от дома ѝ, и предложи ресторант в Уест Вилидж. Забавляваха се страхотно и напуснаха заведението последни. Нощта

беше топла и се разходиха по улицата под ръка, преди той да спре такси.

— Прекарах великолепно, Натали — каза ѝ с усмивка.

— Аз също.

Отдавна не бе изкарвала толкова приятна вечер с мъж, когото познаваше отскоро, макар да имаше чувството, че са стари приятели. Обменяха идеи и си говореха за нещата, които винаги са искали да направят, но не са можели досега заради заетостта си. Вечерята подежда отпускане и на двама им. Имаха нужда да се отдалечат от напрежението в службите си. Натали също ръководеше доста натоварен офис и жонглираше с много проекти. Обичаше да работи за него в хотела, но имаше и други важни клиенти.

— Кога ще те видя отново? — попита той.

Изпитваше огромно желание да я целуне, но смяташе, че е прекалено рано, и се страхуваше да не я уплаши. Беше му признала, че отдавна не е излизала на среща. А той я ценеше и бе готов дори да са само приятели.

— Утре следобед — отговори тя. — Искам отново да проверим последните мостри на боите.

Юг започваше да мисли, че би трябвало да ѝ предостави обновяването на целия хотел, с цел да я държи близо до себе си. Обичаше да е с нея. Долови деликатното ухание на парфюма ѝ, когато се приближи и докосна косата ѝ. Зачуди се дали го смята за прекалено стар — беше по-възрастен с тринайсет години. И внезапно осъзна, че за него бе адски важно какво мисли Натали.

— Вероятно можем да направим нещо заедно през уикенда. Би ли искала да отидем на кино? — предпазливо попита той.

— Звучи чудесно — съгласи се тя, а той я придърпа към себе си и се взря в очите ѝ.

— Винаги е чудесно, когато съм с теб — прошепна, после устните им се сляха.

Натали го изгледа изненадано след целувката, зачудена дали това не е грешка. Все пак Юг беше клиент, но когато я целуна отново, тя забрави напълно мисълта си.

— Добре ли си? — попита той и тя кимна.

Целунаха се пак. Беше им трудно да спрат. Той просто стоеше, прегръщаше я и се усмихваше. Не се бе чувствал толкова щастлив от

дълго време. Беше забравил какво е да държиш на жена и да я смяташ важна за себе си.

— Май няма да е лошо да те изпратя до вкъщи — каза той накрая и махна на минаващо такси.

Сгушиха се в таксито, плътно притиснати, и той я целуна отново, когато я остави пред дома ѝ.

— Благодаря ти — усмихна му се тя. — Прекарах великолепно.

— Аз също — въодушевено потвърди Юг.

После тя тръгна към кооперацията си, където портиерът вече бе отворил вратата за нея. Махна му и влезе, а той затвори очи и мисли за нея по целия път до хотела. Вече бе два сутринта, но той не се чувстваше изморен, когато се прибра в апартамента и си легна. Нямахше търпение да я види отново.

8.

Натали се развихри из апартамента през октомври. Бояджиите приготвиха боите в точно подходящия нюанс. Тя държеше всичко под око, което означаваше да е в хотела всеки ден. Понякога Юг се отбиваше да види как вървят нещата или тя отиваше до кабинета му с въпроси или мостри. Не искаше да го безпокои, но и двамата използваша всеки възможен повод да прекарат повече време заедно. Той често я канеше на обяд в апартамента си и поръчваше сандвичи от румсървис. Наслаждаваше се страхотно на компанията ѝ, а и тя изпитваше същото.

— Трябва да те помоля да свършиш малко работа и тук — каза той един ден, оглеждайки апартамента си, който не бе променян от нанасянето му тук.

Елоиз още спеше в детската си стая, пълна със сувенири от времето, когато беше малко момиченце. Куклата ѝ от Ева Адамс все още украсяваше един от рафтовете.

— Нямам представа откъде да започна — призна той. — Но предполагам, че това ще трябва да изчака.

В момента и двамата бяха съсредоточени върху апартамента, по който Натали се трудеше, най-големия и хубавия в хотела. Юг бе изключително доволен от дребните подобрения, които тя бе направила в няколко от другите стаи, като просто добави или махна някои неща или замени мебелите и предметите. Предложи нови лампи и картини, за да осъвременят хотела, без да променят елегантната му атмосфера. Натали имаше страхотно око за подробности.

— Имаш нужда само от нова боя, малко повече светлина и вероятно нови завеси. Ще видя какво ще остане, когато завършим апартамента.

Идеята му хареса и той ѝ се усмихна над сандвича си. Натали беше практична и делова жена с изискан вкус. Идеална комбинация. А възгледите ѝ за живота бяха сходни с неговите. Едно от нещата, които харесваше най-много у нея, бе достойнството ѝ. Беше честна, никога

не се държеше грубо и бе мила с всички. Тя харесваше същите качества у него. Между тях съществуваше и привличане, което заличаваше положение, статут и възраст. Натали протегна дългите си крака, когато приключиха със сандвичите, и му се усмихна. Дългата ѝ руса коса бе прибрана назад и това страшно му харесваше. Тя изглеждаше едновременно изискана и сексапилна, също като него в белите му ризи, тъмни костюми и елегантни вратовръзки.

Срещаха се и през уикендите, но далеч от хотела. Ходеха на пицария, на кино или в някой ресторант. Никой от двамата не бе сигурен дали започват връзка, но прекарваха много време заедно. Юг започна да ѝ се обажда и нощем, преди да си легне. Тя също работеше до късно. Звъненето на телефона и гласът на Юг бяха чудесен завършек на деня ѝ. И някак си успяваха да се сблъскат на следващия ден, неволно или не.

— Какво следва, когато приключат с боядисването? — попита Юг.

Работата отне по-дълго време, отколкото бе очаквал, макар че бояджиите действаха колкото се може по-бързо под зоркото ѝ око и тъкмо завършваха корнизите. Апартаментът изглеждаше по-добре от очакваното, банята бе завършена с освежена боя и красив нов полилей, който Натали бе открила в склада на хотела. Използваше всичко, което вече се намираще в хотела, за да намали разходите, и Юг ѝ беше благодарен за това.

— Сега е ред на тапицера. Поръчах нови рамки за картините. Електротехниците ще сложат новите лампи и полилеи следващата седмица. Налага се да чакаме мокета още две седмици, но после ще сме готови. Обещавам, че апартаментът ще бъде отворен за Деня на благодарността.

Натали изглеждаше доволна, а също и той. И двамата бяха съгласни, че новите картини чудесно подходат за стаята.

Натали нямаше търпение гостите на хотела да споделят мнението си за извършената от нея работа, особено онези, които и преди бяха отсядали в този апартамент. Най-добрите клиенти на Юг познаваха апартаментата добре и бяха разстроени, че не е свободен в момента. Всички твърдяха, че си е бил много хубав и преди, а управителят ги бе уверил, че ще го харесат още повече след ремонта. Юг и Натали се надяваха това да стане.

— В галерия „Армъри“ има изложба през уикенда — подхвърли Юг, когато приключиха с обяда.

Храната бе великолепна, както винаги, и макар да бяха поръчали само сандвичи, кухненският персонал бе добавил всички дребни подробности, заради които ресторантът бе прочут.

— Би ли искала да отидем? — добави той.

Вече си намираще какви ли не оправдания, за да прекарва повече време с нея. Бе готов дори да ремонтира целия хотел. Беше силно влюбен.

— Звучи забавно — усмихна се Натали. — Ще ми се да намеря нова картина за фойето, нещо впечатляващо — добави колебливо и му обясни точно къде смята да я постави.

Юг я слушаше с щастливо изражение. Имаше чувството, че Натали се е влюбила в хотела, както стана с него навремето. Това бе вярно, но тя също така се бе влюбила и в собственика му.

— Нямам търпение Елоиз да види новия апартамент — отбеляза той усмихнато.

— Аз пък нямам търпение да се запозная с нея — отвърна Натали. — Но трябва да призная, че и малко се страхувам от срещата ни. Тя е легенда тук, повече дори и от Елоиз в „Плаза“.

— Всички тук я обичат — потвърди Юг. — Гледаха я как расте и бяха мили с нея, когато беше малка. И все още са. Тя буташе количките на камериерките, мотаеше се в кухнята или следваше инженерите и техниците. Преди се тревожех, че ще иска да стане водопроводчик, когато порасне. В този бизнес трябва да разбираш от доста неща.

— Как мислиш, че ще се почувства тя, когато узнае, че се виждаме не само заради апартамента? — попита предпазливо Натали.

Беше мислила по този въпрос през последния месец. Досега отношенията им не бяха надхвърлили нежни целувки и прегръдки, но дъщеря му бе център на живота му, а това означаваше, че за Юг щеше да е много важно дали Елоиз ще я хареса или не.

— Нека оставим това на времето. Елоиз вече е голямо момиче. Има си свой собствен живот и гадже французин, което леко ме притеснява. Мисля, че е готова да ме остави да живея собствения си живот.

— Не мисля, че има за какво да се притесняваш — каза Натали и се наведе към него, а той я целуна.

Тя се отпусна в прегръдката му и се целуваха дълго време. Привличането помежду им се усилваше, но и двамата искаха нещата да се развият по естествен начин. Не бързаха, и двамата бяха страдали преди, затова внимаваха с кого се захващат. Смятаха, че ако им е писано да са заедно, отношенията им ще процъфтят в подходящото време. Забавляваха се страхотно и откриваха нови неща един за друг всеки ден. Натали не настояваше за нищо повече и Юг харесваше въздържаността ѝ. Тя бе абсолютно различна от всичките му досегашни връзки. И беше изключително важна за него.

— Предполагам, че е време да се връщам на работа — въздъхна той със съжаление, когато се поразгорещиха. — Имам проблеми с главния сомелиер, а не искам да го изгубя. Обещах му да поговорим и да обсъдим проблемите му. А пък един от техниците е подал молба за трудово обезщетение и заплашва да ме съди.

Юг изглеждаше наранен от отношението на техника. През последните четиринайсет години бе съден само веднъж от гостенка на хотела, която бе паднала във ваната и се бе порязала. Жената сама си беше виновна, тъй като била пияна, но Юг ѝ плати определена сума, за да избегне лоша реклама, защото бе доста известна.

Съдебните дела бяха опасност, която ги заплашваше всеки ден от страна на гостите и служителите, да не говорим за профсъюзите. Понякога тези проблеми се превръщаха в сериозно бремене и Юг мразеше мисълта, че Елоиз ще трябва да се разправя с тях някой ден. Обичаше работата си, но успехът и репутацията на един хотел не идваха лесно, а трябваше постоянно да се пазят и поддържат. Натали осъзнаваше това все по-добре. Не беше лесен бизнес, но Юг вършеше работата си отлично и имаше дарба да се справя с хората, особено с онези, които можеха да причинят неприятности.

Беше много мил с Натали. Тя го смяташе за чудесен човек и отдаден баща. Мислеше, че бившата му съпруга е постъпила адски тъпо, като го е зарязала, особено заради дрогирана рок звезда. Грег Боунс определено не беше ангел и Натали изобщо не го харесваше.

Напуснаха апартамента заедно, след като се целунаха за последен път. Влязоха в асансьора и си придадоха делови и сериозен вид. Натали слезе на етаж на апартамента, където работеше, а Юг продължи надолу към фойето и кабинета си. Няколко минути покъсно Дженифър се качи да види как вървят нещата. Юг бе похвалил

Натали така въодушевено, че тя искаше лично да се увери в успеха. И се впечатли от майсторството, към което Натали бе подтикнала обикновените хотелски бояджии. Всичко изглеждаше първокласно и тя нямаше търпение да види крайния резултат.

— Светлината тук е много добра и това помага — скромно каза Натали.

Думите ѝ харесаха на Дженифър. Дизайнерката не беше надута и нахална. Въпреки очевидния ѝ талант беше скромна и здраво стъпила на земята. Дженифър ѝ беше донесла кутия от хотелските бонбони и двете им се насладиха заедно, като коментираха колко са неустойими.

— Ако работех тук, щях да тежа триста кило. Храната е невероятно вкусна — каза Натали.

— Не е лъжа — потвърди Дженифър.

Тъй като бяха насаме, Натали реши да я попита нещо, което постоянно я тревожеше.

— Каква е Елоиз? Всички тук говорят за нея като за петгодишно хлапе с плитчици, а баща ѝ е толкова луд по нея, че е трудно да разбереш каква е точно.

— Прилича много на баща си — замислено отговори Дженифър. — Умна е и обича хотела страстно, също като него. Това е единственият дом, който някога е имала. Няма си никого, освен баща си и вярва, че той може да ходи по вода.

— Разбирам — усмихна се Натали и си взе още един бонбон.

Наистина бяха неустойими. Бяха украсени с миниатюрни златни точици, а отгоре имаше монограм *V*. Произвеждаха се изключително за хотела, още една от дребните подробности, за които Юг настояваше от самото начало, дори когато не можеше да си ги позволи. Хората ги купуваха и изпращаха като подаръци, така че магазинът във фойето носеше солидни печалби.

— Разбирам, че имат невероятно силна близост, което не е учудващо, като се има предвид, че тя е израснала без майка. Предполагам, че чувството ѝ за собственост спрямо баща ѝ е силно развито.

Натали любопитстваше и Дженифър го знаеше, но нямаше нищо против. И тя самата би постъпила по същия начин. Очевидно отношенията на шефа ѝ и дизайнерката бяха станали романтични. Дженифър харесваше Натали и мислеше, че тя може би е жената, от

която Юг се нуждаеше. Натали не ревнуваше от хотела — тя също го бе обикнала, а секретарката бе наясно, че това е важно за шефа. Но одобрението на Елоиз щеше да е още по-важно и Натали правилно го бе предвидила.

— Чувство за собственост? — засмя се Дженифър. — Та тя го притежава. Сърцето му е в джоба ѝ още откакто се роди. А и беше адски сладко хлапе с червена коса, големи зелени очи и лунички. Сега е красива млада жена. Баща ѝ и хотелът са целия ѝ живот. С Юг е същото. Ако съм на твое място, много ще внимавам с нея. Усети ли, че може да ѝ го отнемеш, ще се превърне в твой враг завинаги.

— Никога не бих причинила нещо такова на Елоиз, нито пък на него — тихо отвърна Натали и явно говореше искрено. — Уважавам специалните им отношения. Просто се чудя как ли ще се почувства тя, ако баща ѝ има друга жена в живота си, макар и да не пречи с нищо на дъщеря му.

— Трудно е да се каже — откровено отговори Дженифър. — Никога преди не се е случвало. Не и сериозна връзка. Винаги съм вярвала, че за Елоиз щеше да е по-добре, ако Юг имаше жена, докато тя растеше. Нуждаеше се от майка, но сега е вече късно за това. Тя е на деветнайсет и е доста зряла. Никога не ѝ се е налагало да дели Юг с някого. Не мисля, че очаква баща ѝ да си намери жена сега. Но и самият той не го очакваше. Идеята е нова и за двамата им. Елоиз има добро сърце, също като баща си — увери я Дженифър. — Просто е момиченцето на татко, а това е нейният свят. Всяка жена, която се влюби в него, трябва да вземе този факт предвид.

Това бе очевидно предупреждение и Натали беше благодарна за мъдростта и откровеността на секретарката.

— Благодаря ти. Яснотата определено ми помага — усмихна се и двете се зачудиха дали да си вземат и трети бонбон.

Дженифър се полакоми, но Натали устоя, което обясняваше разликата от десетина килограма между тях. Дженифър винаги имаше кутия с бонбони на бюрото си.

— Обзалагам се, че и за Юг няма да е лесно, ако се появи мъж в живота ѝ, което все някога ще стане. Сигурно му е трудно да я гледа как расте.

— Направо го убива — заяви Дженифър. — Мислеше си, че тя ще е с плитчици завинаги, и френският хлапак, с когото се е запознала

в училище, му е изкарал акъла. Иска Елоиз да се прибере у дома колкото се може по-скоро. Но не можем да задържим децата си завинаги, независимо колко ги обичаме. Аз имам едно във Флорида и едно в Тексас. Те са всичко, което имам. Освен работата ми. Но те ужасно ми липсват.

Дженифър беше на около петдесет години и отдадена на работата си. Беше се влюбила в Юг, когато постъпи в хотела, но превъзможна чувствата си бързо, след като видя, че той е истински професионалист със служителите си. Уверенията му, че тя е най-добрата секретарка, която е имал, достатъчно стопляха сърцето ѝ. Гордееше се с работата си и обичаше Юг и дъщеря му.

— Опитай се да не се тревожиш заради Елоиз — каза тя на Натали, като я потупа по рамото, а после стана и се приготви да се върне в кабинета. — Тя е свястно момиче и обича баща си. Ще обикне и теб. Иска най-доброто за него. Просто ѝ дай шанс да го проумее. Понякога е трудно да добавиш още един човек, но и двамата се нуждаят от това.

Натали кимна и се върна при бояджиите. Мъдрата жена, която познаваше бащата и дъщерята толкова добре, ѝ бе дала доста информация за обмисляне, а Натали бе достатъчно умна да се вслуша в съветите ѝ. Без друго не възнамеряваше да се хвърли сляпо във връзката, а и Юг не бързаше. Сега щеше да действа още по-бавно, запомнила предупрежденията на Дженифър.

9.

Точно както Натали бе обещала, апартаментът, по който бе работила почти два месеца, бе готов в седмицата преди Деня на благодарността. Изглеждаше идеално. Тъй като бе абсолютно сигурна, че ще свършат навреме, тя бе казала на Юг, че спокойно може да го предложи на клиентите си за Деня на благодарността. Един от редовните им посетители, сенатор от Илинойс, го резервира, както и още няколко стаи, за да отпразнува празника в Ню Йорк с децата и внуците си.

В понеделника преди Деня на благодарността Юг влезе в апартамента заедно с Натали и провери всяка подробност, възхитен и благодарен. Тя бе създала нещо топло и елегантно, което приличаше повече на дом, отколкото на хотелска стая. И двамата бяха искали да постигнат този ефект. А новите картини в стаята бяха великолепни. Натали лично ги бе закачила, както правеше винаги, и бе надзиравала внимателно окачането на завесите, изработени от францужойка, на която поръчваше от години. Апартаментът бе изящен и красив. Натали бе обогатила украсата му с няколко вази с орхидеи, разположени на ключови места. Юг огледа всичко въодушевено, после я взе в прегръдките си и я целуна. Процъфтяващата им връзка бе неочакван дар и за двамата им, макар той въобще да нямаше подобни намерения, когато я нае.

— Харесва ли ти? — попита тя с щастлива усмивка.

Прииска ѝ се да плесне с ръце, когато видя доволното му изражение.

— Страхотно! — потвърди той.

Резултатът бе много по-добър, отколкото очакваше. Той обиколи апартамента, оглеждайки всяка подробност, после се обърна към нея и вдигна ръка.

— Най-важното е, че те обичам... независимо дали харесвам работата ти тук. Но определено я харесвам. Имаш невероятен талант. Последните два месеца бяха най-щастливите в живота ми — призна

той и я придърпа на канапето до себе си. — Обичам да те виждам всеки ден.

— Аз също — отвърна тя, замаяна от думите му.

Беше влюбена в него. Той я целуна отново, после се обади на румсървиса и поръча бутилка шампанско.

Юг вече имаше план и заговори нежно.

— Главният управител на „Риц“ където работех навремето, ми каза веднъж, че никога не можеш да знаеш колко удобна е дадена стая, докато не спиш в нея лично. Мислех, че може би... ако си съгласна... може би трябва да изпробваме апартамента. Бих искал да сме първите, които ще спят тук, докато всичко е чисто ново... Как ти звучи? — попита и я целуна, а тя обви ръце около врата му.

Никога преди не бе изпитвала подобно щастие с мъж. Юг беше грижовен, мил и невероятно обичлив.

— Идеята ми харесва — промълви тя, но след миг го погледна разтревожено. — Ами клюките в хотела?

— Няма причина да не вечеряме тук. А какво става след това, си е наша работа. Притежавам хотела и имам право да спя, където си поискам. И мога да те изведа тайно оттук утре сутрин, за да запазим репутацията ти. Дъщеря ми направи това преди години с един бездомник. Щом тя може, значи и ние можем.

Натали се засмя на историята.

— Сигурно е било интересно — отбеляза тя.

— Да. Елоиз е изпълнена със съчувствие към хората и бе твърдо решена да докаже, че благотворителността започва у дома. Нещастникът прекара нощта в хубава стая вместо на улицата, получи солидна вечеря и закуска, а после тя го измъкна тайно навън. Видяхме ги на охранителните камери на следващата сутрин, но шефът на охраната ми ще прояви дискретност в нашия случай. Имам му пълно доверие. Е, какво мислиш?

Юг я загледа с надежда и й заприлича на момче. Виждаха се вече от два месеца и бяха готови да направят следващата стъпка.

— Мисля, че те обичам, Юг — прошепна тя.

Всъщност беше убедена в това, а също и той.

Поръчаха си вечеря в апартамента и Юг пусна музика. Отпуснаха се щастливо и си бърбиха почти до полунощ. Келнерът, който им сервира вечерята и разчисти, не видя нищо необичайно във

факта, че бяха решили да отпразнуват завършването на новия апартамент. Дори не го спомена в кухнята. Сложиха надпис „Не безпокойте“, но тъй като стаята все още нямаше обитател, камериерките нямаше защо да влизат в нея. Юг остави мобифона си включен, в случай че в хотела възникне спешен случай. Персоналът обикновено го търсеше по телефона, защото никога не знаеха къде точно се намира в даден момент. А ако собственикът искаше да изпробва новия апартамент, това също не бе изненадващо. Накрая Юг намали осветлението, целуна я и я поведе към спалнята.

Свали новата кувертюра от леглото и я остави на стола, после Натали се отпусна в ръцете му и се остави на целувките и ласките му. Леглото ги обгърна като облак и всички натрупани през последните два месеца копнежи и желаниа ги отнесоха на място, което никой от двамата не се бе надявал да открие. Натали имаше чувството, че му е принадлежала цял живот, а той я гледаше с нежността на човек, който не бе обичал жена повече от двайсет години. Не можеше да свали очи от нея, нито пък ръцете и устните си. Към четири сутринта се озоваха в огромната вана, а когато се върнаха в леглото, заспаха в прегръдките си като щастливи деца.

Слънцето огряваше стаята, когато се събудиха на следващия ден. Юг не можа да устои и я люби отново, макар да бе доста по-късно, отколкото бяха възнамерявали да станат. Но той все още се надяваше, че може да я измъкне от хотела без някой да ги забележи. Юг я наблюдаваше внимателно, докато тя се обличаше. Беше луд по нея.

— Тази сутрин казах ли ти вече колко те обичам? — прошепна в косата ѝ и я целуна отново.

Ужасно съжаляваше, че му се налага да се върне в кабинета си. Искеше да остане тук с нея завинаги.

— Аз също те обичам — промълви тя в отговор.

Едва се отделиха един от друг след последната целувка и излязоха от стаята. Юг закачи знака за камериерките на вратата и я поведе надолу по задното стълбище, също както Елоиз бе постъпила с Били. Знаеше, че ще се появят на охранителните камери, но Брус Джонсън нямаше да промълви и дума за това, нито пък другите охранители. Постоянно им се налагаше да се оправят с любовните авантюри на гостите и знаеха да си държат устата затворена. Посетителите на хотел „Вандом“ разчитаха на дискретността им, а

сега и Юг. Той бутна вратата и изведе Натали в студената ноемврийска сутрин.

— Искаш ли да дойдеш при мен довечера? — попита тя и той кимна.

И двамата знаеха, че никога няма да забравят първата им нощ заедно в новия апартамент. Приключението, което тъкмо започнаха след два месеца подготовка, вълнуваше и радваше и двамата.

— Обичам те — прошепна тя, когато Юг я целуна.

— Ще се видим довечера — обеща той и й спря такси на ъгъла.

Натали потегли към офиса си, а той се почувства така, сякаш част от него си отиваше с нея, най-важната му част всъщност — сърцето му. Вече знаеше, че в него има място и за Натали, и за дъщеря му. Обичаше и двете и всичко бе съвсем просто.

Отправи се към предния вход и поздрави портиера, който го погледна изненадано, тъй като не го беше видял да излиза. Секунда по-късно Юг влезе в кабинета си с щастливо изражение и се усмихна на секретарката си.

— Добро утро, Дженифър.

Тя грабна телефона, поръча обичайното му капучино и му го занесе пет минути по-късно.

— Добре ли спа?

Дженифър често му задаваше този въпрос в началото на деня.

— Всъщност спях великолепно. Изпробвах новия апартамент, за да се уверя, че ще получи одобрението на сенатора в сряда.

— И как беше? — попита Дженифър с интерес.

— Идеално. Трябва да се качиш и да го видиш по-късно. Натали свърши страхотна работа. Между другото, искам тя да започне другите три апартамента, които обсъждахме. Веднага след Коледа. Само изчакай Елоиз да види този.

Апартаментът имаше по-младежка атмосфера от преди, макар промените да бяха почти незабележими. Дженифър не се изненада от решението му да възложи и останалите апартамента на Натали. Беше го очаквала. За миг се зачуди дали Юг бе прекарал нощта сам или с жената, която бе обзавела апартамента. Надяваше се да е така, но бързо реши, че не е нейна работа. Искаше само Юг да е щастлив, а той изглеждаше точно такъв.

Той звънна на Натали, след като си провери съобщенията и си изпи кафето. Седеше на бюрото си и мислеше за нея. Тя звучеше не по-малко възторжено от него, когато вдигна и чу гласа му.

— Луд съм по теб, Натали — каза ѝ за хиляден път.

Най-хубавото беше, че любовта им изобщо не бе лудост. Беше прекрасна и разумна.

— Аз също. Нямам търпение да те видя довечера.

— Можем да се промъкнем горе следобед, ако искаш. Сенаторът няма да пристигне до утре.

И двамата се засмяха. Знаеха, че засега е по-безопасно в нейния дом. Поне докато се почувстват готови да споделят тайната си с целия свят. Но той искаше да съобщи първо на Елоиз. Дължеше ѝ това и Натали бе съгласна с него. Бяха си говорили по въпроса предишната нощ във ваната. Юг каза, че ще говори с дъщеря си по Коледа. Елоиз щеше да се прибере след четири седмици, така че можеха да проявят дискретност дотогава. А и беше забавно да държат връзката си в тайна.

— Между другото, искам да се захванеш и с другите три големи апартамента. Можем да поговорим за тях, когато имаш време.

— Благодаря ти.

Беше щастлива, че ѝ възлагат и останалите апартаменти, но много повече се вълнуваше заради Юг и случилото се между тях снощи.

— Ще се видим по-късно.

След разговора Юг се зае с работата си. Беше зает до девет вечерта и веднага щом успя да се измъкне, хвана такси до апартамента ѝ. Натали носеше джинси и красив пуловер и още преди Юг да отвори шампанското, двамата се озоваха в леглото. Не можеха да се наситят един на друг. И бе чудесно да са далеч от хотела, където се притесняваха да не ги разкрият.

После Юг легна отпуснато и я загледа с обич и учудване.

— Как извадих такъв късмет, че да те открия най-последно? — удиви се искрено.

— И аз се чувствам по абсолютно същия начин. Струва ми се, че съм прахосала сума ти години, преди ти да се появиш.

Целуна го, а той се усмихна щастливо.

— Не са прахосани. Те са цената, която и двамата е трябвало да платим, за да се заслужим един друг. И не е важно колко време е

отнело и колко самотен съм бил. Ти си струваш чакането, Натали. Бих пропълзял целия свят на колене, за да те намеря.

Тя се засмя на романтичните му думи и притисна устни към неговите.

— Добре дошъл у дома, Юг — каза меко.

Юг я притисна към себе си. Знаеше, че наистина си е вече у дома.

10.

В деня на завръщането на Елоиз за коледната ваканция целият хотел жужеше развълнувано. Главният сладкар направи любимата и шоколадова торта, Ернеста се увери, че камериерките са почистили идеално стаята ѝ, Джен изпрати един от букетите, които момичето харесваше, а фойайето бе украсено празнично. Юг беше страшно доволен, че дъщеря му се прибира у дома. Нямахше търпение да я види. Бяха изминали почти четири месеца, най-дългото време, в което някога бе разделен от нея. Той отиде с ролса на летището, за да я посрещне.

Двамата с Натали бяха говорили за Елоиз предишната вечер и тя му призна, че се страхува от запознанството с нея. Ами ако дъщеря му не я харесаше? Според Юг това бе абсурдно. Успокои я, че няма начин Елоиз да не я хареса, но все пак реши да даде няколко дни на дъщеря си, преди да ѝ съобщи новината. Двамата с Натали прекараха заедно всяка нощ през последните четири седмици и щяха да си липсват един на друг през двете, в които Елоиз щеше да си е у дома. Тя имаше три седмици ваканция, но възнамеряваше да прекара последната на ски в Гщаад заедно с френското си гадже, нещо, което не зарадва много баща ѝ. Родителите на приятеля ѝ имаха вила в планината. Когато Юг се опита да възрази, Елоиз му подхвърли небрежно, че всичките ѝ приятели отивали там. Все пак той беше благодарен за всеки миг от двете седмици, които щяха да прекарат заедно. Очакваше да е същото като в миналите години, когато тя си беше у дома. И по някое време щеше да ѝ съобщи за Натали и за плана си да я запознае с нея.

Самолетът пристигна от Швейцария половин час по-рано, но Юг вече бе на летището. Елоиз го прегърна толкова силно, че едва не го задуши. Стори му се различна, пораснала, с по-европейски вид. Беше подстригала косата си малко по-късо, което ѝ придаваше изисканост. Първата ѝ голяма любов с френския хлапак я бе променила. Беше напуснала дома си като момиче, а се завръщаше като млада жена.

Елоиз му разказваше развълнувано за хотелиерското училище по целия път до града. Огромен брой хотелски служители ги очакваха във

фоайето, когато пристигнаха. Прегърнаха я, потупаха я по гърба и я завъртяха, за да я огледат по-добре. Джен ѝ поднесе огромен букет от розови рози с дълги стъбла. Дженифър излезе от кабинета си, за да я приветства. Никой важен гост на хотела не бе получавал такова страхотно посрещане. Три пикола се качиха в асансьора с тях, за да ѝ помогнат с единствения ѝ куфар. Елоиз изглеждаше невероятно щастлива, когато влезе в апартамента и отново прегърна баща си. Юг бе още по-щастлив и от нея.

— Всичко изглежда великолепно! — възкликна тя въодушевено, когато видя цветята и безукорно чистите стаи. — Най-вече ти! Липсваше ми толкова много!

— Дори не говори за това — въздъхна той пресилено тежко. — Имах чувството, че част от мен е изчезнала, като например сърцето, дробовете и двата ми крака.

Внезапно се сети за изненадата.

— Чакай само да видиш апартамент деветстотин и дванайсет. Напълно е ремонтиран.

— Хубав ли е? — развълнува се тя, а баща ѝ извади ключа от джоба си и се ухили.

— Ела да го видиш. Резервиран е от тази вечер, но в момента е празен.

Хвана я за ръка, изтичаха по стълбите до деветия стаж и влязоха вътре. Юг чу ахването на дъщеря си.

— Мили боже, татко! Великолепен е! Изглежда младежки, жизнерадостен и елегантен, а новите картини са фантастични. Харесвам и лампите и килимите.

Тя се втурна към спалнята.

— Дизайнерката е страхотна. Свършила е умопомрачителна работа.

Юг ѝ беше споменавал Натали през последните четири месеца, но доста предпазливо, за да не събуди подозренията ѝ. Очевидно се беше справил добре, защото не забеляза и следа от въпрос в очите на дъщеря си. Тя виждаше само обзавеждането.

— Страшно ми харесва — каза тя, седна на канапето и продължи да се оглежда.

— Натали дори свърши работата с по-малко разходи от предвидените в бюджета. Възложих ѝ и другите три големи

апартамент. Подобри и някои от останалите стаи.

— Невероятно добра е — възхитено отбеляза Елоиз. — Бих искала да се запозная с нея. Млада ли е? Придала е по-младежки вид на стаите, макар да е запазила атмосферата на хотела.

— За мен е млада, но не и за теб — усмихна се Юг. — Мисля, че е на трийсет и девет.

Той знаеше точната възраст на любимата си, но не искаше да изглежда прекалено добре запознат. Това можеше да е идеалната възможност да съобщи на дъщеря си, че се среща с Натали и е влюбен в нея, но не искаше да прибърза и да я разстрои през първата ѝ вечер у дома. Затова не каза и дума.

— Обзалагам се, че е готина — каза Елоиз.

— Такава е — кротко се съгласи той.

После Елоиз поиска да се върне долу. Поръчаха си вечеря и тя му разказа всичко за колежа и Франсоа, момчето, с което се виждаше.

— Влюбена ли си в него? — нервно попита баща ѝ, уплашен от отговора.

— Може би. Не знам. Не искам да си отвличам вниманието от училището и да се проваля. Доста е трудно. Но и двамата ще кандидатстват за стаж следващото лято. Ще подадем молби за „Риц“ „Жорж V“ и „Плаза Атене“.

Юг се натъжи, когато чу плановете ѝ.

— Мислех, че ще караш стажа си при мен — напомни ѝ.

— Мога да направя и двете — отвърна Елоиз. — Мога да изкарам шест месеца в Париж, а остатъка при теб. По този начин ще се прибера у дома по Коледа следващата година.

Той обаче я очакваше шест месеца по-рано, през юни. Това означаваше, че Елоиз щеше да е далеч още една година, а последните четири месеца му се бяха сторили цяла вечност. Но за нея не беше така. Очевидно се забавляваше страхотно в Лозана, с Франсоа, училището и всичките си нови приятели. Елоиз му каза, че компанията им от десет души ще отседне във вилата на родителите на Франсоа в Гцаад. Те бяха преуспяващи собственици на хотел в Южна Франция. Това също бе едно от нещата, които свързваха младите хора. Това беше първата ѝ връзка и, независимо дали тя го признаваше или не, баща ѝ виждаше, че е влюбена.

По-късно Елоиз слезе долу да посети старите си приятели из целия хотел. Познаваше всекиго от нощния персонал. Отби се при телефонистките и администраторките, целуна дежурния и след това се върна горе. Юг говореше с Натали, когато тя влезе в апартамента. Сбогува се набързо и затвори.

— Кой беше? — усмихнато попита Елоиз.

За баща ѝ тя все още бе дете и му бе трудно да ѝ обясни, че е влюбен в Натали. Беше му неудобно и се чувстваше едва ли не като предател. Знаеше, че е глупаво, но не можеше да превъзмогне емоциите си.

— Натали Питърсън, дизайнерката, която създаде деветстотин и дванайсет. Казах ѝ колко си харесала работата ѝ. Тя също иска да се запознае с теб. Може би след няколко дни.

— Разбира се.

Елоиз забеляза, че баща ѝ се бе обадил на дизайнерката в десет часа вечерта, но не коментира. Вероятно се бяха сприятелили по време на работата.

— Ще е чудесно — добави с усмивка и влезе в кухнята да си сипе малко вино.

Баща ѝ се изненада. Чашата вино също му се струваше нещо, отредено за възрастните. Винаги ѝ беше позволявал да пийне малко вино с вечерята, но тя рядко се възползваше от поканата. Юг се надяваше, че дъщеря му не пиянства с приятелите си в колежа. Вече не можеше да контролира действията ѝ, нито да им влияе. Такъв бе проблемът на всички родители в неговото положение. След като пораснеха, децата ставаха самостоятелни и сами вземаха решения, независимо дали добри или лоши, а после си понасяха последиците. Човек можеше само да се надява, че не поемат прекалени рискове.

— Какво ще правим утре? — попита тя, седна по турски на канапето и отпи от виното.

— Каквото поискаш. На твое разположение съм за две седмици.

Бе уведолил служителите си, че ще излиза често, докато дъщеря му е в града. Беше предупредил и Натали, че няма да се виждат всеки ден. На Бъдни вечер Натали щеше да замине за Филадельфия за няколко дни, за да празнува с брат си и семейството му. Щеше да пътува с влак заедно с най-големия си племенник, който тъкмо бе започнал да учи право в „Колумбия“.

— Трябва да напазарувам за Коледа утре — заяви Елоиз. — Нямах време да купувам подаръци в Лозана. Имах изпити до вчера.

— Как се справи? — загрижено попита той, защото се страхуваше, че Франсоа може да я разсейва.

— Мисля, че добре. Знам много от нещата, които учим, нали съм живяла в хотел — отвърна тя спокойно.

Поговориха си за училището, за Швейцария и колежанските години на Юг. По някое време Елоиз се прозя и отиде да си легне. И както бе правил в продължение на деветнайсет години, преди дъщеря му да замине, Юг я целуна и я зави.

— Лека нощ, татко. Толкова е хубаво да си у дома — промърмори тя сънено.

Елоиз се завъртя настрани и вече заспиваше, когато Юг излезе от стаята ѝ.

Той влезе в собствената си спалня, поседя неподвижно около минута, замислен за дъщеря си и колко бе хубаво тя да си у дома, после звънна отново на Натали. Тя все още не беше си легнала и се чудеше как е минала срещата.

— Как е тя?

— Влюбена е в онова момче. Но изглежда щастлива, че си е у дома. Съобщи ми, че искала да кара стажа си в Париж следващата година, преди да се прибере. Това означава, че няма да е тук още цяла година.

Личеше колко е разочарован и Натали го съжали.

— Годината ще мине бързо — увери го тя. — А ти можеш да ѝ ходиш на гости, когато си поискаш.

— Трудно е да зарежа хотела.

Натали знаеше, че това е вярно. Юг бе на разположение на служителите си по всяко време. Мобифонът му вечно бе включен, дори нощем. И почти никога не оставяше да се включи гласовата поща, освен когато се любеха.

— Кога ще се запозная с нея?

Натали се вълнуваше от предстоящата среща, но много искаше да опознае дъщерята на Юг.

— Какво ще кажеш да дойдеш за по питие утре след работа?

— Идеално — зарадва се Натали. — Нямам търпение. Все едно ми предстои запознанство със знаменитост или филмова звезда.

— Тя си с такава за мен — потвърди Юг, но Натали бездруго го знаеше. — Как ти звучи в седем? Ако срещата мине добре, можем да отидем заедно на вечеря.

— Страхотно!

— Липсваш ми — прошепна той.

Не искаше Елоиз да го чуе, макар да знаеше, че тя спи дълбоко.

— И ти ми липсваш. Обичам те, Юг.

Натали се надяваше, че някой ден ще обикне и дъщеря му. Искеше всички да са щастливи. Копнееше да стане приятелка на Елоиз, но не и да влиза в ролята на майка. Това нямаше да е подходящо. Може би по-скоро нещо като любима близка леля.

— И аз те обичам, Натали — нежно отговори той.

Затвориша след минута. Той отиде да надникне в стаята на дъщеря си. Елоиз спеше дълбоко, леко усмихната. Юг затвори вратата безшумно и влезе в спалнята си. Не се бе чувствал толкова щастлив и спокоен от заминаването ѝ. Знаеше къде е тази вечер. Знаеше, че е в безопасност, и щеше да я види на закуска на следващата сутрин. Всичко в света му беше чудесно.

На следващата сутрин Юг и Елоиз си поръчаха закуска от румсървиса. Докараха я двама келнери вместо един, въодушевени да я видят. Казаха ѝ, че хотелът не е същият без нея, затова да побърза да завърши и да се прибира у дома.

По-късно Елоиз отиде на пазар. Баща ѝ настоя да вземе джип от службата за коли под наем, тъй като валеше сняг и беше трудно да се хване такси.

Тя прекара цял ден в обикаляне на магазините, обядва с приятелка от лиця и се върна щастлива и изморена в пет часа. Нахлу в кабинета на баща си и Дженифър я погледна усмихнато.

— Чудесно е, че си тук — каза, когато Елоиз я целуна по бузата.

Баща ѝ подписваше чекове на бюрото си и вдигна към нея очи, изпълнени с радост.

— Останаха ли ми някакви пари, или изхарчи всичко днес? — усмихнато попита той.

— Изхарчих доста. Но ти оставих достатъчно, за да ми купиш коледен подарък — захили се тя.

— Така ли? Какво имаш предвид?

— Не знам. Нещо, което да използвам в училище. Например диамантена диадема или палто от самур — отвърна тя със смях, а после заговори сериозно. — Всъщност исках да те попитам дали мога да получа нови ски. Старите ми са доста вехти и очукани, а би било чудесно да имам нови за Гъцаад.

Молбата ѝ беше съвсем разумна и Юг я одобри.

— И аз си мислех същото.

Вече ѝ беше купил пухено яке от „Бергдорф“, което можеше да носи в училище, и златна гривна с името ѝ. Беше наредил да гравират „С любов от татко“ на вътрешната страна на гривната. Много трудно му бе да избере подарък за Натали, която обичаше семплата елегантност, но пък си имаше всичко. Искаше му се да ѝ подари нещо сантиментално, което тя да носи. Накрая се спря на старинен медальон с диамантено сърце на дълга златна верижка. Надяваше се, че Натали ще го хареса.

— Искаш ли да излезем на вечеря, или да поръчаме тук? — попита той.

Елоиз го погледна засрамено. Не искаше да нарани чувствата му, но копнееше да види и приятелките си. Беше се уговорила да вечеря с две от тях, а после да отидат на купон.

— Съжалявам, татко, ще излизам с приятелки. Какво ще кажеш за утре вечер? Няма да правя други планове.

— Не ставай глупава. Няма проблеми. Разбира се, че исках да се видиш с приятелките си.

Той се опита да прикрие разочарованието си. Напомни си, че не е единственото нещо в живота ѝ.

— Между другото, Натали Питърсън, дизайнерката, ще дойде да пийне с нас в седем. Искане да се запознае с теб.

— И аз искам да се запознаем, но не знам дали ще имам време. Резервацията ни за вечеря е в осем.

— Не е нужно да оставаш дълго с нас. Натали е много доволна, че си харесала апартамента.

Елоиз се усмихна, събра пакетите и се качи горе. Юг се опита да си придаде спокоен вид. Не желаше да настоява за запознанството с Натали, но то бе важно за него.

Той се качи горе в шест и половина. Елоиз търчеше из апартамента по хавлия, говореше по мобифона и правеше допълнителни планове за вечерта. Махна на баща си и изчезна в стаята си. Точно в седем му се обадиха от рецепцията, че госпожица Питърсън е долу. Той ги помоли да я изпратят в апартамента му.

Отвори ѝ вратата, но не посмя да я целуне, да не би Елоиз отново да нахлуе в стаята.

— Тук е пълна лудница — прошепна ѝ. — Елоиз ще излиза. Казах ѝ, че идваш да пийнем, защото много е харесала апартамента.

— Не се притеснявай — спокойно отговори Натали.

Беше свикнала със суматохата около младежите благодарение на племенниците си. Брат ѝ във Филадельфия имаше четири деца, сред които две близначки на възрастта на Елоиз.

Юг ѝ сипа чаша шампанско, а след половин час Елоиз се появи в черен клин, черна кожена туника и черни обувки с кошмарно високи токчета. Косата ѝ беше още мокра. Юг никога не бе я виждал с подобни дрехи и не можеше да разбере дали туниката е рокля или блуза. Преди Елоиз бе много по-консервативна, а в сексапилния си тоалет изглеждаше невероятно изискана и доста по-възрастна.

— Това е Натали, дизайнерката, която сътвори чудото в апартамент деветстотин и дванайсет — каза той и Елоиз се усмихна широко.

Хареса Натали веднага. Имаше искрена усмивка и излъчваше спокойствие.

— Възхитена съм от работата ви — каза тя искрено, а баща ѝ я покани да седне и ѝ подаде чаша шампанско.

— Мога да остана само пет минути. Трябва да взема всички в осем без петнайсет, а имаме доста път до долната част на града.

Снегът бе спрял, но по това време на годината, точно преди Коледа, щеше да е трудно да хванеш такси. Елоиз прие шампанското, седна на канапето и отпи.

— Баща ми каза, че ви е възложил и другите апартаменти. Обзалагам се, че ще станат великолепни — добави учтиво тя и се усмихна.

— Може би вие ще ми помогнете да избира платовете този път — отвърна Натали мило, загледана в младото момиче.

Елоиз наистина беше много красива и изглеждаше по-изискана, отколкото бе очаквала.

— Би било чудесно. Но скоро заминавам. Сигурна съм, че вие и баща ми ще свършите отлична работа — усмихна се Елоиз, погледна часовника си и стана. Трябва да вървя — заяви, целуна баща си по бузата и кимна на Натали. Очевидно не осъзнаваше какво става между тях. — Радвам се, че се запознахме — добави и след две секунди чуха затварянето на външната врата.

— Съжалявам — разочаровано се извини Юг. — Искях двете да имате възможност да си поговорите. Но Елоиз държи да се види с приятелите си, докато е тук. Забравих да взема това предвид.

Натали си помисли, че Юг най-вече бе забравил, че дъщеря му вече си има собствен живот.

— Няма проблеми — отвърна тя небрежно. — Децата не искат да си губят времето с дъртаци като нас.

— Аз може и да съм дъртак — ухили се той, — но ти определено ни си.

Натали категорично не изглеждаше стара в късата си пола, обувки с високи токчета и красива блуза.

— За нея съм — спокойно отбеляза Натали. — За нея сме едва ли не трупове, а тя разполага само с две седмици тук. Логично е да иска да се види с приятелите си. Подозира ли нещо за нас?

— Ни най-малко — решително заяви Юг. — Не съм споменавал нищо, освен за работата ти в хотела. Искях първо да се запознаете. А и тя се върна едва снощи.

Натали кимна и го целуна, а той сипа по още една чаша шампанско.

— Пораснала е страшно много, откакто замина — каза с леко притеснение. — Мисля, че е заради момчето.

— Аз пък мисля, че е заради възрастта ѝ. И самостоятелния живот в колежа. Същото стана и с племенничките ми, когато постъпиха в „Станфорд“. Излизането от дома ги кара да пораснат по-бързо.

— Но мен ме кара да се чувствам стар — промълви тъжна той.

Юг все още съжаляваше, че Елоиз не бе имала повече време да опознае Натали. Отчаяно му се искаше дъщеря му да я хареса.

Отидоха на вечеря в „Ла Гулю“ на авеню „Мадисън“ и прекараха чудесно, после се върнаха пеша до хотела. Юг не искаше да отива в дома на Натали, в случай че Елоиз се прибере по-рано. Пийнаха горе и Натали си тръгна преди полунощ. Елоиз се прибра в четири, дълго след като баща ѝ бе заспал.

Изглеждаше изморена на следващата сутрин и Юг не посмя отново да затвори за Натали.

— Какви са плановете ти за днес? — небрежно попита той.

— Отивам да карам кънки в Сентрал Парк с приятели. И на друг купон довечера. Всички са се върнали за Коледа.

Юг осъзна, че ще трябва да чака на опашка, за да види дъщеря си. Шансовете да прекара цяла вечер с нея и Натали бяха минимални. Елоиз искаше да направи толкова много други неща в ограниченото си време.

До Бъдни вечер в графика на Елоиз не настъпи никаква промяна. Юг щеше да се срещне с Натали на обяд, за да си разменят подаръците, а после тя заминаваше за Филадельфия. Дизайнерката пристигна в апартамента му точно в дванайсет. Елоиз тъкмо се канеше отново да излиза с приятели.

— О, здрасти — усмихна се тя, когато я видя пред вратата, и я погледна озадачено.

Очевидно не подозираше нищо за връзката ѝ с баща ѝ.

— Честита Коледа — пожела Натали. — Ще обядвам с баща ти.

— Мисля, че той е долу в кабинета си — обясни Елоиз, но в същия миг Юг се появи.

Беше едновременно доволен и нервен да види двете жени в живота си заедно. Зачуди се какво ли си бяха говорили. Целуна Натали леко по бузата, както би постъпил с всяка приятелка.

— Здрасти, татко. Излизам — заяви Елоиз и си облече палтото.

— Виждам — усмихна се той. — Надявам се, че не планираш пак купон за довечера. Хайде да прекараме кратка вечер заедно, също като едно време. И да отидем на църковната служба в полунощ.

— Разбира се — отвърна тя, сякаш досега не бе излизала всяка вечер с приятели.

А си заминаваше след шест дни. Гостуването ѝ беше мимолетно и лудешко, но Юг все пак беше благодарен за присъствието ѝ. Фактът, че тя живееше в същия апартамент, че я виждаше всяка сутрин,

стопляше сърцето му. Елоиз отвори вратата, сбогува се с Натали и изчезна.

Юг изглеждаше недоволен.

— Почти не съм я виждал, откакто се върна — оплака се той.

Надеждата му, че двете ще се опознаят, се изпаряваше бързо.

— Мислиш ли, че ще имаш време да ѝ съобщиш за нас, преди да се върне в Швейцария? — попита Натали притеснено. — Чувствам се неудобно, че не знае. Тя е важна част от живота ти и заслужава уважение.

А също и аз, помисли си Натали, но не го каза. Имаше чувството, че се крият и не са откровени с дъщеря му, а това ѝ се струваше нередно.

— Съгласен съм, че Елоиз заслужава да знае — съгласи се той, макар да се притесняваше как дъщеря му ще реагира на новината.

Трудно му беше да прецени какво щеше да си помисли тя, когато узнае, че Натали е важна за него.

— Трябва да избира подходящ момент, за да ѝ съобщи за нас, но не върви да го направя на Бъдни вечер. А тя си тръгва след по-малко от седмица.

Боеше се, че няма достатъчно време да я успокои и да я накара да свикне с идеята за връзката им, ако момичето се разстроеше.

— Ще направя всичко възможно — обеща той и прегърна Натали, но видя, че тя е разочарована.

— Предполагам, че не е лесно да се справиш с подобно положение. Но ми се струва нередно да сме заедно и да не ѝ кажем нищо.

Юг и Натали спяха заедно от Деня на благодарността, но всъщност се виждаха още от септември, а вече бе Бъдни вечер.

— Не харесвам цялото това криене. Може би просто трябва да ѝ кажеш и да я оставиш да свикне с това, когато се върне в колежа.

— Не искам да постъпвам така — твърдо заяви Юг. — Това е първата ми сериозна връзка и ще означава много за Елоиз.

— За мен също означава много — промълви тъжно Натали. — Вярвам в истината. Ние сме влюбени, а това не е престъпление.

Но и двамата си даваха сметка, че Елоиз може и да се почувства предадена. Натали се надяваше да не стане така, но поради

изключителната близост на Юг с дъщеря му положението бе необичайно и бе трудно да се предскаже как ще реагира момичето.

— Просто ме остави да намеря подходящото време, преди тя да си замине. Обещавам ти, че ще го направя — увери я той, после се помъчиха да заговорят за други неща.

Юг поръча обяд и след като се нахраниха, я целуна и ѝ връчи подаръка. Натали хареса много медальона, благодари му от сърце и веднага си го сложи. Съжаляваше, че бе вдигнала толкова шум заради дъщеря му, но се притесняваше да държат отношенията си в тайна от нея. Искаше връзката ѝ да е открита и да се сприятели с момичето, ала това засега не се получаваше. Тя му връчи неговия подарък. Беше му купила елегантни, подвързани с кожа първи издания на френските класици, за които той често говореше. Беше великолепна колекция от двайсет тома, с която той щеше да се гордее.

Прегърнаха се. Юг копнееше да се люби с нея, но не посмя, уплашен, че Елоиз може да се прибере по-рано. Натали трябваше да си тръгне в три часа, за да хване влака до Филадельфия. Щеше да се върне след два дни. Все още имаше време да обядват или вечерят с Елоиз, ако Юг успееше да намери подходящ момент да ѝ обясни положението.

Той я целуна нежно на сбогуване и си пожелаха весела Коледа. После Юг се върна в кабинета си. Видя Елоиз чак в шест вечерта. Тя спази обещанието си и двамата прекараха кротка и спокойна вечер. Хапнаха в ресторанта и отидоха на полунощната служба в „Сейнт Патрик“. След като се прибраха от църквата, Мириам се обади на дъщеря си от Лондон. Станала рано, за да подготви подаръците за децата, и решила да пожелае весела Коледа на Елоиз и баща ѝ.

— Благодаря, мамо — учтиво каза Елоиз.

Майка ѝ знаеше, че Елоиз живее в Лозана от септември, но не я покани в Лондон. Извини се с прекалена заетост. Грег и групата му подготвяли нов албум. Разтворът беше кратък и Елоиз поседя замислено за миг, след като затвори. Разговорите с майка ѝ винаги я караха да се чувства потисната и празна. Мириам вечно я разочароваше.

— Е, май имаме късмет, че бяхме сами двамата през всичките тези години — каза тя и се усмихна тъжно на баща си. — Не мога да

си представя какъв ли щеше да е животът ни с нея. Дори не помня времето, когато бяхме заедно. Радвам се, че ти не се ожени повторно.

Юг потръпна, когато си помисли за сегашната си връзка, макар двамата с Натали да не възнамеряваха да се женят засега. Бяха заедно сравнително отскоро, но той вече си представяше как прекарва остатъка от живота си с нея. С одобрението на Елоиз, разбира се. Огромна стъпка за него, в контраст с последните петнайсет години откази да се обвърже.

— Приятно ми е да си само мой — заяви честно Елоиз. — Не мисля, че бих искала да те дяля.

Думите ѝ го стреснаха.

— А сега? — попита тихо и я погледна в очите.

Тя се засмя, сякаш въпросът му бе зададен на шега.

— И сега не искам да те дяля. Обичам да съм единствената жена в живота ти, татко.

— А какво ще стане, когато един ден се влюбиш и омъжиш?

— Тогава всички ще живеем заедно. Но засега така ми харесва.

Елоиз не планираше да се омъжва за Франсоа. И двамата бяха прекалено млади. Подобна мисъл дори не ѝ бе минавала през ума.

Юг въздъхна, но тя не забеляза тъгата в очите му. Нямаше начин да ѝ съобщи за Натали сега, не и след всичко, което му бе казала. Подозираше, че новината ще предизвика страхотна експлозия, и не искаше да нарани дъщеря си. Майка ѝ бе осигурила достатъчно болка за целия ѝ живот.

— Тогава трябва да се прибереш у дома и да бъдеш жената в живота ми — подкачи я той. — Ако останеш в Париж с Франсоа, ще дойда да те взема.

Елоиз се засмя.

— Не се тревожи, татко. Следващата Коледа ще се прибера завинаги. Обещавам ти — каза тя, седна по-близо до него и го прегърна. — Пак ще бъда твоето момиченце.

Елоиз наистина не можеше да си представи, че в живота му може да има друга жена.

— Обичам те, татко — прошепна тя тихо и облегна глава на рамото на баща си.

— Аз също те обичам — отвърна той и се почувства като предател.

Но първият му дълг бе към детето му и винаги щеше да е така. Наистина кръвта не ставаше вода. И връзката между тях бе по-силна от всяка друга.

11.

Натали се върна в Ню Йорк в деня след Коледа, но Юг ѝ обясни, че ще води дъщеря си на театър. Беше купил билети за най-нашумялата пиеса за сезона. Щеше му се да покани и Натали, но не посмя. На Бъдни вечер осъзна, че е невъзможно да разкаже на Елоиз за връзката си, преди тя да си замине. Не и след всичко, което му бе казала. Любовта му с Натали нямаше да я изненада приятно и той не искаше да рискува.

Не видя Натали отново до заминаването на Елоиз.

Очите на момичето се напълниха със сълзи, когато я остави на летището, а той едва сдържа своите. После накара шофьора да го откара до дома на Натали. Тя се изненада, когато го видя. Мъчеше се храбро да не се разстройва от факта, че не се виждаха, докато дъщеря му бе тук. Бяха за последен път заедно на Бъдни вечер, а оттогава минаха шест дни, което бе дълга раздяла за тях.

— Мразиш ли ме? — попита Юг, когато влезе в апартамента ѝ.

— Не ставай глупав. Защо да те мразя? — усмихна се тя, но му се стори по-хладна към него от последния път, когато се видяха и размениха подаръците си.

— Защото не съобщих на дъщеря си за нас — отговори той.

Чувстваше се виновен, а също и нечестен.

— След църковната служба на Бъдни вечер Елоиз ми каза, че иска да е единствената жена в живота ми. Трудно бе да ѝ съобщя за теб след тези думи. Мисля, че тя се нуждае от повече време, за да се примири с подобна новина. Изненадата ще е голяма за нея.

— Надявах се, че изненадата ще е добра — отвърна Натали разочаровано, — а не травмираща.

Положението, в което се намираше, беше крайно неприятно. Искаше да се сприятели с Елоиз, а не да унищожи живота ѝ.

— Кога ще я видиш отново?

— Чак на Великден. Ще я заведа в Рим през ваканцията ѝ. Вероятно ще ѝ съобщя тогава.

— Но не преди това?

— Не мисля, че мога да кажа нещо толкова по телефона или с имейл. А и дотогава ще сме прекарвали още повече време заедно, което не е лошо — оправда се той.

Ако връзката им се разпаднеше преди това, нямаше да му се наложи да обяснява на Елоиз и тя нямаше да се разстрои. Натали разбра намека.

— Защо? За да се явя на прослушване?

Вече започваше да се ядосва и определено бе разстроена. Обичаше го и вярваше, че и той я обича.

— Не е нужно да се явяваш на прослушване — отвърна той измъчено. — Просто трябва да разбереш, че дъщеря ми никога не е имала майка. Аз съм единственото ѝ семейство. Всеки, който пристъпи в този затворен кръг, е потенциална заплаха за нея. Знаеш какви са децата.

Опитваше се да оправдае необичайното положение и макар Натали да го разбираше отчасти, не всичко ѝ се струваше логично.

— Тя не е дете, Юг — напомни му тихо. — На деветнайсет години е. Някои хора имат свои собствени деца на тази възраст. Майка ми например. Старая се да те разбере, но положението е много неудобно за мен. Не искам да бъда пазена в тайна. Не вършим нищо нередно. А дори не можем да се движим свободно из хотела от опасения да не би някой да ѝ каже. Не мога да живея по този начин. Аз съм откровена жена и те обичам. Склонна съм да направя известни компромиси, но искам да знаеш, че няма да остана скрита завинаги.

— И аз не го искам — увери я той. — Дай ми време само до Великден. Ще ѝ съобщя, когато отида при нея в Европа. Обещавам.

Натали му се усмихна нежно. Да, положението беше откачено, но понякога животът си правеше такива шегги.

— Обичаш ли ме все още? — попита я той, като се приближи към нея.

— Да, обичам те. Ако не те обичах, нямаше да се измъчвам така. Обичам те много и искам да водя нормален и открит живот с теб.

Натали бе разказала за Юг на семейството си по Коледа и брат ѝ се зарадва за нея. Никога не бе харесвал мъжа, с когото тя живееше преди. Юг му се стори свестен човек. Брат ѝ Джеймс беше banker във Филадельфия, а съпругата му Джийн беше адвокатка. Имаха четири

страхотни хлапета. Бяха чудесно семейство и искрено се зарадваха, че Натали вече не е сама.

Юг изпрати шофьора и колата обратно в хотела и прекара останалата част от вечерта в опити да компенсира липсата си на внимание към Натали през последните две седмици. Прекара нощта с нея и планираше да празнуват заедно и Нова година. Вече се бяха уговорили да се срещнат в нейния апартамент. В новогодишната нощ в хотела винаги имаше гуляйджии, официална вечеря в ресторанта и закъснели гости, които се олюляваха из фоайето. Някои от тях трябваше да бъдат подкрепяни, за да стигнат до стаите си. А тъй като Елоиз още не знаеше за връзката им, Юг искаше да бъдат дискретни, което никак не се харесваше на Натали. Криенето на любовта им ѝ се струваше трудно и нечестно, но двамата се споразумяха, че това е мъдрият ход, ако не искат хотелските служители да се раздрънкат.

Юг се върна в кабинета си на следващата сутрин. Натали бе затворила офиса си за седмицата между Коледа и Нова година, но Юг никога не спираше работа. По Нова година винаги увеличаваха и броя на охранителите, защото много от гостите се напиваха. Юг би предпочел да е в хотела тогава, но се бе съгласил да прекара нощта в дома на Натали. Появи се там в девет вечерта с хайвер, омари и шампанско. Проснаха се на канапето, пируваха и се любиха в полунощ. Идеален начин за посрещане на Нова година.

12.

След празниците Натали се захвана с апартаментите, които Юг ѝ бе възложил. Вложи в тях същата енергия и творчество и в края на март резултатите бяха великолепни. В хотела имаше четири нови апартамента, на които всички се възхищаваха. Гостите, отсядали там и преди, се бореха за резервации и Юг бе изключително доволен. Дори вдигна цените им, както и на няколкото други стаи, докоснати от вълшебната ръка на Натали. Работата ѝ във „Вандом“ носеше високи доходи и за нея. Юг бе станал най-добрият ѝ клиент. Той отложи ремонта на президентския апартамент и онези на последния етаж заради ограниченията в бюджета, но обеща да ѝ възложи проекта за следващата година.

Натали бе вече добре познато лице в хотела. Инструктираше бояджиите, закачаше завесите и картините, които лично бе избрала. Всички в хотела я обичаха. Юг споменаваше името ѝ пред Елоиз всеки път, когато имаше възможност, но никога по начин, който да събуди подозренията ѝ. Струваше му се нередно да ѝ съобщи за връзката си по телефона, затова чакаше великденската ваканция.

Натали все още се чувстваше неудобно, че се крият от дъщеря му. Ходеха вече половин година и им бе все по-трудно да поддържат връзката си в тайна. Повечето хотелски служители вече се досещаха за нея, но никой не задаваше въпроси. Най-после той си призна пред Дженифър, но тя бездруго вече знаеше. Натали бе споделила с нея още преди няколко месеца. Дженифър беше най-голямата ѝ почитателка и бе искрено щастлива и за двамата им. Юг най-после бе намерил жена, която обичаше, а не си губеше времето с кратки флиртове с някоя лъскава манекенка.

Натали бе доверила на секретарката колко е разстроена, че Юг още не е разказал на Елоиз за тях. Тъй като разбираше колко деликатно е положението, Дженифър я посъветвала прояви търпение. И тя търпеше, но ѝ се струваше, че любовта им няма да е истинска, докато и Елоиз не научи за нея. Дори обясни на Юг, че се чувства като „другата

жена“, като мръсна тайна. Той я увери, че това не е вярно. Тя беше жената, която обичаше. Но обичаше и дъщеря си. На Натали ѝ оставаше само да се надява, че воалът от потайност, който ги обгръщаше, щеше да падне скоро. От дълго време копнееше да има открита връзка.

Но въпреки всичко любовта им вървеше чудесно. Бяха невероятно влюбени и Натали си мечтаеше да замине с него за Европа през великденската ваканция, но за това не можеше да става и дума. Единственото, което Елоиз знаеше за нея, бе, че е дизайнерката, обзавела четири апартамента в хотела.

Той отлетя за Женева в срядата преди Великден, кацна в четвъртък сутрин, взе Елоиз от колежа и прекара нощта с нея в хотел „Д’Англетер“ в Женева, който бе истинско бижу. Беше изящен и малък, с красиви стаи и бе чудесно начало за пътешествието им. Сутринта на Разпети петък отлетяха до Рим и се разходиха по Виа Венето, хвърлиха монети във фонтан Треви, ядоха сладолед и разгледаха възхитено тавана на Сикстинската капела. Планираха да отидат на площада в неделя, за да получат благословия от папата.

Бяха отседнали в „Екселсиор“, който Юг обичаше още от дете, когато бе ходил там с родителите си, и с радост разказваше спомените си на Елоиз. Дватамата обичаха да пътуват заедно и винаги се забавляваха страхотно. Този път той бе твърдо решен да ѝ съобщи за Натали. Щяха да прекарат цяла седмица заедно, а това ѝ осигуряваше достатъчно време да свикне с новината, че баща ѝ е влюбен в чудесна жена.

Седяха в кафене на открито и се наслаждаваха на пролетното слънце, когато той я попита как вървят нещата с Франсоа. Елоиз винаги говореше неясно за него и Юг не бе сигурен дали това означава, че той е голямата ѝ любов, или просто младежка връзка. Елоиз бе учудващо уклончива, а това не бе присъщо за нея.

— Добре е — каза тя, загледана в празното пространство.

Баща ѝ я наблюдаваше внимателно и се чудеше дали трябва да се тревожи. Вечно търсеше признаци, че тя може да не се прибере у дома. За негово облекчение засега нямаше такива.

— Какво означава това? Толкова си луда по него, че светът се върти пред очите ти, или просто е гадже, но без особено значение?

Елоиз се засмя. Беше с джинси, пуловер и маратонки, и бе прибрала косата си на две опашки за първи път от години. Изглеждаше по-млада, отколкото беше.

— Нещо средно. Обичам го, но все пак ще се прибера у дома, ако това е, което имаш предвид. Уредихме стажа си в Париж за следващата година.

Юг повдигна вежди. Елоиз съобщаваше този факт за първи път. Той се притесни леко, макар да знаеше, че опитът ще е ценен за нея.

— Къде? — попита развълнувано.

— В „Жорж V“. Той е един от най-добрите хотели в Париж, а стажът там ще ни помогне за веригата „Четири сезона“, ако някога искаме да работим в някой от хотелите им.

— Какво означава това? Нямах нужда от препоръки за „Четири сезона“, ако ще се връщаш да работиш с мен. Планът ни промени ли се?

— Не, казах ти, че ще се прибера у дома за Коледа. Започвам в „Жорж V“ на първи юни. Двамата с Франсоа ще си наемем апартамент. Той ще остане в Париж цяла година, а аз ще съм там само шест месеца.

Съвместният живот с Франсоа бе нещо ново.

— Ще живееш с него? — попита той и Елоиз кимна. — Това не е ли прекалено обвързващо?

— Не и за шест месеца — практически отговори тя. — Не искам да живея сама. На двайсет години съм, татко, или поне дотогава ще бъда. Хората живеят заедно в наши дни. Нормално е.

— За кого? — раздразнено попита той. — Бих ти платил за самостоятелен апартамент. Не си длъжна да живееш с него.

— Но аз искам да живея с него — усмихна се тя.

— Ами ако аз постъпя по същия начин? — прямо попита той, в опит да откrehне вратата, която искаше да отвори от шест месеца.

— Не ставай глупав. Ти не би живял с никого. А ако го направиш, няма да ми хареса. Не е прилично на твоята възраст. Аз съм млада студентка и е различно.

— Защо не? Ами ако се влюбя? — реши да изпробва почвата Юг.

— Вероятно ще побеснея и ще я убия — закани се шеговито Елоиз, ала сърцето на баща ѝ се сви. — Ти принадлежиш на мен —

заяви без колебание с увереността на дете, чийто баща никога не е обичал друг човек, освен нея.

— Мога да принадлежа и на теб, и на жената, която обичам.

Юг правеше намеци, но нямаше кураж да изрече истината, особено след думите ѝ. Елоиз пък не се притесняваше да говори прямо с него.

— Не, не можеш — отвърна тя, като отпи от лимонадата си. — Не бих ти позволила. Освен това жената сигурно ще се стреми към парите ти. Или ще оплеска всичко в хотела. Нямаш нужда от жена, татко, имаш мен.

Тя му се усмихна и се облегна назад на стола. Юг не посмя да съсипе остатъка от седмицата, като ѝ събщи, че е влюбен в Натали. Седмица или дори две не изглеждаха достатъчно време да споделиш подобна новина, не и след категорично заявената съпротива на Елоиз. Заради начина, по който го гледаше, Юг осъзна, че и по Великден няма да прояви повече храброст, отколкото по Коледа. Как да развали седмицата си с нея, когато я виждаше само веднъж на четири месеца? Не можеше да рискува. Елоиз означаваше прекалено много за него. Ако я изгубеше, Натали нямаше да му е достатъчна. Искаше и двете в живота си.

— Разкажи ми за стажа си — предложи той, а Елоиз не забеляза тъжния му поглед.

Юг вече бе нарушил обещанието си към Натали, а пътешествието тъкмо бе започнало. Когато се прибереше у дома, щеше да му се наложи да ѝ обясни, ако изобщо можеше да го направи. Все пак се надяваше, че тя ще го разбере. Вече започваше да се чуди дали няма да е по-разумно да не говори с Елоиз за Натали, преди дъщеря му да се прибере през декември. Ако ѝ съобщеше преди това, тя можеше да реши да остане във Франция. Нямаше представа дали щеше да се почувства предадена, или ядосана, да прецени реакцията ѝ. Тя беше единственото му дете, любовта на живота му, и той не бе готов да рискува. Вероятно се държеше като страхливец, но не искаше да изгуби детето си. Обичаше Натали много, но дори тя не заслужаваше подобна жертва.

През останалата част от ваканцията посещаваха музеи и църкви и вечеряха в малки ресторанчета в Трастевере, от другата страна на река Тибър. Получиха папска благословия на Великден, разгледаха

Колизея и се забавляваха чудесно. Елоиз прекарваше страшно много време в телефонни разговори с Франсоа и му пишеше съобщения от всички места, където ходеха, но въпреки това Юг не успя да събере кураж да ѝ съобщи, че в Ню Йорк има жена, в която е влюбен, и че в живота му има място и за двете. По времето, когато се върнаха в Лозана, Елоиз все още не знаеше за значението на Натали в живота му. Франсоа я чакаше в училище и тя засия, когато го видя, а той я целуна нежно. Юг се ядоса, че тя имаше право на интимност, а той — не, но бе ядосан най-вече на себе си, защото бе такъв страхливец. Натали твърдеше, че дъщеря му щяла да превъзмогне гнева си към него. Ами ако не станеше така?

Той заведе Елоиз и Франсоа на вечеря в най-хубавия ресторант в Лозана. Франсоа беше симпатично момче, макар и с доста високо самочувствие, тъй като родителите му притежаваха прочут хотел и той смяташе, че знае всичко за хотелиерския бизнес. Елоиз очевидно бе луда по него. Дали щеше да е готова да го остави в края на годината? А междуременно двамата с Натали трябваше да продължат с дискретността си. Може би след няколко месеца Елоиз щеше да е достатъчно зряла, за да чуе новината. Той се надяваше на това. Сега обаче трябваше да се върне в Ню Йорк и да съобщи на Натали, че не е спазил обещанието си.

Юг прегърна дъщеря си, когато я остави в колежа, и на следващата сутрин взе ранния полет до Ню Йорк, който пристигаше на летище „Кенеди“ в девет часа. Беше говорил с Натали няколко пъти, докато бе в Европа. Тя не искаше да го притиска и не го бе попитала дали вече е говорил с Елоиз, но сега се налагаше да ѝ каже, че не го е направил.

Влезе в кабинета си в десет и половина и първо се зае със задачите си. Разходи се набързо из хотела, за да види дали всичко е наред, когато един от администраторите спомена, че Натали била горе и закачала нова картина в един от апартаментите. Юг взе асансьора до седмия етаж и влезе в апартамента. Натали беше сама и се бореше с огромна картина. Закачи я на кукичката с победоносно сумтене, после се завъртя и му се усмихна. Той се втурна през стаята да я прегърне. Притисна я към себе си и затвори очи. Ужасно му се искаше да не бе нарушил обещанието си, но знаеше, че нямаше друг избор.

— Върна се! — извика тя, засияла от щастие.

Той я целуна с нежността и разкаянието на мъж, който знае, че е предал любимата си. Тя се отдръпна и го погледна. Усети, че нещо не е наред.

— Какво се случи? — разтревожи се и той веднага си призна.

Не искаше да лъже и нея.

— Не ѝ казах. Не можах. Още през първия ден в Рим Елоиз ми заяви, че ако някога имам връзка, тя ужасно ще се ядоса. Уплаших се, че няма да се върне в Ню Йорк, ако ѝ кажа. Съжалявам. Искях да го направя, Натали, но просто не успях.

В стаята настъпи пълно мълчание. Натали изглеждаше ядосана за момент, после се натъжи, накрая кимна. Беше разумна жена. Обичаше го и не искаше да го загуби.

— Добре — каза тя и отпусна рамене.

И двамата се чувстваха победени.

— Рано или късно ще научи. Не може да остане тайна завинаги.

Връзката им беше чудесна и ставаше все по-добра, с изключение на един-единствен проблем, но той беше доста сериозен. Юг се разкъсваше между нея и дъщеря си, но някой ден щеше да му се наложи да заяви ясно на всички, че може да се справи и с двете жени в живота си.

— Забавлява ли се? — попита тя мило.

Юг я заобича още повече заради нежното ѝ отношение към него.

— Да, забавлявах се — отговори и я привлече към себе си. — Но ти ми липсваше ужасно.

Фактът, че бяха разделени толкова дълго време, само бе засилил копнежа му. Сега му се искаше да я прегръща, целува и да се люби с нея, да се реваншира за неизпълненото си обещание. Жадуваше за нея. Юг сложи надписа „Не безпокойте“ на вратата на празния апартамент и повлече Натали към спалнята. Смъкнаха дрехите си в миг. Цяла седмица тя се бе тревожила какво ще стане, но вече не ѝ пукаше. Искеше само отново да е с него. Дали дъщеря му знаеше за връзката им вече не бе от значение. Важното беше, че те двамата с Юг се обичаха. Когато приключиха със секса, вече му бе простила. И двамата лежаха задъхани. Той ѝ се усмихна и я прегърна нежно.

13.

През следващите два месеца животът им изглеждаше абсолютно нормален. Братът на Натали и жена му пристигнаха в града и тя и Юг вечеряха с тях. Двамата мъже се харесаха и се разбраха чудесно. Джеймс смяташе, че Юг е свестен човек и идеален за сестра му. Говориха за бизнес цяла вечер, а Натали разказа на снаха си за проектите, по които работеше.

Бизнесът на Натали процъфтяваше, тя все още работеше и в хотела. В някои отношения сякаш Юг нямаше дъщеря, защото тя не бе част от живота на Натали и никой не знаеше дали някога ще бъде. Тя вече не се измъчваше от невъзможността да се сприятели с Елоиз. Момичето се намираще в друга част от живота на Юг и връзката им вървеше отлично без нея. Беше солидна и невероятно интимна. Не можеха да живеят заедно, защото мястото на Юг бе в хотела, а Елоиз щеше да се прибере през декември. Но във всяко друго отношение отношенията им бяха идеални.

Юг беше доста зает и обичаше да говори с Натали за работата си. Тя беше интелигентна жена, интересуваше се от всичко и често му даваше добри съвети. В края на май, за Деня на паметта, отидоха в Хемптън и докато вечеряха в „Ник и Тони“, тя спомена нещо за художествена изложба, която искала да види в музея на модерното изкуство. Юг ѝ съобщи, че заминава за Париж следващия уикенд.

— По работа ли? — учуди се тя.

Юг ѝ споменаваше за пътуването си за първи път и тя предполагаше, че се е наложило внезапно.

— Не, за да се видя с Елоиз. Тя започва стажа си в „Жорж V“ на първи юни. Обещах ѝ да отида, преди да започне работа.

Натали замълча за миг, после кимна. От време на време нещо ѝ напомняше, че Юг има и друга част от живота, която тя не можеше да сподели. Това нараняваше чувствата ѝ, но тя се опитваше да не мисли по въпроса. Понякога ѝ се струваше, че Юг има съпруга, а тя е неговата любовница, жената, която обичаше, но криеше. Искаше ѝ се

да замине за Париж с него, а и разполагаше с време, но беше невъзможно. Не и преди той да разкаже на дъщеря си за тях, а Юг дори вече не обещавахе, че ще го направи.

— Малко е странно — подхвърли тя, но не го попита дали ще съобщи на Елоиз за връзката им.

Знаеше, че той пак ще измисли някакво оправдание. Например колко щяла да се разстрои Елоиз, а той не можел да рискува подобно нещо. Пък и Натали не искаше да се разочарова отново, ако храни напразни надежди.

— И аз бих искала да отида в Париж.

— Може би следващата година — меко каза той, чувствайки се като пълен идиот.

Понякога Натали се чудеше дали Юг ще скъса с нея, когато Елоиз се прибере през декември, за да не му се налага да съобщи новината на дъщеря си. Всичко това започваше да ѝ напомня за човека, с когото бе живяла цели осем години, но който отказваше да се обвърже. Юг изглеждаше отдаден на любовта им, но след като все още не бе разказал на Елоиз за тях, Натали си даваше сметка, че не е съвсем така. Тя беше като призрак, в който той бе влюбен, а само Елоиз бе истинска.

— Какво ще стане, когато дъщеря ти се прибере през декември?
— тъжно попита тя.

— Тогава ще трябва да ѝ кажа.

Но и двамата знаеха, че не е така. Юг можеше да си играе тази игра вечно, стига Натали да му позволи. Тя се почувства изключително депресирана, когато чу, че Юг заминава за Париж и дори не ѝ обещава да каже на дъщеря си за връзката им. Той се страхуваше прекалено много да не я разстрои, отчужди или изгуби и все още не бе готов да поеме риска, дори и заради жената, която обичаше.

Натали не проговори по пътя към хотела и Юг долови напрежението, но не каза нищо. Не искаше да повдигат отново тази тема. Чувстваше се виновен. Натали се разходи сама по плажа на следващата сутрин и той осъзна, че все още е разстроена. Не можеше да я успокои, освен ако не обещаеше да говори с Елоиз в Париж. А пък не искаше отново да наруши обещанието си. Чувстваше се като кретен.

Натали не проговори повече по въпроса. Когато я остави пред дома ѝ в неделя вечер, тя не го покани да се качи, което не се бе

случвало преди. Обади ѝ се на другия ден и я попита дали може да се отбие при нея. Натали се държа мило, пригответи вечеря, но той усети, че между двамата се бе издигнала невидима стена. Беше я разочаровал прекалено много пъти с нежеланието си да съобщи на Елоиз за връзката им и внезапно това се бе превърнало в огромен проблем.

— Слушай, знам, че звучи откачено — каза той в края на вечерята. — Разбирам, че не трябва да пазя тайна от нея, но това пък ни оставя време да заздравим напълно връзката си. Ще ѝ кажа, когато се прибере у дома. Просто не искам да рискувам преди това. Тя има прекалено много други възможности, особено с момчето в Париж. Млада е и не проявява разбиране като нас. Може да реагира твърде остро. Но ти обещавам, че след като се върне у дома, ще говоря с нея.

Натали се взря в него за момент, после поклати глава.

— Аз също вече не проявявам разбиране, макар да не съм млада. Положението е обидно за мен. Аз съм пазената в тайна жена. Приятно ти е да си с мен, но не искаш да кажеш на дъщеря си. Какво означава това? Срамуваш ли се от мен? Не съм ли достатъчно добра? Как да го разбирам? Честно казано, чувствам се отвратително.

— Знам, че е така, и ужасно съжалявам. Положението е много неприятно. Аз и Елоиз бяхме сами почти шестнайсет години. Говорили сме по този въпрос хиляди пъти. Знаеш защо още не мога да ѝ кажа.

Изглеждаше доста разстроен, но Натали се чувстваше още по-зле.

— Може би никога няма да го направиш. Откъде да знам, че ще ѝ кажеш, когато се прибере у дома? Спим заедно от шест месеца, но тя още е в неведение. И може би никога няма да узнае.

Натали вече не знаеше в какво да вярва.

— Слушай, отивам в Европа само за седмица. Не съм я виждал от Великден. Може да отида и още веднъж през есента, а после тя ще се върне.

— И тогава какво? Ами ако ти нареди да скъсаш с мен и започне да те притиска? Откъде да знам каква власт има момичето над теб? Струва ми се, че засега тя печели. И може би аз ще загубя накрая. Преживяла съм го преди.

— Тогава е било различно. Той е избягал с най-добрата ти приятелка.

— Не е различно. Той не можеше да се обвърже. Виждам, че и ти не можеш. Не смееш да кажеш истината на дъщеря си. Нямах смелост.

Това бе най-големият упрек, който някога му бе отправяла, но Юг знаеше, че го заслужава, затова не възрази. Не възнамеряваше да съобщи новината на Елоиз в Париж, затова не искаше да обещава това. Обичаше Натали, но отношенията с дъщеря му означаваха прекалено много за него, за да поеме подобен риск. И не знаеше как би постъпил, ако Елоиз започнеше да го моли да се раздели с Натали, когато се прибереше у дома. Мисълта беше напрано ужасяваща.

Не остана при нея, а се прибра в хотела. Нямахше да я види повече, преди да замине. Знаеше, че това е лош знак. През целия полет до Париж не престана да мисли за нея. Звънна на мобифона ѝ, когато пристигна, но тя не вдигна. Юг подозираше, че вече ѝ е писнало, но не можеше да направи нищо. Не можеше да забрави думите на Елоиз в Рим: че държи да е единствената жена в живота му.

И колко далеч би стигнала, за да му покаже, че му е казала истината? Ами ако я загубеше за години? Не беше справедливо от страна на Натали да го кара да поема подобен риск. Каза си, че Натали не го разбира, защото няма собствени деца. Но в сърцето си знаеше, че е нечестен към нея, и се мразеше заради това. А сега изглеждаше, че и Натали го мрази. Не вдигаше телефона си и дори не отговаряше на съобщенията му, изпълнени с извинения и любов. Щом още я пазеше в тайна, тя вече не вярваше на думите му и не искаше да има нищо общо с него. Все пак Юг таеше надежда тя да се успокои до връщането му у дома.

Опита се да се забавлява с Елоиз в Париж, но времето бе кратко, а и тя бе заета. Искаше да обзаведе малкия апартамент, който двамата с Франсоа бяха наели. Юг я заведе в ИКЕА и накупиха всичко за един ден. И тя, и Франсоа бяха нервни и притеснени от предстоящия стаж и непрестанно се караха. На всичкото отгоре започна и транспортна стачка. Автобусите и метрото не работеха, също и влаковете, а накрая затвориха и летището. Градът бе задръстен от частни коли и велосипеди, с които хората ходеха на работа.

В „Риц“ обаче бе чудесно както винаги и Юг заведе младежите няколко пъти, когато не се караха. Но прекара много малко време насаме с дъщеря му, а и тревогите за Натали не го оставиха през цялата седмица. Ала моментът отново не бе подходящ да съобщи на

дъщеря си за нея. Елоиз бе прекалено изнервена и щеше да реагира лошо. Той изпита едва ли не облекчение, когато си тръгна.

Стори му се странно да я остави с Франсоа. Елоиз си живееше живота, но не искаше да позволи подобна свобода на баща си. Юг си помисли, че и двете жени до него бяха неразумни. Чувстваше се изтощен, когато се качи на самолета за Ню Йорк. Транспортната стачка бе приключила предишния ден и самолетът му бе претърпан с хора, чиито полети бяха отменени по време на стачката. Последният удар бе, че багажът му изобщо не бе качен на самолета.

Шофьорът на хотела го взе от летището и той потегли към града, доволен, че се е прибрал. Пътуването му в Европа не бе особено приятно. Звънна на Натали от колата, но отново се включи гласовата ѝ поща. Обади се в службата ѝ, но му казаха, че я няма. Не успя да я открие никъде. Но където и да се намираше, очевидно все още му беше сърдита. Когато влезе в кабинета си, откри защо. Дженифър му подаде писмо, което Натали оставила за него в началото на седмицата. Имаше надпис „Лично“, затова секретарката не го бе отворила. Пликът беше доста дебел. Юг влезе в кабинета си и затвори вратата, за да го прочете на спокойствие.

Писмото съдържаше всичко онова, което не искаше да чуе. Натали го обичала лудо и би била щастлива да прекара остатък от живота си с него, но била почтена жена, а не мръсна тайна, която да крият от деветнайсетгодишно момиче. Ако той не я обичал достатъчно, за да разкаже за нея на дъщеря си след седем месечна връзка, очевидно в живота му нямало място за нея. Тя не възнамерявала да му позволи да я унижава повече, като крие любовта им. Съчувствала му и разбирала страховете му, но ако шестнайсетте години, които е посветил само на дъщеря си, стрували нещо, тогава Елоиз би му простила почти всичко, особено факта, че обича жена, която също го обича. В края на писмото Натали заявяваше, че му пожелава всичко най-хубаво и го молеше да не я търси повече. Беше го подписала простишко: „Обичам те. Натали“. И това бе всичко. Край.

Юг беше зашеметен, все едно в стаята бе избухнала бомба. Знаеше, че си го е заслужил, но не бе искал да се случи. И бе наясно, че единственото, което можеше да промени нещата, бе да разкаже на Елоиз за Натали, а не бе готов да го направи. Не и през следващите шест месеца. А може и Натали да бе права. Кой знае дали ще се реши

да говори с Елоиз и тогава. Юг бе отвратен от липсата си на смелост, но истината бе, че отношенията му с дъщеря му бяха по-важни от връзката с Натали. Не му оставаше друго, освен да приеме решението ѝ. Обичаше я, но както тя бе споменала в писмото си, явно не достатъчно, за да я уважава и да се държи с нея по подобаващ начин. Натали заслужаваше нещо повече. Не беше мръсна малка тайна. Ала Юг просто не можеше да ѝ даде всичко, което заслужаваше. Очите му се напълниха със сълзи, когато сгъна писмото, пхна го в плика и го прибра в чекмедже на бюрото си, което заключи. Отпусна глава на ръцете си и поседя така няколко минути, после стана и излезе от стаята с мрачен вид.

— Всичко наред ли е? — попита Дженифър.

Той се поколеба, после кимна и отиде във фойето. Дженифър не знаеше какво съдържаше писмото, но се досещаше. Бе наясно, че рано или късно на Натали щеше да ѝ писне и да се оттегли. Видът на Юг ѝ каза, че точно това бе станало. Дженифър се бе надявала това да не се случи, но седем месеца бяха прекалено дълго време да чакаш мъж да разкаже за теб на детето си. Секретарката изпитваше искрено съжаление и към двамата им. Очевидно Юг обичаше Натали, но обичаше дъщеря си повече. А и нямаше да е лесно, ако ѝ бе казал за приятелката си. Елоиз никога нямаше да одобри присъствието на друга жена в живота на баща си, независимо коя бе тя.

Дженифър не видя Юг през останалата част от деня. Той обикаляше из хотела, наваксваше с работата и накрая се прибра горе, заключи вратата, сложи надпис „Не безпокойте“, легна и плака, докато заспа.

14.

Беше дълго, горещо и самотно лято за Натали и Юг. Тя пое няколко проекта, но никой не я ентусиазираше така, както апартаментите, които бе направила във „Вандом“. Съгласи се да обзаведе вила в Саутхемптън, друга в Палм Бийч и два апартамента в Ню Йорк. Всичките ѝ нови клиенти бяха много мили и се възхищаваха на работата ѝ, но тя никога не се бе чувствала така потисната и лишена от вдъхновение както през трите летни месеца.

Едва ставаше за работа всеки ден, а през първите няколко седмици, след като напусна Юг, се чувстваше зле и физически. Случвало ѝ се бе и преди и знаеше, че просто трябва да го превъзмогне постепенно. Искрено обичаше Юг и загубата му бе мъчителна за нея.

Тримата ѝ помощници се тревожеха за нея и тя ги оставяше да вършат повечето работа. Трудно се съсредоточаваше върху нещо. Накрая се потопи отново в работата и потърси спасение в нея. Ходи до Палм Бийч два пъти, за да се види с клиента и архитекта по проекта. Друг нов клиент ѝ възложи огромна къща в Гринич. Бизнесът процъфтяваше, но тя се чувстваше ужасно.

През септември все още бе в депресия, но вече свикваше с нея и се трудеше усърдно. Постоянно мислеше за Юг, но нямаше какво да му каже, а след като получи писмото ѝ, той спря да се обажда. Копнееше да превъзмогне чувствата си към него, но нямаше представа колко време ще отнеме това. Всеки ден минаваше безкрайно бавно, а всеки месец ѝ се струваше цял век.

В началото на септември Натали имаше чувството, че се движи под вода с циментов блок на главата. Никога в живота си не беше изпадала в такава депресия, дори когато мъжът, с когото бе живяла, избяга с най-добрата ѝ приятелка. Загубата на Юг я потапяше в дълбока скръб, дори започна да ѝ се струва, че тя не му е дала възможност. Той ѝ изпрати кратка бележка в отговор на писмото ѝ, в която ѝ пишеше колко я обича и колко съжалява.

Юг признаваше, че Натали бе права да сложи край на връзката им, но се чувстваше по-зле и от нея цяло лято. Единственото, което успяваше да притъпи болката му поне малко, бе постоянната работа. Хората, които го познаваха от времето, когато жена му го напусна, твърдяха, че и тогава не е изглеждал толкова съсипан.

Той започна да се разхожда сам в парка и да работи до полунощ. Избухваше лесно, кипваше за всяка дреболия. Служителите избягваха да се изпречват на пътя му и се надяваха скоро да се върне на себе си. Дженифър се стараеше да не го дразни, но той все пак ѝ изляя няколко пъти, което бе изключително необичайно. През септември все още изглеждаше ужасно и тя се разтревожи за него. Когато Юг се прибра от Париж през юни, той ѝ нареди да плати последната сметка на дизайнерката. И доколкото Дженифър знаеше, оттогава не се бе чувал с нея.

През празничния уикенд за Деня на труда температурите надвишиха трийсет и пет градуса и климатиците на петия и шестия етаж отказаха. Техниците се съсипаха от работа, за да ги оправят колкото се може по-бързо, но гостите постоянно се оплакваха и недоволстваха. Дори отстъпката в цената не намали негодуванието им. Жегата в града беше наистина непоносима. Беше прекалено горещо за излизане навън. Но въпреки това Юг реши да си вземе почивка и се отправи към Централ Парк, когато задуха лек ветрец и градусите спаднаха до трийсет.

Той се разхождаше около езерото, когато внезапно се разрази силна буря. Проблеснаха светкавици, затътнаха гръмотевици и се изсипа проливен дъжд. Юг прогизна и ризата се залепи за тялото му, но беше толкова горещо, че той нямаше нищо против малко прохлада. Продължи да се разхожда, като мислеше за писмото на Натали. Трябваше да постъпи по друг начин. Но вече бе прекалено късно. Тя обаче все още му липсваше ужасно.

Бурята продължаваше, но той не спря обиколката си около езерото, когато внезапно видя жена, която приличаше на Натали. Беше по шорти и тениска, подгизнала като него. Имаше дълга руса коса, прибрана на конска опашка, и очевидно нямаше нищо против дъжда. Тя се обърна и смени посоката и тогава Юг осъзна, че не се е припознал, че е самата Натали. Тя изглеждаше не по-малко изненадана от него. Никой от двамата не знаеше накъде да погледне или накъде да

тръгне. Продължиха един към друг и той се зачуди дали да я поздрави. Натали заби поглед в пътеката и понечи да мине покрай него, когато някаква сила, по-могъща от волята му, го накара да препречи пътя ѝ. Тя вдигна глава и изражението на лицето ѝ едва не го уби. Изглеждаше тъжна и измъчена.

— Съжалявам, че бях такъв глупак — каза той.

— Не се обвинявай — усмихна се тя тъжно. — Може би трябваше да почакам, но просто нямах сили да търпя повече.

— Не те обвинявам. Страхувах се да не изгубя Елоиз, а вместо нея изгубих теб.

Юг имаше напълно съсипан вид.

— Вероятно си направил правилния избор. Тя ти е дете.

— Обичам те — промълви той, но не протегна ръка да я докосне, защото се страхуваше да не я обиди.

— Аз също те обичам. Но чувствата не променят нищо. Бездруго Елоиз вероятно щеше да те накара да се откажеш от мен.

Натали се бе убедила, че дъщеря му го държеше в стоманена хватка.

— Няма да позволя това да се случи, ако... ако... ако ми дадеш още един шанс. Не знам дали ще ѝ съобщя, преди да се прибере у дома. Връща се след три месеца. Но тогава ще се боря упорито за нас.

Натали се усмихна недоверчиво.

— Мога ли да ти се обадя? — попита той.

— Не знам — честно отговори тя. — Не искам да се връщам там, където бяхме. Не искам да се крия.

Той кимна.

— А ако ѝ съобщя, когато се прибере през декември?

— Вероятно ще те убие — усмихна се Натали и Юг се разтопи от усмивката ѝ. — Май е хубаво, че нямам деца.

— Струва си да имаш — меко възрази той. — Но и ти си ми скъпа. Бих искал да те видя.

Натали не отговори. И тя го искаше, но знаеше, че щяха да се озоват в същата каша. Щеше да е дори още по-зле. Може би Елоиз щеше да побеснее, когато научи за тях. Натали не желаше да се забърква в това. Но Юг бе осъзнал колко много обича Натали. Последните три месеца му го бяха доказали. Достатъчно, за да се бори за нея с дъщеря си.

— Не искам да проваля живота ти — мило каза тя.

Изглеждаше готова да продължи пътя си. Беше се разстроила от срещата с него, ала не можеше да отстъпи пред желанията му, точно както и той не бе го направил за нея преди.

— Грижи се за себе си — прошепна той отчаяно и се отмести встрани.

Трябваше да я остави да си отиде. Нямаше друг избор.

Натали тръгна, но внезапно се обърна и го погледна. Юг стоеше под проливния дъжд и я гледаше. Тя се закова на място и заплака. Той се приближи и я прегърна. Нямаше какво повече да си кажат. Вече всичко бе казано. Усетил я в обятията си. Юг не можа да се сдържи и я целуна. Натали обви ръце около врата му и отговори на целувката.

— Не искам да те загубя — прошепна тя, когато се отдръпнаха един от друг.

— Няма да ме загубиш. Обещавам ти. Никога вече няма да се проявя като такъв глупак.

— Не си глупак, беше уплашен.

— Вече съм по-смел — увери я той и тя се усмихна. — Искаш ли да дойдеш в хотела да се изсушиш?

Натали кимна и се отпавиха към хотела. Втурнаха се към асансьора и пиколото ѝ се усмихна, зарадван да я види отново. Не каза и дума, но забеляза, че господин Мартен се усмихва за първи път от месеци.

Влязоха в апартамента на Юг и той отиде да донесе кърпи. Натали събу обувките си, остави ги в коридора и първо избърса косата си.

— Мога да поръчам да изсушат дрехите ти, ако искаш — предложи той.

— Благодаря — учтиво отговори тя.

Влезе във втората баня и облече една от дебелите хотелски хавлии. Юг също бе навлякъл своята. Звънна на камериерката, връчи ѝ мократа купчина дрехи и я помоли да ги изсуши. Когато жената излезе, Натали се усмихна. Беше боса и гола под хавлията, но той не смееше да се доближи до нея.

— Чай? — предложи той.

— Благодаря.

Не бе очаквала да се върне отново в хотела, най-малко пък в апартамента на Юг. Беше се мъчила да потисне всичките си чувства към него, а явно и той към нея, но и двамата се бяха провалили.

Когато чайт пристигна. Юг ѝ подаде чашата. Натали седна и го погледна. Не знаеше какво да прави сега. Дали това бе просто един миг, или обещание за цял живот? Никой от двамата не го знаеше, но провидението ги бе събрало отново. Юг не проговори, а протегна ръка и я докосна.

— Говорех сериозно в парка — каза. — Ще се боря за нас, ако ми позволиш.

Натали не отговори, а само остави чашата си на масата. Протегна ръце към него и той я пое в прегръдките си. Хавлията ѝ падна, после и неговата, и той я отнесе в спалнята, положи я на леглото и я загледа.

— Не трябва да се бориш за мен — меко каза тя. — Не искам война. Искам просто да сме семейство и да се обичаме.

Юг кимна. И той желаше същото. Вече бе абсолютно сигурен в това. Не каза нищо повече, а започна да я люби така, както бе мечтал през последните три месеца. Натали му се отдаде с цялата любов и копнеж, които бяха отказали да изчезнат. После легнаха прегърнати. Този път и двамата знаеха, че каквото и да бе нужно, щяха да го направят, за да запазят връзката си.

15.

През октомври Юг отново отиде в Париж, за да посети Елоиз. Не спомена Натали нито веднъж, но момичето усети, че има някаква промяна. Попита го по време на вечерята.

— Вече си пораснала — кротко каза той. — Може би се отнася и за двама ни. Мисля, че и аз се нуждаех да порасна. Вероятно ще ти се стори странно, когато се прибереш у дома. Нямахте те дълго време и живя собствения си живот. Дори живя с мъж — намигна ѝ закачливо. — Стана много независима и самостоятелна.

Елоиз изглеждаше леко разтревожена от думите му, но все пак прекараха чудесно. Този път той остана само четири дни, защото имаше много работа у дома. А когато се прибра, помоли Натали да обзаведе чудесен малък апартамент на петия етаж за дъщеря му. Знаеше, че за Елоиз ще е шок да се изнесе от апартамента им, но и тя се нуждаеше от собствено жилище. А той се нуждаеше от място, където да живее с Натали. Планираше бъдещия си живот с нея и тя бързо го осъзна. Този път нещата наистина бяха различни и тя се чувстваше обичана и уважавана.

— Как мислиш, че ще реагира Елоиз? — попита тя.

— Ще е разстроена, уплашена, ядосана, може би щастлива. Всички тези емоции, които хората изпитват, когато порастват.

Помоли Натали да направи апартамента изключително красив и да не жали парите. Искаше да изненада дъщеря си, затова дизайнерката разполагаше с два месеца. Времето беше ограничено, но Юг разчиташе на страхотните ѝ способности.

Натали започна веднага и до Деня на благодарността апартаментът бе почти готов. Обеща му да го довърши в рамките на две седмици. Беше младежки, стилин и шикозен, идеалното място за млада жена, която е живяла шест месеца в Париж. Юг реши да не пипа детската стая на дъщеря си засега, а да я остави да се премести в новия апартамент, когато се почувства готова за това. Натали одобри решението му.

Тя положи и последния щрих три дни преди завръщането на Елоиз. Юг не знаеше в какво настроение щеше да се прибере дъщеря му. Преди две седмици му се обади разплакана, защото скъсала с Франсоа. Карали се от месеци и той се вбесил заради прибирането ѝ у дома. На всичко отгоре го хванала, че ѝ изневерява с една от другите стажантки. Връзката им приключила и сега живеела при приятелка. Оставила мебелите си в апартамента, защото не искала да вижда Франсоа. Юг ѝ съчувстваше, но в известно отношение изпита облекчение. Вече нищо не задържаше дъщеря му в Европа.

Реши да направи празненство по случай завръщането ѝ, което щеше да се проведе в балната зала. Дженифър пое организацията, а Сали, управителката на кетъринга, щеше да се погрижи за останалото. Празненството щеше да се състои в деня след прибирането ѝ. А след Коледа Елоиз възнамеряваше да отиде на ски с приятелите си. Щеше да започне официално работа за баща си след Нова година. Първо искаше да се позабавлява. Беше работила усърдно в „Жорж V“.

Всички в хотела бяха затрупани с работа преди завръщането ѝ. Новият ѝ апартамент беше готов. Празненството бе планирано. Хотелът беше пълен. Натали бе изключително заета, а Юг се занимаваше с обичайните проблеми. Пиян гост бе паднал по стълбите и заплашваше да ги съди. В кухнята станаха няколко кражби и се наложи да уволнят трима служители в най-оживеното време на годината. Но въпреки претоварения си график и Юг, и Натали бяха щастливи и спокойни. Тя се притесняваше от пристигането на Елоиз, но вярваше, че Юг този път ще се справи с всичко. Имаше му доверие. Двамата бяха много щастливи след дългото агонизиращо лято. Дженифър се радваше да ги види отново заедно. Юг беше друг човек, откакто Натали се завърна, и с него се работеше много по-лесно, отколкото през лятото. А Натали се чувстваше у дома си в хотела и през повечето нощи оставаше в апартамента на Юг.

Когато Юг отиде да посрещне Елоиз на летището, той взе хотелския ван, за да събере вътре целия ѝ багаж. Дъщеря му беше отсъствала от къщи шестнайсет месеца, но на него те му се сториха като шестнайсет години, когато видя колко много неща бе донесла. Елоиз имаше осем куфара и няколко кашона, пълни с вещи от битпазара в Париж.

Тя се хвърли радостно в прегръдките на баща си. Изглеждаше много изискана с черното си палто от „Баленсиага“, което бе купила точно преди да си замине, ботушите с високи токчета и дългата ѝ червена коса, прибрана в плетена шапка. Беше невероятно стилна и елегантна и бърбеше весело по целия път до хотела. Не спомена Франсоа, но баща ѝ забеляза, че явно се бе съвзела.

Също като миналата година, когато тя се прибра за Коледа, много служители я очакваха и сега във фойето, което беше великолепно украсено. Елоиз не си беше идвала у дома цяла година и празненството в балната зала на следващия ден и новият апартамент щяха да са изненада за нея. Юг обаче не бързаше да ѝ каже за апартамента. Възнамеряваше да ѝ даде няколко дни да се почувства у дома, преди да ѝ го покаже. Не искаше Елоиз да си помисли, че я пъди от дома, където бе израсла. Натали щеше да остане в жилището си, докато Юг откриеше подходящата възможност да съобщи на дъщеря си за връзката им. Натали бе убедена, че той ще го направи този път. Юг искаше да живее с нея, дори ако това означаваше дъщеря му да се разстрои. Тя вече бе голямо момиче и имаше свой собствен живот. Ала промяната може би нямаше да ѝ хареса. Юг се надяваше на разбиране, но осъзнаваше, че може да предизвика избухване.

Както и предишната година, Елоиз излезе с приятели веднага след вечерята с баща си. Умираще от нетърпение да се види с всички, но сега изглеждаше по-овладяна и зряла. Стажът ѝ в Париж я бе научил на доста неща. През последните два месеца беше работила в администрацията, където винаги бе лудница, но тя бе доказала, че се справя хладнокръвно по време на криза.

Юг планираше да я сложи на рецепцията поне през първия месец, за да усъвършенства уменията ѝ за работа с клиентите. Смяташе да я прати за един месец в счетоводството. Беше необходимо да усвои всички аспекти от бизнеса. Искаше да обогати опита ѝ до юни, когато тя щеше да се върне в Лозана за дипломирането си. Той също щеше да присъства на церемонията, а може би дори и Натали, ако всичко минеше добре. Юг изпитваше предпазлив оптимизъм и Натали се надяваше, че е прав.

Сутринта след завръщането ѝ Елоиз закуси с баща си, после обиколи хотела и раздаде подаръци на близките си приятели, като Джен, Ернеста, телефонистките, Дженифър и Брус, шефа на охраната.

Спря да си побъбри с всеки от тях, после излезе, за да довърши коледното пазаруване.

Подхвърли на баща си, че довечера пак ще излиза с приятели, но той настоя да остане в хотела, за да му помогне. Елоиз изглеждаше стресната, че той очаква от нея да заработи веднага, но не започна да спори, а само попита в колко часа. Изглеждаше много по-зряла във всяко отношение след работата си в Париж. Бяха я обучили доста добре.

— Ако се върнеш до седем и половина, ще е чудесно. Ще се видим тук. Очакваме важни гости — добави той, за да я привлече в хотела за празненството в балната зала.

Беше поканил и Натали. Елоиз обеща да се върне навреме и излезе.

В седем и половина беше облечена и готова, както бе обещала. Юг изглеждаше официален и елегантен, когато се спуснаха надолу с асансьора. Беше ѝ заръчал да облече вечерна рокля, тъй като трябвало да се отбият в балната зала. Елоиз носеше красива рокля от черна дантела, купена в Париж, обувки с високи токчета и бе прибрала косата си на кок. Юг я хареса и се усмихна гордо. Каза ѝ, че първо ще се отбият в балната зала, а после ще отидат да посрещнат важните гости. Елоиз не попита кои са гостите, а го последва безмълвно в балната зала. Вътре свиреше музика и из въздуха се носеха пъстри балони. Веднага щом влязоха, тя видя повечето служители на хотела, които изкрещяха въодушевено: „Изненада!“. Втрещи се за миг, после се завъртя към баща си.

— За мен ли е това? — развълнувано попита.

Дори приятелките ѝ от лицей бяха там и всички ѝ се усмихваха радостно, докато тя се опитваше да преглътне сълзите си. Беше трогната от жеста на баща си.

— Да, за теб. Добре дошла у дома!

В балната зала имаше стотици хора. Елоиз не можеше да повярва, че ѝ бяха устроили такова посрещане. Бяха ѝ нужни няколко минути, за да се съвземе и да започне да обикаля залата и да говори с хората.

Юг отиде при Натали, а след известно време Елоиз се върна при тях и му благодари отново.

— Сигурен съм, че помниш Натали — подхвърли Юг небрежно. — Тя направи още няколко апартамента за нас. Мисля, че особено ще харесаш един от тях — добави загадъчно.

Елоиз бе прекалено развълнувана, за да обърне внимание на думите му. Поздрави любезно Натали, после отново се понесе из залата.

Малко по-късно Юг и Натали си тръгнаха, както и повечето възрастни служители, а младите останаха да танцуват до два сутринта.

На другия ден Елоиз отново благодари на баща си за фантастичното празненство. Не беше заподозряла абсолютно нищо и наистина смяташе, че баща ѝ ще я кара да работи. После го стрелна с развеселен поглед.

— Ти флиртуваше ли с дизайнерката снощи? Или си въобразявам? Тя е много красива и мисля, че те харесва.

Елоиз изглеждаше в добро настроение, а не разтревожена. Баща ѝ бе хубав мъж и жените винаги се опитваха да привлекат вниманието му. Той се закачаше с тях, но си оставаше вечният ерген.

— Надявам се, че ме харесва — отговори ѝ сериозно. — Виждаме се вече цяла година. За мен е много специална личност и се надявам да я опознаеш.

Най-после бе отворил вратата, която го плашеше от година. Стори му се, че вече може да си поеме дъх. Нямаше да лъже повече.

Ала Елоиз го изгледа, сякаш бе я бе залял с кофа ледена вода.

— Какво имаш предвид? Спиш ли с нея? — извика и се вторачи в него невярващо.

Не можеше да приеме подобно нещо. — Искаше ѝ се Юг да ѝ каже, че се е пошегувал и двамата с дизайнерката са само приятели. Но той не го направи.

— Значи тя е официалната ти приятелка? — настоя, очаквайки отговора, който всъщност не искаше да чуе.

Той отговори съвсем спокойно:

— Да, Елоиз, така е.

— Защо не ми каза преди? — възмути се тя.

— Искях, но така и не намерих подходящия момент. Ти беше толкова далеч. А и спряхме да се виждаме за известно време.

Елоиз не знаеше какво да каже. Изправи се и застана до прозореца замислено. После се обърна към баща си с тъжен поглед,

който разби сърцето му.

— Защо? Защо се нуждаеш от приятелка? Никога преди не си имал.

Запита се дали баща ѝ бе тръгнал с Натали, защото нея я нямаше вкъщи.

— Самотен ли беше? — попита със съжаление.

Натали изглеждаше приятна, почтена жена, но предпочиташе баща ѝ да си взел куче вместо приятелка.

— Никога преди не си имал приятелка. Защо сега?

— Излизал съм с няколко жени през годините — честно призна той.

Не искаше да продължава да лъже, а и тя бе достатъчно голяма, за да узнае истината.

— Но никоя от тях не означаваше нищо за мен — продължи той.
— Затова не съм те запознавал с тях. Но с Натали е различно.

— Как? — паникьоса се Елоиз, която не искаше да отстъпи мястото си на друга жена. — Ние с теб имаме нещо специално. Защо да го съсипваме?

— Натали няма да го съсипе — меко изтъкна Юг.

Искаше му се да прекоси стаята и да прегърне дъщеря си, но не го направи. Стори му се, че тя се нуждае от известно отдалечаване.

— Та нали ти живя с Франсоа в Париж? Защо аз да не мога да имам любима жена?

Елоиз го изгледа още по-уплашено. Натали дори бе достатъчно млада, за да роди. Не напомни на баща си, че той бе на петдесет и три, а Натали бе тринайсет години по-млада от него. Изглеждаше съкрушена, но запази учтивото си поведение.

Баща ѝ заговори кротко:

— Изкарахме прекрасни години сами двамата и не бих ги заменил за нищо на света. Но ти вече порасна. Живя шест месеца с мъж и аз не се оплаквах, макар да се тревожех. Мислех, че имаш право да вземаш собствените си решения. Моля те, уважавай моите. Натали и аз имаме чудесни отношения, но тя няма да отнеме нищо от теб.

Ала вече бе станало. Елоиз чувстваше, че е изгубила част от баща си. Нещата не бяха същите. Вече не беше единствената жена в живота му. Ужасно ѝ се искаше да промени това.

— Няма да ме загубиш — успокой я Юг. — Невъзможно е. Никой никога няма да те замени. Тук има място за всички нас — добави той с обич в очите.

— Не, няма! — възрази тя и се просълзи. — Връщам се във Франция — заяви и се заразхожда нервно из стаята.

Юг се опита да прояви спокойствие, каквото не изпитваше.

— Няма да се връщаш. Трябва да изкараш стажа си тук. Няма да се дипломираш без него. Пък и домът ти е тук.

— Да, но не и домът на Натали. Не искам да я виждам тук.

— Няма да я крия от теб. Уважавам и двете ви прекалено много. Трябваше да ти кажа за нея още преди година, но не го направих. Допуснах огромна грешка и няма да я повторя. Надявам се да свикнеш с факта, че имам връзка, както и с Натали. Тя иска да сте приятелки.

— Имам си достатъчно приятелки. Не се нуждаю от нея. Тя е два пъти по-стара от мен.

Юг замълча и зачака дъщеря му да се успокои. Но тя грабна палтото си, завъртя се към него и кресна:

— Благодаря ти, че съсипа живота ми!

С насълзени очи, Елоиз профуча покрай него и затръшна вратата. Юг бе сигурен, че отиваше при някоя от приятелките си, за да се оплаче, но поне вече ѝ бе казал. Сега тя трябваше да се приспособи към наличието на Натали в живота му. Е, вероятно щеше да отнеме известно време, но нямаше друг начин. Не беше изненадан от думите ѝ, само натъжен заради нея.

По-късно сутринта Юг звънна на Натали и ѝ предаде разговора. Спести само забележката за съсипването на живота. Беше спазил обещанието си. Беше разказал на Елоиз най-последно и тя бе реагирала по очаквания начин.

— Как е тя? — разтревожено попита Натали, макар да се надяваше, че разправията не е била ужасна.

— В момента е много ядосана. Вероятно и уплашена, и наранена. Но ще го превъзмогне. Просто се нуждае от малко време — увери я Юг.

Елоиз спа при приятелката си, а на Коледа не му говореше. Натали беше на гости у брат си във Филадельфия, затова той не я покани. Празникът се оказа адски тежък и напрегнат. Елоиз отказа да вечеря с него и отиде да работи на рецепцията.

В деня след Коледа Натали дойде в хотела. Двамата с Юг вечеряха в апартамента му, когато Елоиз се прибра, видя съперничката си, втурна се в стаята си и затръшна вратата, без да каже и дума. Фучеше като торнадо и се държеше като разглезено дете.

— Олеле! — въздъхна Натали.

Разбираше защо Юг не бе уведомил дъщеря си за връзката им по-рано. Реакцията на Елоиз наистина бе ужасна. Беше говорила с няколко от любимите си хора в хотела, включително с Дженифър, и всички смятаха, че Натали е чудесен човек и е подходяща за баща ѝ, което вбеси момичето още повече. Искаше и приятелите ѝ да мразят Натали като нея, но никой не изпитваше подобно чувство. Оказа се съвсем сама в борбата. Всички други смятаха, че е време баща ѝ да има сериозна жена в живота си. Елоиз реши, че са предатели, и намрази и тях. Но най-силно мразеше баща си, защото я бе предал и заменил с друга жена. Не възнамеряваше да го дели с Натали, нито с някоя друга. Юг принадлежеше само на нея.

— Тя ще се оправи — опита се да увери той разстроената Натали.

Тя се чувстваше ужасно. Не беше искала да съсипва семейството му и отношенията му с единственото му дете. Но не можеха да направят друго, освен да изчакат утихването на бурята.

На следващия ден Елоиз отиде на ски с приятели във Върмонт. Не проговори на баща си, когато тръгна. В известно отношение бе по-добре, че бе заминала за няколко дни. Натали можеше да живее при него и щяха да прекарат Нова година на спокойствие.

— Искаш ли отново да изчезна от живота ти? — разтревожено го попита Натали, която се чувстваше виновна за причинените неприятности.

— Не, не искам! — решително заяви той. — Направих го заради нас и така трябваше. Помогни ми да преживеем всичко това. Не можем да напускаме кораба още при първата вълна.

Тя кимна. Не знаеше какво да направи, за да облекчи положението, освен да подкрепя Юг и да чака.

— Мислиш ли, че тя някога ще ми даде шанс?

— Не и за известно време. Елоиз винаги е била упорито дете и не се е променила. Бурята ще отmine от само себе си. Сигурен съм, че положението ще е доста неприятно дотогава.

Той привлече Натали към себе си и я целуна. И колкото и да се бе страхувал от реакцията на Елоиз миналата година, сега бе готов да я изтърпи. Само Натали изглеждаше уплашена.

Когато си легнаха, тя се въртя неспокойно почти цяла нощ и на другия ден изглеждаше изморена.

— Престани да се тревожиш. Просто трябва да изчакаме известно време — твърдо каза той.

Натали се успокои едва на Нова година. Прекараха чудесна вечер заедно. Гледаха стари филми и пиха шампанско. Юг звънна на дъщеря си, за да ѝ честити, както правеше винаги, но тя не вдигна. Остави ѝ съобщение на гласовата поща и ѝ написа кратко послание. Натали се изненада от спокойствието му. Сега, когато най-последно бе съобщил новината на дъщеря си, Юг се държеше хладнокръвно.

За изненада на всички Елоиз все още бе ядосана, когато се върна. Дори още по-ядосана. Юг я беше предал, а тя не можеше да прости това. Започна работа на рецепцията два дни след Нова година и се мръщеше мрачно всеки път, когато видеше баща си. Той я остави на спокойствие и не я принуждаваше да говори. Елоиз вече знаеше, че Натали бе част от живота му. И трябваше да свикне с това, независимо дали ѝ харесваше или не.

Елоиз не отстъпи през целия януари. Промълви не повече от две думи на баща си за пет седмици и напълно пренебрегваше Натали. Юг започна да се притеснява леко. Чудеше се колко още ще продължи глупавата вендета. Очевидно щеше да е дълго. Дженифър се опита да говори с Елоиз, но не постигна никакъв успех. Момичето не искаше да чуе и дума. Мразеше Натали и край. Но Дженифър не се отказа лесно.

— Това не е временната управителка на кетъринга, която флиртуваше с баща ти, а спеше с помощник-готвача във фризера — напомни ѝ тя.

Споменът накара Елоиз да се усмихне. Беше забравила за Хилари.

— Натали е почтена жена. И много добра. Няма да ти създава проблеми. Не се опитва да отнеме баща ти от теб. Би трябвало да ѝ дадеш шанс.

— Защо? Нямам нужда от майка. Имам си. И не искам да делея татко с нея.

Беше откровена, но се цупеше като петгодишно дете. В известно отношение Елоиз все още се държеше незряло и разглезено. Дженифър ѝ го каза, а това я вбеси страхотно. Секретарката ѝ обясни, че в действията ѝ няма логика и трябва да промени поведението си. Елоиз изфуча от стаята ѝ ядосано и се върна на рецепцията. Там се справяше добре. Юг бе доволен от нея и я бе оставил на спокойствие. Натали стоеше далеч от хотела, когато Елоиз бе там.

В началото на февруари Елоиз още бе сърдита и разстроена. Натали — изнервена и притеснена, а Юг усети, че започва да му писва. Натали постоянно му предлагаше да го остави. Елоиз страшно би се зарадвала, но той искаше и двете да се успокоят. Обсъждаше развитието на нещата с Дженифър, а тя му повтаряше да е търпелив.

— Защо просто не се ожениш за Натали? — попита го Дженифър една сутрин. — Положението не може да се влоши повече. Щом Елоиз е толкова бясна за връзката ви, ще побеснее отново, ако двамата някога се ожените. Защо не приключиш с всичко наведнъж? И тогава Натали ще може да се нанесе при теб.

Юг още не бе показал новия апартамент на Елоиз. Не искаше да развали изненадата, ако го направи, докато тя е още ядосана. Надяваше се дъщеря му да се зарадва на подаръка, но това май нямаше да стане. Юг обаче хареса идеята на Дженифър и я обмисля няколко дни. В думите на секретарката му имаше логика. Бездруго Елоиз му бе ядосана от цели два месеца. Ако се оженеше, нямаше да има никаква разлика. А идеята да прекара остатъка от живота си с Натали му допаднаше. Бяха говорили за това няколко пъти, преди Елоиз да се прибере и да вдигне олелията.

Той не сподели мислите си с никого. Купи на Елоиз красиво червено палто от „Живанши“ за Свети Валентин и ѝ го поднесе на закуска. Усети, че тя се изкушава да му го върне, но отвори пакета с кисело изражение, което се изпари, когато видя палтото.

— Татко, великолепно е! — извика и за миг заприлича на старата Елоиз.

Юг я прегърна, когато тя облече палтото, но после дъщеря му се върна в спалнята си и отново затръшна вратата. Е, поне в бурята бе настъпило затишие, макар и за съвсем кратко. А това му вдъхна надежда. Може би един ден ураганът щеше да отмине.

Същата вечер той заведе Натали в любимия ѝ ресторант, а после се прибраха в дома ѝ, за да си побъбрят, починат и накрая да се любят. Последните два месеца бяха стресиращи и за двамата им. Работеха усърдно, а Елоиз вгорчаваше живота им. Юг изчезваше от хотела при всяка възможност, за да е с Натали и да се радва на времето им заедно.

Лежаха в леглото и тъкмо пак да заговорят за Елоиз, Юг смени темата. Не искаше Натали отново да се разстрои. Напоследък говореха основно за дъщеря му и се чудеха колко ли време щеше да ѝ е нужно да миряса.

Затова се опита да разсее Натали, целуна я и смръщи вежди разтревожено, сякаш бе видял нещо, което не харесваше.

— Какво е това в ухото ти? — попита, а тя го погледна уплашено.

— В ухото ми? Има ли нещо в ухото ми?

— Да, има нещо — настоя той, все още намръщен. — Дай да погледна.

Той надникна в ухото ѝ, а тя се изкикоти от гъдела.

— Какво правиш?

— Мисля, че е заклещено. Май трябва да взема пинсета или нещо подобно.

— Не ставай глупав — засмя се тя и го целуна.

Копнееше да се люби с нея, но първо искаше да свърши нещо друго.

— Имаш ли пинсета?

— Не. А и няма да бъркаш с пинсета в ухото ми!

— А, ето го! Извадих го! Знаех си, че вътре има нещо!

Юг ѝ го подаде. Отначало тя не разбра какво е, после се вторачи невярващо. Беше великолепен диамантен пръстен. Юг бе последвал съвета на Дженифър и сутринта се бе отбил в „Картие“. Пръстенът бе много по-голям и красив, отколкото Натали бе очаквала, и тя погледна Юг развеселено.

— Сериозно ли е?

— На мен ми изглежда доста сериозно — засмя се той. — Хубаво е, че успях да го извадя. Иначе щеше да се наложи да ти режем ухото.

После и той заговори сериозно.

— Ще се омъжиш ли за мен, Натали? — попита и нахлузи пръстена на безименния ѝ пръст, а после я целуна.

— Да, ще се омъжа за теб — отговори тя, когато най-после си поеа дъх. — Дори и без пръстена. Никога не съм очаквала нещо подобно.

Това го зарадва още повече. Обичаше да я глези. А и тя го заслужаваше. Беше го чакала дълго време да постъпи правилно.

— Кога ще се оженим? — попита, легнал до нея, отпуснат и щастлив.

Натали размахваше ръка пред очите си и се усмихваше широко.

— Не знам. Прекалено рано ли е утре? Ами ако си промениш решението?

— Няма да го променя — отговори той, после замълча за минута. — Трябва да отида в Лозана през юни за дипломирането на Елоиз. Надявам се, че и ти ще дойдеш. Бих искал да ѝ устроя празненство, когато се върнем, за да го съчетаем с дваисет и първия ѝ рожден ден. Но не искам да отвличам вниманието от нея. Какво ще кажеш за юли? Как ти звучи?

— Идеално — съгласи се тя, после се извърна и го целуна.

Цялата вечер бе прекрасна. Любенето, предложението, великолепният пръстен. И живот с Юг. Натали отново се притесни.

— Какво ще кажем на Елоиз?

— Ще ѝ кажем, че ще се женим — простиичко отговори той. — В момента бездруго ме мрази. Колко повече може да се ядоса?

— Може би много — нервно отбеляза Натали.

— Ще го превъзмогне — уверено каза Юг. — А когато се успокои, ще я помоля да ми стане кума.

— Аз пък ще помоля брат ми да ме отведе до олтара — щастливо се усмихна Натали. — Всъщност Елоиз може да хареса племенника ми. Той е невероятно сладък. Ще ги запознаем на сватбата.

— Това може да помогне — кимна Юг. — Предполагам, че ще направим приема в балната зала?

— Разбира се. Ще повикаме свещеник там.

Тя не беше много религиозна, а Юг бе разведен, така че една неофициална сватба им звучеше чудесно. Всичко се подреди идеално. Сватбата. И предстоящият им съвместен живот. Юг щеше да има

съпруга, която го обичаше. А някой ден дори можеше да има дъщеря отново.

16.

Юг реши да поговори с Елоиз следващата сутрин. След като остави Натали в апартамента ѝ, той се върна пеша в хотела. Видя дъщеря си на рецепцията и я помоли да отиде в кабинета му. Изглеждаше много официален, когато ѝ го каза. Тя се появи след няколко минути, издокарана в тъмносиния униформен костюм.

— Неприятности ли имам? — попита нервно, забравила за миг, че му е сърдита.

Питаше се дали беше извършила нещо нередно на рецепцията или някой от гостите се бе оплакал от нея, но Юг поклати глава и я покани да седне.

— Не, вероятно аз ще си имам. Но ти бездруго си ми ядосана. Искам да ти кажа отново, че те обичам и че никой никога не би могъл да заеме мястото ти. Ти си любимата ми дъщеря, но в живота ми има място и за теб, и за Натали. Това са две съвсем различни роли. Водихме не съвсем нормален живот дълго време и ни харесваше и на двамата. Но ти няма да останеш сама завинаги и не е справедливо да искаш това от мен.

Елоиз се размърда нервно на стола. Юг я погледна спокойно и продължи:

— И след като си ми толкова ядосана, реших, че няма какво повече да губя. Искам да узнаеш първа, че снощи предложих на Натали да се омъжи за мен и тя прие. Надявам се да участваш в празненството. Искам да ми станеш кума. И независимо колко си бясна, знай, че те обичам. Надявам се да дадеш шанс на Натали и да я опознаеш един ден. Ще се оженим през юли, след дипломирането ти, което също е изключително важно за мен.

Елоиз се вторачи в него, а по бузите ѝ се затъркаляха сълзи.

— Как е възможно да постъпваш така? Винаги си казвал, че никога няма да се ожениш.

Направо не можеше да повярва на чутото. Беше най-ужасната новина, която някога ѝ бяха съобщавали. Внезапно ѝ се прииска да

нарани баща си.

— Вероятно и тя ще те напусне, както направи мама — разгневено заяви.

Юг запази спокойствие.

— Тя е напълно различна от майка ти — отвърна. — Надявам се бракът ни да е чудесен, но ако не се получи, вероятно ще е по моя вина, а не защото тя ще избяга с рок звезда. Тя е сериозна жена. Дай ѝ шанс. Може дори да я харесаш.

Елоиз го погледна тъжно. Губеше баща си заради жена, която едва познаваше. Съжаляваше, че бе отишла да учи в Лозана. Ако си бе останала у дома, това никога нямаше да се случи. Вълнуващата новина просто разби сърцето ѝ.

Юг се надигна и се приближи към нея с обич в очите. Виждаше, че дъщеря му е ужасно разстроена, затова ѝ заговори кротко. Тъкмо му бе дошла чудесна идея и се надяваше тя да му помогне.

— Моля те, иди на рецепцията и вземи ключа за петстотин и две.

Излязоха от кабинета заедно и той я изчака до асансьора. Елоиз изобщо не го попита защо му трябва този ключ, тъй като бе прекалено разстроена. Помощник-управителят се усмихна, когато я видя да взема ключа. Доста се бе чудил кога баща ѝ щеше да ѝ покаже апартамента, който стоеше празен от два месеца.

Качиха се безмълвно в асансьора. Елоиз нямаше представа защо баща ѝ иска да я заведе в петстотин и две. Той отключи, бутна вратата, запали лампата и ѝ махна да влезе. Елоиз веднага забеляза, че жилището е било обзаведено наскоро. Всекидневната бе в бежови тонове, а спалнята — в деликатно бледорозово. Платовете бяха великолепни. Картините ѝ харесаша, а в стаите още се усещаше мирис на боя. Слънцето струеше през прозорците.

— Много е хубаво — каза тя равнодушно. — И картините ми харесват. Трябва ли да се възхитя от дизайнерските умения на Натали, или искаш да направя нещо друго?

Юг ѝ подаде ключа.

— От два месеца чакам да ти го покажа.

— Защо?

— Защото го направих за теб. Твой е. Можеш да се нанесеш винаги, когато поискаш. Ако предпочиташ, можеш да останеш горе, но помислих, че би искала малко уединение. Водеше доста самостоятелен

живот в Париж, а ако пожелаеш да го правиш и тук, добра идея е да си имаш собствен апартамент. Не те гоня от нашия, но ако избереш този, твой е. Запази ключа.

Забеляза вълнението в очите ѝ, което внезапно се замени от подозрение.

— Това е подкуп заради сватбата ли?

— Не. Натали започна работа по апартамента още през октомври. А реших да се ожения за нея едва преди две седмици.

— Искане ми се да не беше взел подобно решение — тъжно промърмори тя, а той я прегърна.

— Обещавам ти, че всичко ще е наред. И никога няма да ме загубиш.

По бузите ѝ потекоха сълзи. Юг мразеше мисълта, че ѝ причинява болка, но знаеше, че женитбата с Натали е правилният ход.

— Можеш да се нанесеш тук винаги, когато поискаш. Или ако предпочиташ, можеш да останеш горе с нас. Може би ще решиш да каниш гости тук. Но ако останеш горе, очаквам да си мила с Натали.

Елоиз не проговори дълго време, после спря да плаче и се усмихна. Беше трогната от подаръка.

— Благодаря ти, татко. Апартаментът е великолепен.

Прегърна го и го целуна по бузата. Очевидно се разкъсваше между тъгата си и радостта от новия апартамент. Емоциите ѝ бяха неуравновесени откак се прибра у дома. Нямахше търпение да покани приятелите си тук и никак не ѝ се връщаше на работа. Разходи се из жилището и хареса всичко. Опита се да забрави, че баща ѝ щеше да се жени за Натали, и да се наслади на подаръка.

— Наистина харесвам картините — каза накрая.

— Аз ги избрах — нежно отвърна баща ѝ. — Радвам се, че ги харесваш. Щях да се разочаровам, ако се бях изложил — честно призна той.

— Все още съм ти ядосана заради сватбата с Натали — заяви тя, също така честно, но пламъкът бе угаснал.

Просто бе шокирана. Никога не бе смятала, че баща ѝ може отново да се ожени.

— Знам. Надявам се един ден да превъзмогнеш гнева си. Ще ми станеш ли кума? — попита я със сериозен тон.

— Може би — отговори тя и отново загледа тъжно. — Тя е чудесна дизайнерка. Но не се нуждаеш от съпруга. Имаш мен.

— И винаги ще те имам. Дъщерята не може да бъде заменена. Но ти няма да останеш с мен завинаги. А за мен ще е хубаво да имам компания на стари години. Обичам Натали. Но обичам и теб и винаги ще е така.

Елоиз кимна и прибра ключа в джоба на самото си, сякаш се страхуваше, че баща ѝ може да ѝ го отнеме, защото се е държала така ужасно през последните няколко седмици.

— Благодаря ти. Влюбена съм в апартамента.

— Чудесно — каза баща ѝ и я прегърна. — Обичам те. Време е да се връщаме на работа.

Тя се усмихна и слязоха долу. Всички на рецепцията също се усмихваха. Знаеха къде са били Юг и Елоиз.

— Какво мислиш? — попита я помощник-управителят, а тя се усмихна широко.

— Великолепен е — отговори и погледна баща си, който се отдалечи развеселен.

После Юг звънна на Натали, за да ѝ каже новината.

— Елоиз хареса ли апартамента?

— Шегуваш ли се? Влюби се в него. Съобщих ѝ, че ще се женим, и я уведомих, че не е задължена да живее с нас, ако не иска. Може да се нанесе в собствения си апартамент. Може да прави каквото си ще.

— Беше ли ти ядосана заради женитбата? — нервно попита Натали.

Не искаше дяволската дъщеря да живее с нея до края на живота ѝ, нито дори през следващите шест месеца.

— Мисля, че беше най-вече шокирана. Но ще се приспособи — увери я той. — Видът на новия ѝ апартамент я ободри. Влюби се в него. А и предказа, че един ден ще поумнееш и ще ме зарежеш заради някоя рок звезда — засмя се той на детинското поведение на дъщеря си.

— Колко ужасно — въздъхна Натали. — Никога не бих ти причинила подобно нещо.

— Знам.

Юг беше изкарал тежка сутрин и се чувстваше изтощен. Надяваше се, че Елоиз вече ще се успокои и ще приеме Натали. За нея

също щеше да е хубаво да има стабилна жена в живота си. Натали беше благословия и за двама им.

— Помолих я да ми стане кума — съобщи ѝ той.

— И какво ти отговори?

— Може би. Това е най-доброто засега. До юли вече ще е напълно спокойна.

— Обадох се на брат ми и той е готов. Сега трябва да си намеря рокля.

Сватбата беше само след пет месеца и трябваше да планират безброй неща.

— Няма да е лошо да говориш с управителката на кетъринга — предложи Юг. — Тя е страхотна. И трябва да определим датата. За щастие през юли балната зала не е прекалено заета. Всички искат да се женят през май, юни или на Свети Валентин и Коледа. Къде искаш да отидем на меден месец?

— На някое красиво място — невинно отговори тя. — Ти решаваш.

Юг внезапно осъзна къде щеше да я заведе. „Единствената палма“ в Баха, Калифорния. Той често изпращаше гости там и всички харесваха курорта. Беше върхът на лукса и идеалното място за меден месец. Или там, или в хотел „Кап“ в Антиб. Но в Баха май щеше да е по-забавно.

— Благодаря ти за чудесната работа по апартамента на Елоиз. Един ден и тя ще ти благодари, но може да не е много скоро.

— Няма нужда да ми благодари. Идеята беше твоя и ти ми плати да го направя. Би трябвало да благодари на теб.

— И го направи — отвърна той и се усмихна.

Поговориха още малко и затвориха. Дженифър влезе след няколко минути с купчина документи и капучино. Той ѝ се усмихна весело.

— Благодаря ти за отличното предложение — каза ѝ. — Снощи помолих Натали да се омъжи за мен. Идеята беше твоя и се оказа великолепна. Тя прие и ще се женим през юли. Ако успеем да намерим свободен ден за балната зала.

— Имам връзки и мога да ти помогна — подкачи го тя. — Поздравления и на двама ви. И най-добрите ми пожелания за булката. Каза ли вече на Елоиз?

— Да, преди малко.

— Как мина?

— Не много добре. Но ще се оправи. Просто беше шокирана.

Дженифър не се изненада от това, но се зарадва, че Юг бе послушал съвета ѝ.

Тя се усмихваше широко, докато той подписваше документите. Беше щастлива за шефа си. И абсолютно сигурна, че Натали е идеалната жена за него. А след като Елоиз мирясаше, всички щяха да заживеят добре. Надяваше се, че момичето скоро ще свикне с идеята. И най-после щеше да получи майчинската фигура, от която винаги се бе нуждала. Натали бе точно това, от което и баща, и дъщеря имаха нужда, независимо дали Елоиз го разбираше или не.

17.

Месеците до сватбата на Юг и Натали и дипломирането на Елоиз бяха доста натоварени за всеки от тях. Натали се опитваше да ръководи бизнеса си, да планира сватбата, да има любовна връзка и да се примири с бъдещата си доведена дъщеря, която продължаваше студената война срещу нея и я пренебрегваше всеки път, когато се окажеха в едно и също помещение. Стресът си бе сериозен. Юг се мъчеше да е търпелив и да успокоява и двете, но нищо не можеше да промени отказа на Елоиз да приеме Натали като бъдещата съпруга на баща си. Тя се държеше грубо и отказваше да има нещо общо със сватбата.

Елоиз използваше новия си апартамент, за да кани гости, и признаваше, че страшно го харесва. Но продължаваше да живее с баща си в старата си стая, а това означаваше, че двете с Натали се сблъскваха често, когато бъдещата му съпруга дойдеше да вечеря с него или да обсъждат плановете за сватбата. Юг прекарваше нощите при Натали, когато можеше. Товареше Елоиз с работа, за да отвлича мислите ѝ от сватбата. Често ѝ даваше двойни смени, дълги часове и късни нощи. Местеше я от отдел в отдел, за да изучи различните аспекти от бизнеса. Хотелиерският колеж очакваше това от него. Когато се съгласиха тя да си кара стажа си във „Вандом“, той ги бе уверил, че няма да се отнася с нея снизходително само защото му е дъщеря.

Елоиз бе склонна да предполага, че знае абсолютно всичко, защото бе израсла в хотела, но все още имаше да учи много. Всички бяха съгласни, че тя се трудеше усилено, старателно и бе готова да изпълни всяка задача.

Баща ѝ се гордееше с нея, но проблемът, по който Елоиз решително отказваше да отстъпи, бе Натали. Заяви категорично, че няма да присъства на сватбата, и Юг не настоя. Не искаше да влошава нещата, като я накаже, и се надяваше тя да се успокои до юли.

Когато стана време Елоиз да се върне в Лозана за дипломирането си, бе повече от очевидно, че Натали не е добре дошла там. И бъдещата ѝ мащеха реши да си остане в Ню Йорк под претекста, че е претоварена с работа. Сватбата бе определена за събота, седми юли. Това бе единственият ден, в който балната зала беше свободна. Елоиз злобно отбеляза, че никой няма да присъства на тържеството, тъй като всеки, когото поканеха, щеше да замине някъде за празничния уикенд.

Празненството по случай дипломирането и двайсет и първия ѝ рожден ден щеше да се проведе в балната зала три седмици по-рано, на петнайсети юни. Тя го очакваше с нетърпение. Подготвяше го с помощта на Сали, управителката на кетъринга, която отговаряше и за сватбата. Елоиз обаче отказваше да слуша плановете за венчавката и не желаше да говори с Джен и Сали по въпроса.

Оценките от стажа бяха отлични. Стилът ѝ, отдадеността, мненията ѝ, начинът ѝ на работа с гостите и колегите бяха високо оценени. Безукорното ѝ внимание към всяка подробност и дарбата ѝ за хотелски бизнес бяха отбелязани от всичките ѝ началници. Единствената критика бе, че е прекалено независима и склонна да взема самостоятелни решения. Смятаха я за не достатъчно добър работник в екип, но бездруго я очакваше мениджърска позиция. Повечето гости, които вече я бяха виждали на рецепцията, нямаха представа, че е дъщеря на собственика. Елоиз следваше същите правила като останалите служители и носеше същата скромна униформа. Стандартите за външния вид на служителите бяха доста строги. Елоиз винаги прибираше косата си на кок и почти не слагаше грим.

Тя щеше да отлети за Женева в седмицата преди дипломирането, а баща ѝ планираше да пристигне четири дни по-късно. Елоиз искаше да прекара известно време със съучениците си в Лозана. Сутринта, преди да потегли, тя се отби в кабинета му. Както винаги, Юг седеше и подписваше чекове.

— Тръгваш ли? — попита той и тя кимна.

Въпреки разправиите им Юг се гордеше с нея. Отначало се бе възпротивил на решението ѝ да постъпи в хотелиерския колеж в Лозана, но вече виждаше, че дъщеря му просто е родена за този бизнес.

— Имаш ли нужда от пари? — попита я като всеки баща.

Задаваше ѝ този въпрос дори когато отиваше само на пицария с приятели.

— Едва ли — намигна му тя. — Взех малко от счетоводството.

Той ѝ се усмихна и я прегърна. Това ѝ напомни колко се зарадва, че Натали нямаше да пътува с него. Проклетата жена вечно бе наоколо. Но сега Юг щеше да е само неин, вероятно за последен път. Животът им щеше да се промени завинаги. Реакцията ѝ бе да се държи сякаш Натали не съществуваше. Не я покани на дипломирането си, нито се извини заради това. Пренебрегваше я напълно, което бе ужасно грубо.

— Приятно пътуване — пожела ѝ Юг, изпълнен със силна любов към дъщеря си въпреки отвратителното ѝ поведение през последните шест месеца. — Очаквам дипломирането ти с нетърпение, както и празничното ти тържество, когато се приберем у дома.

Той не спомена сватбата, тъй като темата беше болезнена за нея. Майка ѝ нямаше да присъства на дипломирането. Елоиз я беше поканила, но Мириам беше на почивка във Виетнам с Грег и не желаше да промени плановете си. Вечната история. Баща ѝ я изпрати до вратата на хотела, където я очакваше кола с шофьор да я отведе до летището.

— Благодаря ти, татко — тихо каза тя.

Изглеждаше малко по-спокойна през последните няколко дни. Вълнуваше се от дипломирането си и внезапно се почувства възрастна и зряла. Работата в хотела я бе научила на много неща. Имаше истински отговорности, справяше се с нелеки положения и трябваше да изпълнява нарежданията на шефовете си, които понякога бяха строги към нея, макар да я познаваха от години. Вече ѝ се налагаше да отговаря на стандарта на „Вандом“, а не само на колежанския.

— Ще се видим в петък — добави и се настани в колата.

Юг потъна в спомени, докато гледаше как колата се отдалечава. Замисли се за всички изминали години, за странния живот, който бяха водили в спокойния и безопасен пашкул на хотела. Знаеше колко трудно е за Елоиз да допусне още някого в този живот и затова се отнасяше към нея с повече търпение, отколкото заслужаваше през последните няколко месеца. Знаеше, че под гнева и враждебността към Натали дъщеря му го обичаше силно. Трудно му бе да повярва, че скоро тя щеше да навърши двайсет и една и да завърши неговото училище. Той се усмихна и се върна в хотела.

Когато пристигна в Лозана, Елоиз се срещна със съучениците си от предишната година. Всички се вълнуваха от предстоящото дипломиране и разказваха въодушевено за стажа си из хотели по целия свят. Стажът на Елоиз бе минал по-спокойно, в собствения ѝ познат свят, което я караше да се радва, че първо бе изкарала шест месеца в „Жорж V“. Видя и Франсоа. Новата му приятелка бе с него, а това сериозно вбеси Елоиз. Няколко от съучениците ѝ бяха довели гаджетата си. Тя обаче не бе излизала с никого в Ню Йорк. Нямаше време за момчета, тъй като работеше безкрайни часове в хотела.

Младежите ходеха да вечерят в местните ресторанти всяка вечер, после отиваха в студентските барове и посещаваха последните семинари и репетициите за церемонията по дипломирането. Беше изпълнено с емоции време. Някои се бяха записали за две допълнителни години в програмата по международен мениджмънт, а други възнамеряваха да вземат магистърската си степен в колежа. Но Елоиз бе готова да се прибере у дома и да довърши обучението си във „Вандом“.

В петък баща ѝ пристигна и се нанесе в хотела към училището, който осигуряваше чудесен опит за студентите. Самият Юг бе работил там като млад. Винаги му беше забавно да се върне в Лозана и да види как нещата се бяха променили. Времето, което бе прекарал в хотелиерския колеж, беше най-хубавото в живота му. И сега, докато обикаляше из познатото университетско градче, той се чудеше дали и някой от внуците му щеше да учи тук един ден. Трудно му бе да си го представи, но като се имаше предвид силната любов на Елоиз към бизнеса, бе напълно възможно да се случи в далечното бъдеще. Внезапно се почувства като главата на династия, а не само собственик на малък хотел.

— За какво мислиш, татко? — попита Елоиз, когато го настигна.

Беше го видяла да се разхожда из градчето. И беше прибрала ядрените си оръжия, особено след като Натали не беше наоколо. Струваше ѝ се, че са се върнали в хубавите стари дни.

Юг вдигна очи и се усмихна, после прегърна дъщеря си.

— Звучи глупаво, но си мислех, че може би някой ден и твоите деца ще учат тук.

Той никога не бе очаквал дъщеря му да се запише в този колеж, но ето че тя бе превърнала ученето в Лозана в традиция. Юг се зачуди какво ли биха казали родителите му. Въпреки че навремето те бяха против, той имаше чудесен живот и кариера, която обичаше.

— Не мисля, че искам деца — каза тя замислено и Юг се изненада.

Винаги беше смятал, че дъщеря му ще се омъжи и ще има деца, дори и сега, когато щеше да работи в хотела.

— Защо не? — попита и я погледна в очите.

— Прекалено много работа изискват — отговори тя, а той се засмя.

— Също и хотелите. И позволи ми да ти кажа нещо: колкото и работа да изискват децата, струва си. Животът ми щеше да е нищо без теб.

— Дори и сега с Натали? — тъжно попита тя, а Юг кимна.

— Дори и с Натали. Не е същото. Обичах майка ти много, обичам и Натали. Но любовта, която изпитваш към жена или мъж, не е същата като любовта към детето ти. Дори не могат да се сравняват. Любовта ми към теб е завинаги. Любовта към партньора може да продължи цял живот, но може и да приключи. А теб ще обичам до гроб.

Думите му бяха сериозни и Елоиз замълча за момент и се вгледа в очите му.

— Мислех, че това се е променило — промълви тя накрая. Юг поклати глава.

— Никога няма да се промени. Никога.

Елоиз го погледна с облекчение. Трудно му бе да си представи, че макар и толкова пораснала, тя все още е хлапе, което вярваше, че може да изгуби баща си или че вече го е изгубило. Това обясняваше и враждебността ѝ към Натали. И не беше толкова изненадващо, като се имаше предвид, че на четиригодишна възраст бе изгубила майка си заради мъж. Но пък Елоиз никога не бе имала майка си истински. Мириам бе с тях само временно. Фактът, че бе изоставена от майка си, подхранваше страховете на дъщеря му от Натали и гнева ѝ към него. Юг вече добре разбираше това. Прегърна дъщеря си и погали дългата ѝ копърнена коса. После се върнаха в хотела. Беше казал всичко, което тя искаше да чуе.

Вечерята в хотела бе празнично събитие. Проведе се в украсената зала и присъстваха огромен брой студенти. Директорът на колежа, както и някои от випускниците, произнесоха речи. После повечето младежи отидоха в нощните клубове и барове из Лозана. Елоиз излезе с приятелите си, тъй като бе тъжна, че се разделяха завинаги. След дипломирането всички щяха да се пръснат по света. Двама от тях казаха, че ще карат стажа си в Ню Йорк, но те не бяха от най-близките ѝ приятели. Франсоа си бе уредил работа в „Плаза Атене“ в Париж. Той предпочиташе да остане там, отколкото да работи в семейния хотел в Южна Франция. Отсега нататък всички те щяха да се катерят по корпоративната стълба в хотелиерския бизнес, да се мъчат да задоволят шефовете си и да обслужват добре клиентите си. Всички вече знаеха, че бизнесът не беше лесен, но сами си бяха избрали този път и нямаха търпение да поемат по него. Във випуска на Елоиз се дипломираха сто седемдесет и осем души. Колежът бе признат за най-доброто хотелиерско училище в света и бе страхотно постижение да го завършиш.

Церемонията по дипломирането се състоя на следващия ден. Следваше всички достопочтени традиции на училището и не се бе променила отпреди трийсет години, когато Юг завърши. Раздадоха награди и Елоиз получи две почетни грамоти. Тълпата в залата скочи на крака и заръкопляска диво в края на церемонията. По бузите на Елоиз потекоха сълзи, очите на Юг също се навлажниха, когато я прегърна.

— Толкова се гордея с теб — прошепна ѝ развълнувано.

В този момент в залата и в целия свят за нея нямаше друг човек. Бяха само тя и баща ѝ. Юг се зарадва, че бе дошъл сам. Трябваше да сподели този момент с дъщеря си и да потвърди вечната си любов към нея. За съжаление Мириам не дойде на дипломирането. Тя винаги отсъстваше от всяко важно събитие в живота на дъщеря си. Не се интересуваше от друг, освен от себе си.

Вечерята след дипломирането бе страхотна, с отлична храна и чудесен оркестър. Той танцува с дъщеря си, после я остави да танцува с всичките си приятели за последен път. След тежката им работа в продължение на две години това беше празнична нощ, която отдаваше чест на постиженията им. На следващата сутрин се събраха за последен път. След като прегърна приятелите си и размениха

информация за връзка, тя се качи в колата с баща си, отидоха до летището в Женева и тя заспа веднага щом се качиха в самолета. Юг я зави с одеялото и я загледа усмихнат. Приличаше на малко момиченце с яркочервената си коса и луничките. Вече беше жена с кариера, но винаги щеше да си остане неговото малко момиченце. Той се наведе и я целуна нежно.

18.

И двамата се заеха с работата си веднага щом пристигнаха в Ню Йорк. Юг трябваше да се справи с обичайните тежки ситуации в хотела — спорове между служители, заплахи със съдебни дела, профсъюзни проблеми, пристигащи важни гости. Елоиз пък пое дежурства на рецепцията. Дипломата ѝ все още беше в куфара, но бездруго тук не ѝ трябваше. Помогна на новодошъл гост, чийто багаж бе изгубен от авиолиниите, смени апартамента на гостенка, недоволна от този, който ѝ бяха дали. Трудно бе да повярваш на жената, защото бе настанена в един от новите апартаменти, но тя твърдеше, че зеленият цвят я изпълвал със страхове и ѝ причинявал мигрена, а пискюлите на завесите били зелени. Елоиз успя да смени апартамента ѝ с този на гост, който още не бе пристигнал. След полунощ ѝ се наложи да вика лекар за посетителка, чисто петгодишно дете бе вдигнало висока температура. После пък повика охраната, за да разрешат спор между двама пияни на четвъртия етаж, без да се обаждат в полицията, за да не се озоват на шеста страница на „Ню Йорк Поуст“. Към два през нощта се скара на хората от румсървиса, които не вдигаха телефона, после обясни на друг посетител защо гишето за услуги не бе отворено в пет сутринта. Елоиз приключи работа в седем и се чувстваше абсолютно скапана, когато се качи в апартамента на баща си и завари там Натали. Не я беше виждала от предишния ден, но беше толкова изморена, че не успя да се ядоса. Двамата с баща ѝ закусваха спокойно. Елоиз профуча покрай тях с небрежен поздрав. Мразеше погледа на баща си, когато той гледеше годеницата си. Имаше вид на човек, готов да се разтопи всеки момент. Според нея бе абсурдно мъж на неговата възраст да е толкова влюбен.

— Как мина снощи? — спря я той.

— Добре. Имахме неприятна ситуация на четвъртия етаж. Семейство Морети вдигна шумен скандал и хората от съседните стаи искаха да викат полиция.

— Ти как постъпи? — загрижено попита Юг.

— Изпратих „Дом Периньон“ на всички, които се оплакаха. Брус прекара около час със семейство Морети. Очевидно господинът издрънкал някакви обиди по адрес на тъща си. Брус остана при тях, докато господин Морети заспа, а ние дадохме на госпожата безплатна стая на друг етаж. Не знаех какво друго да направя. В два след полунощ виках лекар за шестстотин и деветнайсет. Детето там имаше ушна инфекция и сериозна настинка.

— Справила си се чудесно — похвали я баща й.

През последните две години Елоиз бе научила, че в хотелиерството дипломатията и хитростта бяха не по-малко важни от услугите и че човек трябва да реагира светкавично. Биваше я в това и инстинктите й работеха безпогрешно.

— Семейство Морети се нуждаят от психоаналитик — подхвърли тя, като свали униформеното си сако и го метна на близкия стол.

Беше събула обувките си до вратата. Едва тогава погледна Натали. Сватбата беше след по-малко от четири седмици, а собственото й празненство — само след няколко дни.

— Как върви подготовката за сватбата? — попита Елоиз.

Натали се усмихна, после въздъхна.

— Снаха ми си счупи глезена на кънки миналата седмица. А двете ми племеннички се разболяха от мононуклеоза и сигурно няма да дойдат. В Холандия очакват стачка на авиокомпаниите, така че цветята може да не пристигнат. Още не сме определили менюто, а баща ти не иска сватбена торта. В добавка трима от клиентите ми искат да завърша домовете им през тази седмица, докато те отсъстват от града. С изключение на тези неща, всичко е наред.

Елоиз не можа да не се засмее на думите й. Сега, след като бе получила дипломата си и бе прекарала три дни насаме с баща си в Лозана, тя изглеждаше поомекнала. Натали се радваше, че не бе придружила Юг в Швейцария. Даваше си сметка, че Елоиз щеше да гледа на нея като на натрапница, ако беше дошла.

— Звучи точно като три седмици преди важния ден. Повечето гадории обикновено стават през последните няколко дни. Засега се справяш добре.

Елоиз говореше с Натали по-мило, отколкото през последните месеци, и Юг се усмихна. Времето, което бяха прекарвали заедно в

Лозана, ѝ се беше отразило добре.

— Не съм убедена, че това ме успокоява — въздъхна Натали.

Изглеждаше изнервена и бе отслабнала, но гледаше Юг с щастливи очи. Бъдещата ѝ доведена дъщеря все още я плашеше, но оцени, че сега се държеше по-дружелюбно отпреди. Или може би просто бе изморена от дългата нощ и полета предишния ден и нямаше енергия да я нагрубява. Натали не беше сигурна. Все още не можеше да ѝ се довери след яростта ѝ през последните месеци.

— Сали ще ти помогне. Тя е страхотна. Може да се справи с всичко — успокои я Елоиз. — Веднъж намери равин само за половин час, когато ангажираният не се появи. За щастие човекът си караше медения месец в нашия хотел и тя го изкара от леглото му, после повика познат певец. И сватбата мина отлично. А ти пък защо не искаш торта? — обърна се към баща си с неодобрителен поглед.

— Изглежда ми глупаво. Може би съм присъствал на прекалено много сватби. Пък и никога не съм харесвал сватбените торти. Предпочитам истински хубав десерт.

— Трябва да има торта. Може да си поръчаш отделно десерт, но трябва да имаш и торта — скара му се тя, грабна кексче от масата и го изяде, докато отиваше към стаята си.

Беше толкова изморена, че едва мислеше.

— Връщам се на работа в три часа. Графикът на рецепцията е адски скапан — подметна през рамо, после влезе в стаята си и затвори вратата, но този път не я затръшна.

Натали погледна Юг изненадано, когато вратата се затвори леко.

— По-добре е, нали? — попита.

— Може би — меко отвърна той.

Чудеше се дали Елоиз ще се нанесе в новия си апартамент след сватбата. Лично той самият би предпочел да остане сам с Натали. Елоиз обаче засега не обелваше и дума за преместването си, може би просто за да дразни бъдещата му жена.

— Мисля, че още се страхува да не ме изгуби — прошепна. — Обясних ѝ, че това е невъзможно. Не можеш да ме откраднеш от нея, а знам, че и не искаш. Но благодарение на майка ѝ аз съм единственият ѝ близък през последните седемнайсет години. И това те превръща в по-голяма заплаха, отколкото би била при други обстоятелства.

Натали кимна с разбиране. Бяха говорили по въпроса и преди и тя схващаше положението. Макар че държането на Елоиз бе отвратително през последните шест месеца, Натали се надяваше момичето да се успокои.

— Майка ѝ не дойде ли на дипломирането?

— Разбира се, че не. Беше на почивка във Виетнам с Грег, макар да знаеше датата на тържеството от година. Но би го пропуснала и за да отиде на фризьор или да си направи нова татуировка — ядосано процеди Юг.

— Това е тежко за Елоиз. Не можеш да си обясниш защо родителите ти не са до теб, когато би трябвало да бъдат. Ако са починали, имат оправдание. Но ако са живи и не се появят, просто разбираш, че не им пука за теб. Трудно е да се чувстваш обичан след подобно нещо. Родителите наистина могат да ти нанесат сериозни щети — каза Натали мъдро.

— Опитвах се да компенсирам това през всички изминали години. Мириам никога не беше на линия. Понякога си мисля, че липсващият родител може да причини повече зло, отколкото другият да направи добро.

Натали кимна, после заговори за сватбената торта и му напомни думите на дъщеря му.

— Добре, добре. Ще има сватбена торта. Ти ще я избереш. Аз ще си поръчам нещо друго за десерт. Смятам, че сватбените торти са кичозни и глупави. И не съм съгласен да участвам в оная дивотия с размазването на парче торта по лицето на младоженеца.

Юг беше истински европейец и това му се струваше дивашки обичай, който никога не бе разбирал и одобрявал.

— Можеш да ми подадеш парче торта с вилица — добави той.

— Обещавам — отвърна Натали доволно.

Тя искаше да спазва всички обичаи и традиции, дори суеверията. Нещо назаем, нещо синьо. Имаше жартуер от синя дантела и дори пени за обувката си. Беше чакала тази сватба години. Дори беше загубила надежда, че някога ще се омъжи, докато Юг не се появи. Затова сега възнамеряваше да се наслади на тържествения момент. Юг я разбираше и бе трогнат, затова ѝ отстъпваше за всичко, освен за тортата.

— Само не ме карай да опитвам петнайсет различни торти в кухнята, както правят останалите булки. Поръчай каквато искаш.

Натали се бе спряла на торта от шоколадов мус с маслена глазура, марципанови панделки и свежи цветя. Това беше сватбата мечта, затова влагаше всичките си усилия. Роклята ѝ също беше прекрасна. Не изглеждаше неподходяща за жена на нейната възраст. Беше семпла и елегантна и Натали се надяваше да вземе акъла на Юг. Знаеше, че той бе виждал безброй сватби и булки в хотела, и искаше тя да е най-красивата.

След час и двамата излязоха, за да започнат работа. Натали трябваше да се види с нови клиенти. Беше обещала да огледа и една от хотелските стаи, където бе станало наводнение, което даваше чудесна възможност за ново обзавеждане. Юг пък имаше десетина срещи в графика си, а после трябваше да присъства на събрание на хотелската асоциация, на която бе почетен председател от години. Това бе полезен начин да поддържаш отлични връзки със собствениците и управителите на другите хотели. Елоиз се върна на рецепцията в три часа.

Следващите дни бяха също така претоварени. Елоиз едва намери време да се подготви за празненството си. Сали се справи с всички подробности по подредбата. Залата беше украсена в бяло и златно, с бели цветя на всяка маса и златни балони, висящи от тавана. Баща ѝ бе наел фантастична група и всичките ѝ приятели останаха до четири сутринта. После им поднесоха закуска в по-малка зала. Елоиз призна, че никога не е присъствала на по-хубаво тържество. Баща ѝ искаше да я награди за работата ѝ в колежа. Освен това държеше да я накара да се чувства специална, а не пренебрегната заради сватбата.

Юг и Натали изчезнаха дискретно към единайсет и оставиха младежите да се забавляват. Оказа се, че рожденият ден бе щастлива подготовка за сватбата. Натали прекара чудесно, а и Елоиз бе много по-мила с нея след дипломирането си. Разсъждаваше по-зряло и очевидно не бе толкова ядосана на баща си и бъдещата му съпруга. Май най-после бе разбрала, че няма да изгуби баща си. Не се радваше на сватбата му с Натали, но вече не възнамеряваше да превърне живота ѝ в ад. А и бе малко засрамена от предишното си поведение. Беше го признала пред Дженифър.

Натали прекара седмицата преди сватбата в умуване как да настани всички гости по най-добрия начин. Въпреки празничния уикенд очакваха над двеста души. Натали бе изнервена, защото никога не бе организирала подобно важно събитие. Тази работа ѝ се стори много по-тежка от обзавеждането на апартамент или къща. Разчиташе на хотелския персонал за съвети, защото не искаше да безпокои Юг с проблемите си. Той си имаше предостатъчно работа, пък и желанието ѝ бе да го изненада.

Репетицията с последваща вечеря щеше да се състои вечерта преди сватбата. Щяха да присъстват семействата на новобрачните и хората, които не живееха в града. Единственото семейство на Натали се състоеше от брат ѝ, жена му и децата им, а Юг си нямаше никого, освен Елоиз. Но все пак очакваха шейсет гости. Трябваше да изберат цветята, да се вземат решения за менюто и вината, както и да се подредят картичките с имената по масите. Натали имаше чувството, че е пълководец, който непрестанно разглежда карти и списъци, носеше със себе си и радиостанция, за да може да се обажда на Сали по всяко време. Беше освободила Елоиз от всички задачи, но я покани на моминското си парти. Елоиз отказа с оправданието, че е на работа, което не беше лъжа. Но всъщност не искаше да празнува женитбата на баща си. Щеше да е лицемерно от нейна страна, а и смяташе за срамно да наблюдава как жени на средна възраст подаряват секси бельо на Натали, с което да съблазнява баща ѝ.

Служителите мъже бяха организирали ергенски купон за Юг миналия месец, с мароканска храна и танцорки на кючек. Поканиха и членовете на хотелската асоциация. Ергенското парти бе забавно и Юг танцува с няколко от момичетата. Никой не се изложи и не направи нищо засрамващо, както ставаше на другите ергенски купони в хотела, на които викаха проститутки.

В деня преди сватбата Натали бе нервна развалина. Беше наела стая на друг етаж, където да окачи роклята си и да направят прическата и грима ѝ. Отиде на масаж, маникюр и педикюр. Елоиз я видя преди обяд при фризьорката, където седеше с маска на лицето. Отби се да я поздрави и Натали отвори очи, когато чу гласа ѝ.

— Как върви? — любезно попита Елоиз.

— Ужасно — оплака се Натали, като се опитваше да не отваря уста прекалено много, за да не напука маската от зелена глина. — По

лицето ми избиха пъпки. Стомахът ми е разстроен. Певецът замина за Лас Вегас и няма да дойде. Искан ми се да бяхме избягали — добави тя, готова да се разплаче.

— Всичко ще е наред — увери я Елоиз. — Просто се успокой.

И тогава, с въздишка, тя се примири. Знаеше много повече за тези неща от бъдещата си мащеха, но досега не бе направила нищо, за да ѝ помогне.

— Искан ли да поговоря със Сали? — предложи.

Натали се вторачи в нея и кимна.

— Би ли го направила? Нямам представа какво върша и съм толкова нервна, че май ще откача.

— Ще се отбия в кабинета ѝ след няколко минути — обеща Елоиз усмихнато. — Сега се съсредоточи върху косата и ноктите си и остави всичко друго на нас. А после си дремни.

Натали кимна и се загледа в нея. Стори ѝ се, че войната най-после бе приключила. Не беше съвсем сигурна в това, но не бе чувала оръдейни изстрели, откакто Юг и Елоиз се върнаха от Лозана.

След половин час Елоиз бе горе със Сали и двете преглеждаха плановете за сватбата. Повечето неща бяха направени и тя и компетентната управителка обсъдиха какво още остава, внесоха някои промени за разположението на масите и размерите на покривките. Смениха столовете по настояване на Елоиз. Избраха най-красивите.

Репетицията бе отменена, тъй като роднините на Натали щяха да пристигнат по-късно вечерта. Елоиз помоли Сали да изпрати всички цветя за Натали и снаха ѝ в апартамента, в който дизайнерката държеше роклята си. А стръкчето момини сълзи за ревера на Юг трябваше да отиде в неговия апартамент, а не в нейния. Внезапно Елоиз осъзна, че вече не ѝ прилошаваше, когато помислеше за сватбата. Беше се успокоила и искаше да помогне.

— Ами ти? — предпазливо попита Сали. — Ще носиш ли букет?

Досега не смееше да говори с момичето за сватбата, но явно Елоиз вече искаше да участва.

— Няма да участвам в церемонията — отвърна Елоиз смутено.

— Така ли? — изненада се Сали.

Не попита Елоиз защо няма да участва. Знаеше. Както и всички останали в хотела. Елоиз не бе пазила в тайна враждебните си чувства към бъдещата си мащеха и сватбата.

— Баща ми ме помоли да му стана кума.

Традицията бе повече европейска, но тя така и не даде отговор на баща си, а и той не бе настоял. Юг щеше да е благодарен, ако дъщеря му изобщо дойдеше на сватбата, защото не бе сигурен дори в това — бе го заплашвала неведнъж, че няма да присъства. Сега Елоиз се замисли и погледна Сали, с която бяха приятелки, откак бе съвсем малко дете.

— Май няма да е лошо да поръчаш стръкче момини сълзи и за мен. Ще го закача на роклята си.

Момините сълзи щяха да покажат, че тя е от страната на младоженеца, а и бездруго бяха любимите цветя на Елоиз. Страшно ѝ харесваше, когато булките ги избираха за букетите си. Натали щеше да носи букет от бели орхидеи, които отиваха на роклята ѝ.

След като приключиха с подробностите, и двете се почувстваха доволни. Бяха оправили всичко, за което Натали се бе притеснявала. Сега Елоиз държеше всичко под контрол. Обичате сватбите и я биваше в подробностите.

После тя се качи горе в апартамента за обедната си почивка. Натали тъкмо се бе прибрала и лежеше на канапето. Имаше вид на болен човек.

— Добре ли си? — попита я Елоиз загрижено, доволна от работата, която двете със Сали бяха свършили.

— Не. Пълна развалина съм. Видя ли се със Сали? — паникьоса се отново Натали.

— Всичко е под контрол. Дори не мисли повече по въпроса. Живей си спокойно до утре. Какво ще облечеш довечера?

Елоиз още не бе мислила за собствения си тоалет. Не си бе купила нищо за сватбата, тъй като досега не бе сигурна, че ще присъства.

— Синя сатенена рокля — отговори Натали. — Цветята по масите също са сини.

— Знам. Тъкмо огледах всичко — усмихна се Елоиз. — Искаш ли чаша чай?

Натали кимна благодарно, когато тя ѝ подаде чаша „Ърл Грей“. Елоиз бе различен човек сега и Натали се впечатли. Юг се оказа прав — дъщеря му се бе успокоила.

— Мисля, че майките са за това, да те успокояват, да се погрижат за теб, да ти помогнат — каза Натали, като отпи от чая. — Макар че моята никога не го правеше. Беше строга и студена, държеше се с нас, сякаш бяхме непознати. Струваше ми се, че никога не си е събличала дрехите, за да прави секс или да роди. Беше студена като лед.

Елоиз се усмихна на описанието и се замисли за собствената си майка и откачения ѝ начин на живот.

— Баща ми почина, когато бях на дванайсет. Тогава майка ми ме изпрати в пансион и почти не се виждахме. Тя се премести в Европа и ме канеше на гости за две седмици годишно заедно с брат ми. Почина, когато бях в колежа. Имах чувството, че отивам на погребението на съвсем чужд човек. Никога не станахме близки, а и тя нямаше желание да се сближи с мен. Почти не познавах и брат си, докато не завърших колежа, но сега сме добри приятели. Той е десет години по-възрастен от мен. Майка ни беше пълна загадка и за двамата ни. Беше от хората, които не трябва да раждат деца, но го правят, защото така е редно. Веднага щом баща ми почина, тя се отърва от мен. Брат ми вече бе в пансион и почти не го виждах, докато учеше в университета. Нямам представа какъв ли е бил животът на майка ми след смъртта на баща ми. Винаги съм се чудила дали с имала приятел. Надявам се да е било така. Говорехме си само за времето и добрите маниери, и за бридж, тя играеше много. Появявах се в живота ѝ само за две седмици в годината. Така че, дори и да бе жива, нямаше да ми помогне за сватбата. Благодаря ти, че говори със Сали — развълнувано каза тя.

Елоиз се усмихна мило. Беше трогната от споделеното.

— Моята майка също е доста странна. Омъжена е за рок звезда, предполагам, че татко ти е казал. Грег се дрогира много и вечно е заобиколен от откачени типове. Майка ми напусна татко заради него, когато бях на четири години, бързо роди две деца и аз бях напълно забравена. Държи се с мен, сякаш съм нечие чуждо дете и ми говори като на непозната, когато се срещнем. Мразя да ходя при нея. Виждам я веднъж годишно, ако ѝ е удобно. Имам чувството, че се е развела и с мен, а не само с татко.

Натали долови болката на Елоиз.

— Сигурно доста те е наранила — промълви със съчувствие.

За първи път двете си говореха и споделяха тайни. Оказа се, че ги свързва нещо много силно — „Клубът на откачените майки“, както

Натали го наричаше пред приятелките си. Или пък „Клубът на лошите майки“. Май имаше доста такива по света. И нанасяха поражения на собствените си деца. Натали бе ходила на психотерапия в продължение на години, за да се отърве от своите белези.

— Да, нарани ме — призна Елоиз.

— Плачех седмици наред след срещата с майка ми — продължи Натали. — Ужасно е да кажа подобно нещо, но ми олекна, след като почина. Не можеше да ме разочарова повече. По-лошо е, когато са живи и не искат да те видят, или се държат, сякаш не помнят коя си. Мразех това.

— И аз мразя да се виждам с майка ми — съгласи се Елоиз.

За нея бе истинско облекчение да говори откровено по темата и да признае истинските си чувства. Не обичаше да обсъжда това с баща си, тъй като само споменаването на името на Мириам го разстройваше, а пък самата Елоиз смяташе, че е нелоялна към майка си, когато се оплакваше от нея.

— Винаги боли. И винаги се чувствам пренебрегната, когато съм там. Нещо като нежелана гостенка или напълно непозната. Не разбирам как е могла просто така да си тръгне, но е факт. Не е много добра и с другите си две деца, които са разлигавени келеси — добави.

— Просто е такъв тип човек — обясни ѝ Натали. — Не става дума дали ти си направила нещо нередно или не. Нужни ми бяха години да го разбера, но такива хора нямат какво да дадат. На никого. Винаги мислят само за себе си.

— Да — кимна Елоиз замислено, сякаш тъкмо бе схванала нещо.

— По тази причина съм се страхувала да имам деца, боях се, да не би да стана като нея. Не искам да причиня на никого онова, което тя ми причини — честно призна Натали.

— И аз изпитвам същото — довери ѝ Елоиз. — Татко е страхотен баща, но е странно да имаш само един родител, а другият да е някъде далеч и да не те иска. Мразех да обяснявам това на приятелките си, макар че за известно време те се впечатляваха от Грег. Но той е пълен кретен.

— Е, поне си имала баща си — напомни ѝ Натали и момичето кимна.

А сега трябваше да го дели с тази жена. Но това вече не ѝ се струваше толкова лошо. Разбираше защо баща ѝ я обича. Тя беше

честна, искрена и грижовна. Осъзна също, че Натали никога не си бе изпуснала нервите през последните шест месеца, независимо колко лошо се бе държала самата тя. А това говореше много за нея.

— Не бях близка и с баща си, той бе още по-студен от майка ми — добави Натали. — Мисля, че и двамата мразеха деца.

— Татко е страхотен — заяви Елоиз.

Двете се спогледаха и се усмихнаха широко една на друга.

— Благодаря ти, че ми помогна със сватбата. Наистина съм уплашена — каза Натали.

Елоиз изпита искрено съжаление към нея. Вече не ѝ се струваше като опасен враг, а самотна жена, която бе имала ужасни родители, и бе благодарна, че е намерила Юг. Елоиз можеше да се разбере с тази жена, която нямаше нищо общо със страшната Мата Хари, от която се бе опасявала.

— Сватбата ще е прекрасна — увери я Елоиз. — Обещавам ти. Ако възникне проблем, аз ще се погрижа.

И бе напълно способна да го направи, със или без помощта на Сали. Сега, след като двете с Натали бяха споделили толкова интимни неща, чувстваше силна връзка с нея.

— Просто се отпусни и се забавлявай. Това е твоят специален ден.

— Нямах представа, че сватбите са толкова стресиращи и сложни. Оплетох се като пате в кълчища — ухили се Натали. — Не мислех, че ще се омъжа, затова не научих нищо за организацията.

— Сватбите не са толкова трудни, просто трябва да внимаваш за подробностите — небрежно каза Елоиз. — Обзавеждането е много сложно, а ти страхотна в него. Между другото, влюбена съм в апартамента. Свършила си чудесна работа. Всичките ми приятели ми завиждат.

Натали я погледна зарадвана.

— Беше забавно — каза тя и се надигна от канапето.

Изглеждаше много по-добре, отколкото преди. Искаше ѝ се да прегърне Елоиз, но не смееше да прекрачи границата. През последните два часа бяха постигнали страхотен напредък и тя не искаше да го съсипе.

— Трябва да се връщам на работа. Ще се видим довечера — каза Елоиз, като си облече униформеното сако и нахлузи обувките си. — И

не забравяй, единственото, което трябва да направиш, е да изглеждаш красива и да се забавляваш. Остави всичко друго на нас. Не се страхувай и не се тревожи за нищо.

— Благодаря ти — трогна се Натали.

Минута по-късно Елоиз се върна на рецепцията. А малко след това Юг влезе в апартамента.

— Какво правиш тук? — изненада се, когато видя Натали, която изглеждаше леко замаяна.

— Опитвам се да си поема дъх — честно отговори тя. — Поговорих си чудесно с Елоиз.

— За какво?

Юг изглеждаше изненадан и доволен, когато седна на канапето до бъдещата си съпруга. Харесваше му, че Натали скоро ще е негова съпруга, и нямаше търпение това да стане.

— За майките ни. Моята също не беше сладурче. Разказах ѝ за нея, а тя ми разказа за своята. Различен вид и начин на живот, но еднакви хора. Влюбени в себе си. Жени, които никога не би трябвало да раждат деца.

Юг кимна. Бе се опитвал да компенсира липсата на Мириам в продължение на години и бе сигурен, че другите ѝ две деца ще бъдат пълен провал или наркомани като баща си.

— Беше ми приятно да си побъбря с нея. Всъщност тя е много сладка. И ми помага със сватбата — добави Натали с благодарност. — Държа се чудесно с мен.

От очите ѝ бликнаха радостни сълзи. Облекчението ѝ беше огромно. Последните шест месеца, през които бе обект на омразата на Елоиз, бяха изключително тежки. Дори се бе върнала при психоаналитика си заради това.

— Радвам се, че сте се сприятелили — каза Юг, който също изпитваше облекчение. — Между другото, изглеждаш великолепно. Какво ще правиш сега? — попита, като свали сакото си.

— Нищо. Защо? Възнамерявах да подремна малко. А в пет часа отивам на масаж.

— Идеално. Срещата ми за три часа тъкмо бе отменена. Отивам да се подстрижа в шест. И аз имам нужда от дрямка.

Погледна я дяволито и Натали се засмя. Втурнаха се в спалнята като деца. Надписът „Не безпокойте“ вече висеше на вратата. Дрехите

им се свлякоха за секунда, после се пъгнаха в леглото и се любиха като щастливи хлапета. Натали се усмихваше радостно при мисълта, че след един ден щеше да е негова завинаги.

19.

Вечерята мина идеално, а Натали изглеждаше великолепно. Носеше къса рокля без презрамки от светлосин сатен и диамантените обици, които Юг ѝ бе подарил за сватбата. Те подхождаха чудесно на годежния ѝ пръстен и перлената огърлица.

Елоиз изрови семпла черна рокля от гардероба си. Съжаляваше, че не бе отишла да си купи нещо ново, но все пак това бе вечерта на Натали, а не нейната. Тя хареса брата и снахата на Натали, както и двамата им синове. По-малкият бе на седемнайсет и се канеше да постъпи в „Принстън“ през есента. По-големият. Брад, учеше право в „Колумбия“. Беше на двацет и пет години и изключително красив. Настаниха ги на различни маси и нямаха много възможности да се опознаят, но Елоиз си спомни, че Брад щеше да седи на нейната маса на сватбата, а той изглеждаше доста заинтригуван от нея.

Братът на Натали и Юг произнесоха речи, а снаха ѝ прочете хубава поема, която бе написала за булката и младоженеца. Поемата завършваше с думите, че Натали и Юг са идеална двойка. Преди Елоиз щеше да се отвори от нея, но сега, след като бе узнала всичко за Натали и самотното ѝ детство, се трогна и реши, че поемата е мила и забавна. Очевидно и самата Натали я хареса. Тя се наслаждаваше на всяка минута от празненството, а после отиде да спи в апартамента, където бе роклята ѝ, защото не искаше да вижда Юг до сватбата. Той я целуна пред вратата му, после се качи в собствения си, придружен от Елоиз.

— Нервен ли си, татко? — попита го тя, когато влязоха вътре.

За първи път ѝ се стори странно, че Натали не е наоколо. След приятелския им разговор следобед дизайнерката ѝ липсваше.

— Да, малко — призна баща ѝ. — Това е сериозна стъпка, дори за старец като мен.

— Не си старец, татко — възрази Елоиз, на която Юг изглеждаше млад и красив.

— Ще ми станеш ли кума утре? — попита я той и тя кимна.

Юг наистина желяеше дъщеря му да участва в сватбата и се радваше, че отношенията ѝ с Натали се подобряват.

Елоиз се чудеше какво да облече и си спомни роклята, която бе облякла на новогодишното празненство преди три години. Беше къса и златиста. Придаваше ѝ сериозен и елегантен вид, не беше прекалено разголена и имаше късо сако, което можеше да облече по време на церемонията. Самата рокля беше без презрамки и щеше да изглежда секси, когато започнеха танците. Елоиз реши да я пробва по-късно.

Двамата си побърбраха още няколко минути, после Юг отиде да си легне, а Елоиз се помота из апартамента. Стори ѝ се, че мястото ѝ вече не е тук, но не защото Натали я бе изместила, а защото тя бе пораснала. Реша да се нанесе в новия апартамент, когато младоженците заминат на сватбеното си пътешествие. За тях също щеше да е по-добре така. Тя вече нямаше нужда да защитава територията си и да се бори. Започваше да вярва, че в света ѝ има място и за трима им. Натали не беше откраднала нищо от нея, а просто бе дошла да се присъедини към тях.

На следващата сутрин Елоиз стана в шест, както правеше винаги, когато в хотела се провеждаха важни сватби. Нахлузи джинси, тениска и сандали и слезе долу да провери какво става в балната зала. В момента подреждаха цветята, масите и сцената. Там бяха двете помощнички на Сали и Джен. Дженифър също беше дошла да помогне, а и Брус. Елоиз си побърбри с тях няколко минути и провери всички подробности. Напусна балната зала в седем, попита в румсървиса дали Натали е поръчала закуска и се качи при нея, когато ѝ съобщи, че тъкмо го е направила. Бъдещата ѝ мащеха изглеждаше невероятно нервна, когато отвори вратата.

— Всичко е наред — увери я Елоиз. — Идвам от балната зала. Всички са долу и мястото е великолепно.

Поседя и си поговори с нея, докато пристигна закуската, после се върна горе. Баща ѝ още спеше и тя нямаше работа засега. Беше обещала на Натали да се върне след два часа, за да ѝ помогне да се облече, след като фризьорката направи прическата ѝ.

Елоиз реши, че златната рокля е чудесен избор. Стоеше ѝ много добре. Сложи си малко грим, вдигна косата си в сепъл кок и обу

златисти сандали с високи токчета. В десет и половина се върна в апартамента на Натали. Снаха й Джийн отвори вратата.

— Как е булката? — заговорнически попита Елоиз.

Внезапно бе станала част от сватбата, която бе избягвала упорито през последните пет месеца.

— Побъркала се е от нерви — отвърна Джийн.

Натали изглеждаше великолепно с русата си коса, прибрана в елегантен френски кок, който й придаваше вид на филмова звезда. Наистина беше нервна, за да си бъбри весело, но слушаше, докато Джийн и Елоиз си говореха. Елоиз й подаде чаша чай и бисквита за добро храносмилане и Натали ги прие с благодарност.

Дойде време да й помогнат с роклята. Двете жени я плъзнаха внимателно над главата й и надолу по стегнатото й тяло. Беше от дантела в цвят слонова кост, с дълги ръкави и висока яка, малка кръгла дантелена шапчица с воал допълваха тоалета. Роклята прилепна идеално по тялото й и Натали доби невероятно изящен вид. Двете й помощнички се отдръпнаха назад, за да я огледат, и останаха възхитени. Натали бе искала истинска булчинска рокля, защото това бе мечтаната й сватба. Но роклята не беше претруфена или вулгарна, а умопомрачително красива и подходеше идеално на орхидеите. Натали приличаше на булка от друго, по-романтично време и двете жени затаиха дъх. Елоиз не можеше да си представи как ще реагира баща й. Дори той не бе подготвен за подобна зашеметяваща гледка.

— През целия си живот не съм виждала по-красива булка, а съм виждала безброй — честно каза Елоиз и Джийн кимна в потвърждение.

Тя самата носеше семпла рокля от тъмносиня коприна с обсипано с пайети сако и тъмносини сатенени обувки. Тоалетът бе скромнен, но елегантен, подходящ като за майка на булката.

Веднага щом Натали се облече, Дженифър се появи и се разплака от радост. Остана при тях само няколко минути, после потегли към балната зала, за да нагледа какво става. Денят бе важен за всички.

Двете жени поведоха Натали надолу със задния асансьор, който Елоиз бе наредила да украсят с муселинови завеси. Не искаше нищо да докосне красивата булчинска рокля. Беше помислила за всяка подробност. Сгънаха шлейфа внимателно, а Елоиз се обади по радиостанцията си на Сали, за да я предупреди, че идват. Всички

участници в сватбата носеха радиостанции и действията с прецизността на банков обир или война. Все пак, това беше сватбата на шефа.

Сали съобщи на Елоиз, че баща ѝ очаква Натали пред олтара. Свещеникът също бе там. Всички гости бяха настанени. Готови за веселба. Музиката започна, когато слязоха от асансьора. Те пригладиха роклята на Натали, оправиха шлейфа и воала и изчакаха в коридора Сали да дойде да ги вземе. Тя се усмихна широко, когато видя изящната булка.

— Готови сме, госпожо Мартен — каза на Натали, чиито очи се напълниха със сълзи.

— Не смей да плачеш и да си разваляш грима! — предупреди я Елоиз.

— Толкова съм развълнувана и уплашена! — изстена Натали, разкъсвана между кикот и сълзи.

— Добре си! — увери я Елоиз и я остави със Сали.

В балната зала големият син на Джийн, Брад, придружи Елоиз и майка си по пътеката. Джийн застана до малкия си син, а Брад — от другата ѝ страна. Баща им беше отишъл да вземе сестра си и да я отведе до олтара, а Елоиз застана до баща си. И двамата носеха момини сълзи на реверите си. Юг изглеждаше доста нервен, когато целуна дъщеря си и стисна ръката ѝ. Музиката свиреше тихо, после внезапно оркестърът засвири нежната „Водна нимфа“ на Дебюси и Натали се появи като видение, хванала брат си под ръка. Изглеждаше невероятно красива и подвеждащо спокойна. Елоиз погледна баща си и видя, че по бузата му се търколи сълза, когато видя булката си.

Младоженците плакаха през цялата церемония. Накрая свещеникът ги обяви за съпруг и съпруга и позволи на Юг да целуне булката. Веднага щом го направи, той се завъртя и целуна и Елоиз, после прегърна и двете през кръста. Това беше най-важното послание, което искаше да предаде на дъщеря си — никога нямаше да я изостави, просто сега вече бяха трима. Натали и Елоиз се целунаха просълзени. В цялата зала нямаше и едно сухо око.

Музиката стана по-жива, когато застанаха да поздравят двеста и четиринайсетте си гости. Сватбата се развихри. Всичко вървеше гладко. Нямаше проблеми, всички се забавляваха, а оркестърът свиреше въодушевено.

Юг и Натали изпълниха първия танц, после той танцува с Елоиз, а булката — с брат си. Постепенно хората намериха местата си за късния обяд, който Натали и Сали бяха планирали. Елоиз бе прекалено възбудена, за да яде. Когато най-после седна, озова се до Брад и двамата подеха разговор за правния университет и хотелиерското училище. Той изглеждаше възхитен от работата ѝ, но най-вече омагьосан от самата нея. Покани я на танц и почти не се отдалечиха от дансинга цял следобед. Натали им се усмихна и прошепна нещо на Юг. Той хвърли небрежен поглед и видя, че дъщеря му бе потънала в разговор с висок и красив младеж, който изглеждаше напълно запленил от нея.

Накрая настъпи моментът да разрежат тортата. Както бяха обещали на Юг, само я разрязаха, Натали му подаде парченце с вилица, после келнерите я отнесоха, за да я поднесат на гостите. Процедурата мина безболезнено за Юг, който се забавляваше страхотно на собствената си сватба. Танцуваше с жена си, целуваше я често и повтаряше на всички, че никога в живота си не е виждал толкова красива жена. Искаше да танцува отново и с Елоиз, но всеки път, когато погледнеше към нея, тя бе на дансинга с Брад.

Доиде време Натали да хвърли букета си. Бяха нагласили малко стълбище, за да я улеснят и да осигурят красива гледка за фотографите. Тя застана на върха на стълбището, покрито с бял сатен и цветя, а неомъжените жени се струпаха наоколо. Елоиз бе в средата на тълпата и зачака букетът да прелети над главата ѝ. Поне двайсет жени очакваха нетърпеливо действията на Натали, която се прицели внимателно. Очите ѝ срещнаха тези на Елоиз за миг, тя се усмихна и метна букета право в протегнатата ръка на доведената си дъщеря. Всички в залата закрещяха, а Елоиз го вдигна като трофей, усмихна се широко на Натали и ѝ благодари безмълвно. Жестът на мащехата ѝ компенсира всички онези пъти, когато като малко момиченце не ѝ бе позволено да се протяга към букета. Юг също се засмя весело. Това бе неочакван подарък за него — двете жени, които обичаше, най-после се бяха сприятелили.

Брад се отправи към Елоиз, когато музиката започна отново.

— Ако това е поличба, че ти си следващата булка, значи е опасно да се танцува с теб — закачи я той. — Но аз съм смел. Искаш ли да танцуваме?

Тя остави букета на масата и се отправи към дансинга с него. Останаха там дълго време, после Сали дойде да ѝ съобщи, че Натали се е качила горе да се преоблече.

Младоженците щяха да отлетят за Ел Ей тази вечер, да прекарат нощта в „Бел Еър“ и на другия ден да потеглят към Баха. Чудеха се дали да не изкарат първата си брачна нощ в хотела, но Юг знаеше, че ако го направи, ще го търсят за всеки проблем. Искаше да напусне града веднага след сватбата, затова се бяха спрели на дневен прием.

Елоиз продължи да танцува с Брад, докато Сали дойде да я вземе, после излязоха навън с още няколко души, за да видят как младоженците ще напуснат хотела. Дженифър и Брус бяха там с останалите гости. Ролсът ги чакаше, пиколата разхвърляха листенца от рози наоколо. След няколко минути се появиха Юг и Натали. Той носеше бежов ленен костюм с бяла риза и великолепна жълта вратовръзка от „Ерме“, а Натали бе издокарана в бял костюм от „Шанел“ и диамантените си обици. Изглеждаха като за корица на списание. Юг грабна дъщеря си в прегръдките си и я целуна.

— Обичам те — каза ѝ, после я пусна и Натали я прегърна.

След миг двамата се качиха в колата и махнаха весело на гостите. Елоиз постоя неподвижно няколко минути, като преглъщаше сълзите си. Неочаквано се почувства изоставена. Брад докосна ръката ѝ.

— Добре ли си?

— Да, добре съм. Те ще се върнат след две седмици — напомни си и се върна на купона с него.

Трудно ѝ бе да гледа как баща ѝ заминава, но Брад го замени успешно. Елоиз се усмихна, когато видя Дженифър и Брус на дансинга. Бяха учудващо добри танцьори. Брад и Елоиз се понесоха в ритъма.

Когато забавата приключи, Елоиз покани няколко от младежите и двамата племенници на Натали в новия си апартамент. Поръчаха си бира, хамбургери и пица и стаята се изпълни със смехове и оживени разговори. Забавляваха се до късно след полунощ и Брад очевидно мразеше мисълта, че трябва да остави Елоиз. Каза ѝ, че щял да прекара следващия ден с родителите си, преди те да отпътуват за Филадельфия, но я попита дали би искала да вечеря с него някой ден следващата седмица. Тя се усмихна и кимна. Идеята ѝ хареса, а и бе чудесно, че Брад учеше в „Колумбия“, а не на някое далечно място. Тя остана в

новия си апартамент. Горе щеше да се чувства прекалено самотна без баща си и Натали. Вече бе решила да премести нещата си още утре.

Тя се метна в новото си легло, замисли се за всичко, което се бе случило през деня, за церемонията, танците, новите си познати, улавянето на букета и запознанството с Брад, и реши, че денят бе прекрасен.

А в самолета за Ел Ей, булката и младоженецът се чукнаха с шампанско и се целунаха щастливо. Капитанът обяви по уредбата, че в самолета има младоженци.

— Желаем късмет на Юг и Натали — каза и всички пътници закрепяха приветствия.

20.

Докато Юг и Натали се забавляваха в луксозния курорт в Баха, Елоиз работеше седем дни седмично в хотела и държеше всичко под око. Двама заместник-управители отговаряха за дейността във „Вандом“, но Елоиз искаше да се увери, че всичко върви гладко и служителите се държат както трябва. Поемаше двойни смени на рецепцията, но успя да намери време да вечеря с Брад Питърсън в седмицата след сватбата. Той ходеше на училище и през лятото, за да може да завърши по-скоро. В момента се чудеше дали да стане данъчен адвокат или адвокат в развлекателната индустрия. И двете области го интересуваха. Но Елоиз го заинтригува още повече, когато вечеря с нея. Отидоха в китайски ресторант близо до „Колумбия“, който се посещаваше от студенти, и си говориха за живота ѝ в хотелиерския колеж и „Жорж V“. Брад изслуша възхитен и историите за „Вандом“. Изглеждаше вълнуващо място, където да израснеш.

— Мислиш ли, че ще заместиш баща си някой ден? — попита я той.

Беше сигурен, че Елоиз има способностите да го направи.

— Не знам. Искам той да ръководи хотела завинаги. Предпочитам да съм номер две. Не мога да си представя „Вандом“ без него. Той създаде идеалния малък хотел. Предлагаме същите услуги като големите хотели, просто с по-малко стаи и на по-подбрани клиенти.

Брад осъзна колко се гордее тя с хотела на баща си и колко лоялна е към него. Почти не говореше за майка си. Спомена само, че родителите ѝ се развели, когато била на четири, а майка ѝ се омъжила за рок звездата Грег Боунс. Всичко, свързано с Елоиз, вълнуваше Брад и той бе силно привлечен към нея. Беше американка, но имаше европейски вид, а и стилът ѝ на обличане също му харесваше. Успяваше да изглежда едновременно млада, сексапилна и елегантна. Елоиз бе много по-интересна и вълнуваща от всички момичета, които познаваше.

Покани я да излязат отново през следващия уикенд. Заведе я в кафене „Клуни“, а тя го покани да гледат филми в новия ѝ апартамент в неделя вечер. Видяха се два пъти и през следващата седмица и тогава Брад най-после я целуна. Внезапно и двамата осъзнаха, че са влюбени.

По времето, когато Юг и Натали се върнаха от двуседмичното си сватбено пътешествие, Брад и Елоиз бяха сериозна двойка, а той вече бе познат в хотела. Всички смятаха, че двамата изглеждат чудесно заедно.

Елоиз се зарадва, когато баща ѝ и Натали се прибраха загорели, щастливи и отпочинали. Спомена Брад небрежно по време на вечерята с тях. Баща ѝ забеляза, че бе преместила повечето си вещи долу.

— Тук щях да съм прекалено самотна без вас — простичко обясни тя. — Освен това вие се нуждаете от малко уединение, а също и аз.

Юг си помисли, че думите ѝ са многозначителни и се зачуди с какво, освен с работата се бе занимавала, докато тях ги нямаше. А когато Елоиз подхвърли небрежно името на Брад, мащехата ѝ се усмихна.

— Значи е сериозно? — попита Натали, а Елоиз сви рамене и се усмихна загадъчно.

Баща ѝ се изненада. Бяха отсъствали само две седмици, а тя вече имаше нова връзка. Но все пак Елоиз бе на двайсет и една, а и Натали му бе казвала преди, че племенникът ѝ е чудесно момче. Елоиз не бе имала сериозна връзка след Франсоа.

— Не знам. Прекалено рано е да се каже. Може би — отвърна тя.

Още не беше спала с Брад и не беше готова да го направи. Но Натали имаше чувството, че и това предстоеше в скоро време.

— Е, звучи интересно — усмихна се тя, искрено зарадвана за нея.

Елоиз се нуждаеше от нещо повече от работата си, макар да бе напълно отдадена на хотела. Всички я похвалиха пред Юг, че се бе проявила страхотно, докато него го нямаше. Бе вършила много повече от задълженията си на рецепцията. Беше проверявала работата из хотела десетина пъти на ден. Юг остана доволен от новината за отговорността и старанието на дъщеря си.

Младоженците изглеждаха щастливи и отпочинали, и полюбени от когато и да било преди. Възнамеряваха да прекарат август

в организиране на съвместния си живот. Натали смяташе да продаде апартамента си и да премести в хотела повечето си вещи, а други да остави на склад. През септември планираше да се заеме с нови проекти и да поднови още няколко стаи във „Вандом“. Юг не се бе отказал да ѝ възложи президентския апартамент, когато бюджетът го позволише.

Седмица по-късно тя се връщаше от апартамента си с още вещи и когато се качи в асансьора, се озова срещу Елоиз и Брад. Те отиваха в апартамента на Елоиз. Младежът целуна леля си радостно.

— Какви ги вършите вие двамата? — попита Натали, беше ѝ приятно да ги види толкова щастливи заедно.

— Бяхме на панаир в долната част на града — отговори Елоиз с лъчезарна усмивка.

Брад я прегърна и след секунда двамата слязоха на петия етаж. Натали ги покани на вечеря по-късно, но Елоиз бързо отговори, че отново щели да излизат. Очевидно младежите искаха да са сами. По-късно Натали спомена на съпруга си, че е видяла Елоиз и Брад.

— Смяташ ли, че е сериозно? — попита той.

— Доколкото може да е сериозно на тази възраст. Но са трогателни. И двамата са добри деца с отлична ценностна система и стремежи към кариера. Елоиз би могла да се хване с някой много по-лош.

— Добре — кимна Юг.

Доверяваше се на преценката на жена си, дори когато ставаше дума за дъщеря му. Липсваше му присъствието на Елоиз у дома, но знаеше, че преместването ѝ долу бе станало точно навреме. А и обичаше да е насаме с новата си съпруга.

Септември бе изключително натоварен. Хората се прибираха от лятната си ваканция или пък пристигаха в Ню Йорк по работа и за светски събития. Повечето им редовни гости идваха и през септември. На всичкото отгоре получиха и терористична заплаха, която ги принуди да опразнят хотела. Някой бе съобщил на управата, че бомба ще избухне след час. Юг се обади в полицията, дойде сапърско поделение и незабавно евакуираха всички. Полицията подозираше, че заплахата е фалшива, но не смееха да рискуват.

Служители чукаха по вратите на стаите, охраната бе по стълбищата, а Елоиз фучеше от етаж на стаж с баща си, за да провери дали всичко е наред и да успокои хората, които напускаха стаите си паникьосано. Дженифър, Брус и портиерът насочваха хората и след двайсет минути всички бяха навън и в безопасност на две пресечки от „Вандом“, зад полицейските барикади. Служителите на хотела разнасяха чай и кафе с количките си. Беше ранна вечер и много хора се бяха прибрали в стаите си и още не бяха отишли на вечеря. Натали пристигна от службата си тъкмо когато извеждаха гостите от хотела. След като ги оставиха на безопасно място, Елоиз звънна на Брад и му разказа за случилото се. Двамата говореха непрестанно и си изпращаха съобщения по цял ден.

— Искаш ли да дойда да помогна? — предложи Брад, а Елоиз одобри идеята.

— Разбира се, стига да нямаш нищо против.

Той се появи след половин час и се изненада, когато видя огромната тълпа на улицата. Някои от гостите очевидно бяха разстроени. Държаха да узнаят кога ще могат да се приберат по стаите си. Брус и хората от охраната успокояваха хората, а келнерите от румсьорвис поднасяха кафе, чай и бутилки с вода. Мнозина имаха планове за вечерта и нервничеха, а неколцина бяха по хавлии. Сапърското поделение проверяваше хотела стая по стая.

Докараха и храна, и Брад помогна на Елоиз и келнерите да раздават сандвичи и бисквити. Държеше се мило с всички и ги успокояваше. Никой не изглеждаше ядосан, но доста гости бяха притеснени. Юг бе благодарен, че се бе случило в хубаво време, а не през зимата, както бе станало веднъж преди. Всички хотели бяха уязвими за подобни заплахи в наши дни.

Три часа по-късно полицията заяви, че хотелът е чист, и пушна гостите да се приберат. За всеобщо облекчение заплахата се оказа фалшива. След като хората се прибраха по стаите си, Брад се качи в апартамента на Елоиз. Бяха сред последните, които напуснаха улицата. Той бе впечатлен от хладнокръвието на Елоиз, която се справяше чудесно по време на криза. Явно си бе избрала подходящата кариера. Тя пък мислеше същото за него. Брад бе спокоен и услужлив и се справяше отлично с хората.

— Беше забавно — призна той смутено.

Вълнението му харесваше, както и възможността да помогне на Елоиз.

— Не го казвай на баща ми — засмя се тя. — Той мрази подобни неща. Те разстройват хората. И са нужни доста усилия да компенсираш тревогите им. Вероятно няма да платят за нито една от стаите тази вечер. Просто си длъжен да ги зарадваш, макар вината да не е твоя.

Елоиз се бе проснала на канапето до него и изглеждаше изтощена. Беше стояла навън в тъмносиния си костюм и с обувки с високи токчета цяла вечер. Изглеждаше много компетентна, официална и по-възрастна, отколкото беше. За Брад понякога бе трудно да повярва, че тя е едва на двайсет и една, но сега, след като свали сакото и разпусна дългата си коса, си пролича колко е млада. Сякаш и луничките ѝ изпъкваха по-ясно. Беше се превърнала от жена в дете само за няколко секунди. Брад се усмихна и я целуна, а тя се разтопи в прегръдката му.

— Изглеждаш невероятно секси, когато си разпуснеш косата — прошепна той.

Внезапно след преживяното тази вечер и двамата бяха обзети от лудо желание. Вълнението от последните няколко часа се превърна в див глад и страст. Възбудата им нарастваше вече два месеца. След миг се любеха на пода. По взаимно съгласие бяха чакали този момент дълго време и вече нищо не можеше да ги спре. После свършиха изтощени, останали без дъх и безумно щастливи.

— Мили боже! Какво стана? — възкликна Брад и я погледна в очите.

Беше го заляла вълна от бурна страст, каквато не бе изпитвал никога преди. А и усещаше, че вълната отново се надига.

— Желаех те адски много — призна Елоиз.

Двамата се надигнаха със смях, втурнаха се към спалнята и се метнаха в леглото. Връзката с Брад беше прекрасна. Не притежаваше нищо от напрежението, а впоследствие скуката и нечестността, които бе преживяла с Франсоа в Париж. Новата ѝ любов бе абсолютно различна и двамата си подхождаха във всяко отношение. Елоиз обичаше да слуша разказите му за университета, а той се вълнуваше от хотела, но най-вече от нея.

Любиха се още два пъти и Брад прекара нощта при нея за първи път. Трябваше да става рано за училище на следващата сутрин и Елоиз

му поръча закуска, после нахлузи спортния си екип и го изпрати до метрото. Връщаше се в хотела, когато се сблъска с баща си и Натали, които слизаха от асансьора, облечени спортно. Беше седем сутринта.

— Какво правите навън толкова рано? — попита Елоиз импулсивно.

Баща ѝ избягна да я погледне, а Натали доби смутен вид.

— Имам среща рано сутринта — отговори тя след кратка пауза, но не беше издокарана за среща.

Натали винаги се обличаше безукорно елегантно за срещите си, а сега носеше джинси, фланела и сандали. Съвсем нетипично за нея. А и двамата очевидно бързаха. Натали каза, че ще ѝ се обади по-късно. Юг вече бе навън и момичето се качи горе, за да вземе душ. Беше прекарала невероятна нощ с Брад. Той ѝ написа съобщение малко по-късно, в което ѝ казваше, че я обича и че тя е най-прекрасната жена в света. Не за първи път ѝ казваше, че я обича, но сега се бяха любили за първи път. И беше страхотно. Единственото, което Елоиз искаше сега, бе още секс.

Натали погледна Юг нервно, когато се качи в таксито.

— Мислиш ли, че Елоиз знае нещо?

— Не — отговори той и я прегърна. — Не мисля, че дори би могла да си го представи. А и не вършим нищо нередно.

Натали бе чакала това цял живот, макар да не си бе давала сметка. Юг ѝ правеше хормонални инжекции от три месеца, а сега отиваха в клиниката, за да ѝ имплантират четири ембриона. Бяха взели яйцеклетки от нея и днес щяха да ги имплантират, оплодени със спермата на Юг. После щяха да чакат да видят какво ще стане и дали тя ще успее да задържи ембрионите.

Натали бе ужасно нервна и се разплака, когато пристигнаха в клиниката. Но не защото бе уплашена, а тъй като ужасно ѝ се искаше да забременее. На нейната възраст статистически имаха шест до десет процента шанс за успех, което не бе много, но си заслужаваше да се опита. Бяха обсъждали това в продължение на няколко месеца, след като Юг ѝ предложи да се оженят. Никога преди Натали не бе искала бебе, но сега, когато бе влюбена в него и вече омъжена, само за това мислеше. Юг щеше да е щастлив и без деца, но се чувстваше задължен

към нея. Той си имаше Елоиз и тя му бе достатъчна. Дори му се струваше малко странно да започва отново да се грижи за бебе или за няколко, ако всички ембриони оцелееха. Вече беше на петдесет и четири, а Натали — почти на четиресет и две. Тази сутрин щяха да ѝ имплантират четири ембриона. Бяха решили, че това е подходящият брой. Ако ембрионите бяха повече, можеше да е опасно и за нея, и за бебетата. Натали щеше да е доволна и само на едно, щом е дете на Юг. Бяха се разбрали да не казват нищо на Елоиз, за да не я разстроят отново. Бяха ѝ нужни шест месеца, за да се примири с мисълта за брака им, и не искаха да клатят лодката отново, особено ако усилията им не се увенчаеха с успех. Щяха да ѝ кажат само ако Натали забременееше.

Тя се молеше това да стане и дори бе палила свещи в църквата.

Имплантираха ѝ четирите ембриона със специален катетър. Час по-късно се върнаха в хотела. Бяха ѝ наредили да остане в леглото днес и да си почива няколко дни, да не спортува, да не вдига нищо тежко, да не взема гореща вана. Трябваше да продължи да взема прогестерон и можеше да си направи тест за бременност след две седмици. После щяха да я изследват с ултразвук, за да видят колко ембриона са оцелели. Очакването изглеждаше безкрайно. Бяха предупредени и че може да са нужни няколко опита. Много хора не успяваха преди третия или четвъртия, ако можеха да си го позволят. Процедурата бе много скъпа, което не бе проблем за тях, но най-големият им страх бе, че може да не стане нищо. Натали беше откачила от желание да забременее с детето на Юг.

Той я настани в леглото, наведе се и я целуна.

— Сега ти и бебета ни трябва да останете тук — каза ѝ нежно. — Не ставай от леглото.

— Няма — обеща тя и стисна ръката му.

Юг бе невероятно мил и сега тя се чувстваше още по-близка с него. Знаеше, че се бе съгласил само заради нея. Мисълта да стане и да изгуби детето я ужасяваше, затова остана в леглото цял ден. Гледа стари сериали и си поръча храна от румсървиса. По-късно Елоиз ѝ звънна по телефона.

— Накъде бързахте с татко тази сутрин? — попита тя любопитно.

— Имах среща с клиент в не много порядъчен квартал и баща ти предложи да ме придружи. Не исках да вземам колата или да се озова там без такси.

Прозвуча достоверно и Елоиз се хвана.

— Къде си сега? В офиса ли?

— Не. Върнах се след срещата. В леглото съм. Мисля, че ме хваща грип.

— О, това е лошо. Поръча ли си нещо от румсървис?

— Да. Пилешка супа. Чувствам се малко по-добре. Просто станах прекалено рано.

Натали бе твърдо решена да изпълни нарежданията и да си почива. Ръководеше работата в службата си по телефона.

— Искаш ли да ти изпратя още нещо? — предложи Елоиз, но Натали отказа.

— А ти какво правеше навън толкова рано? — попита тя. — Надявам се, че не си тичала в парка по това време. Ужасно опасно е — предупреди я, тъй като беше забелязала спортния екип, но Елоиз се изкикоти.

— Не, изпратих Брад до метрото.

Нямаше нищо против Натали да узнае тайната ѝ. Приятно ѝ беше да си споделя с жена. Беше много по-откровена с Натали, отколкото навремето с Дженифър, но пък сега бе доста по-голяма, а и Натали беше по-близо до нея по възраст.

— Той прекара нощта с мен — призна тя.

Каза го едва ли не гордо и личеше, че е страшно влюбена.

— За първи път ли ви беше?

Натали се трогна от доверието на Елоиз и си помисли, че новината е страхотна. Харесваше ѝ Брад и Елоиз да бъдат двойка.

— Да, изчакахме до снощи. Бомбената заплаха ни развълнува. Качихме се горе и край.

Натали се усмихна весело, докато я слушаше.

— Е, ако това има значение за теб, одобрявам връзката ти.

— Благодаря. Само не казвай на татко. Не искам да споделям подобни неща с него. Може да се разстрои.

Юг не хареса особено Франсоа, макар да го бе приел. Елоиз все още беше малкото му момиченце.

— Остава си между нас — увери я Натали.

Ужасно ѝ се искаше да сподели с Елоиз новината за инвитро оплождането, но бе прекалено рано.

— Виждала ли си баща си днес? — попита, тъй като се чувстваше самотна в апартамента.

— Да. Беше в кабинета си и пишеше извинителни писма на гостите. А и стоя доста време във фойето. Успокояваше хората и им се извиняваше. Гостите не се оплакваха, но все пак не са и доволни от случилото се. Не искаме обаче да мислят, че всеки път, когато отседнат тук, ще има бомбена заплаха. Все пак повечето хора се радваха, че сме ги евакуирали и не сме рискували. По-добре да изтърпиш малко неудобства, отколкото да те взривят — изтърси тя и Натали се засмя.

— Да, и аз така си мисля.

Радваше се, че днес не ги заплашва нищо. Не искаше да става от леглото.

— Ще ти звънна по-късно, за да видя как се чувстваш — обеща Елоиз и се върна на работа.

Юг се качи по-късно от обичайното тази вечер. Беше се трудил усърдно цял ден, за да заличи лошите спомени от бомбената заплаха.

— Как си? — разтревожено попита жена си.

Знаеше, че ако тя забременее, особено с няколко бебета, непрестанно ще се тревожи за нея. Беше си сериозна работа, особено на нейната възраст.

— Чудесно. Нищо странно. Само леки болки.

Бяха я предупредили за болките и тя не се притесняваше. Натали му се усмихна широко и той се наведе да я целуне. Цял ден си беше мислил какво ли ще е да имат дете, което да тича наоколо, или пък повече от едно. Започваше да харесва идеята. Караше го да се чувства по-млад.

Два дни по-късно Натали се върна на работа и животът потече в обикновения си ритъм. Тя ходеше в службата си всеки ден. Двете седмици преди теста за бременност ѝ се сториха цяла вечност. Бяха ѝ казали, че може да си направи теста и у дома, а после щеше да отиде в клиниката за ултразвук и кръвен тест. А след като бременността се потвърдеше, щяха да я прехвърлят на акушер-гинеколог. Тяхната работа бе да ѝ помогнат да забременее, а не да наблюдават развитието на бременността ѝ.

Тя си купи тест и го прибра в чекмеджето в банята в очакване на големия ден. Беше толкова нервна, че след като се изпишка върху лентичката, седя в банята и плака в очакване на новината. Щеше да е ужасно разочарована, ако не се получи, и зашеметена от изненада, ако станеше. През последните две седмици едва бе посмивала да се надява, но само за това мислеше. Стараеше се да не говори много по въпроса с Юг, но и той мислеше за същото.

Натали стисна лентичката в треперещата си ръка и погледна часовника. Беше време. Всъщност бе минала дори минута повече, а тя още не бе погледнала. Накрая затаи дъх и сведе очи. Вторачи се в лентичката изумено и избухна в сълзи. Видя две плътни розови линии, точно както пишеше в инструкциите. Беше бременна!

21.

След като се прибра от работа вечерта, Юг забеляза, че Натали бе плакала. Всъщност тя бе плакала цял следобед, развълнувана до смърт от случилото се. В мига, когато той влезе, тя отново избухна в сълзи. Той се втурна към нея. Смяташе, че тестът с бил отрицателен и тя е горчиво разочарована. Прегърна я и незабавно започна да я успокоява.

— Скъпа, ще опитаме отново, обещавам ти. Не забравяй какво ни казаха. Повечето хора опитват три-четири пъти. Следващият опит ще е успешен — увери я той.

Натали продължи да клати глава и той си помисли, че не му вярва. Внезапно тя се засмя през сълзи. Изглежда, изпадаше в истерия и той се разтревожи.

— Натали, добре ли си?

— Да, добре съм. Бременна съм! — извика тя въодушевено и го прегърна, а Юг се втрещи.

— Бременна... помислих...

— Не знам защо. Плаках цял следобед. Толкова съм щастлива, че май откачам.

Никога не бе изпитвала нещо подобно през целия си живот. Юг трепереше, когато се наведе и я целуна. Не беше мислил, че това ще означава много за него, но внезапно осъзна, че е така.

— Мили боже! Стана от първия път! Кога ще ходим на ултразвук?

Той искаше да узнае колко бебета щяха да имат и колко внимателна трябваше да е Натали. Щеше да пази и нея и бебетата с цената на живота си.

— Следващата седмица. Няма да видим много, само броя на ембрионите.

Той я прегърна внимателно, сякаш тя бе от стъкло, и двамата си бърбиха до късно през нощта. Говориха само за бебетата, които щяха да имат. И никога не се бяха обичали повече.

Кръвният тест потвърди бременността ѝ. А ултразвукът показва онова, което искаха да знаят: три ембриона. Натали беше бременна с тризнаци. Юг изглеждаше зашеметен, когато излязоха от клиниката. Три бебета. Щеше да е баща на четири деца. Натали имаше същия замаян вид. Все още не можеха да повярват, че всичко е станало толкова лесно и бързо. Бебетата трябваше да се родят на първи юни. Но с тризнаци бе почти сигурно, че едва ли ще изчакат определения термин. Лекарят предупреди Натали, че вероятно ще се наложи да бъде на легло през повечето време. Предложи да намалят броя на бебета до близнаци или да остане само едно, но тя и Юг отказаха. Всичко или нищо.

И двамата бяха абсолютно зашеметени в таксито на път към хотела. Бяха решили да не споделят с никого, докато не се уверят, че бременността е солидна в края на първото тримесечие. Смятаха да съобщят новината на Елоиз чак през декември. Юг се надяваше, че тя ще се зарадва, след като вече бе приела Натали, но несъмнено изненадата щеше да е голяма.

През следващите три месеца Юг бе зает да се споразумее с кухненския персонал, заплашващ със стачка, което отнемаше по-голямата част от вниманието и енергията му. Следваше съветите на адвокатите си и действаше с такт и дипломатичност. Справяше се и с останалите по-обикновени проблеми със служителите, както и с кризите на гостите. Елоиз бе заета на рецепцията или където другаде се нуждаеха от нея, а връзката ѝ с Брад процъфтяваше. Хотелът бе изключително оживен между септември и Коледа. Всички стаи бяха резервирани за Деня на благодарността. В откраднатите мигове на спокойствие Юг и Натали говореха за тризнаците си. Засега бременността вървеше добре. Отидоха на поредния ултразвук заедно и видяха трите бебета. Натали пазеше снимките, които ѝ бяха дали, в малка папка на бюрото си и ги гледаше често, като им повтаряше да си останат в утробата ѝ. Две седмици преди Коледа тя стигна до очаквания край на първото тримесечие. Бебетата бяха добре, но тъй като бяха три, положението бе деликатно и бе изключително важно тя да ги износи до края. Опитваше се работи все по-малко и да разчита повече на помощниците си. Завърши колкото можа повече проекти и отказа да поеме нови. Сега я интересуваха само бебетата.

Реши, че е време да сподели новината с Елоиз. Носеше широки ризи и туники през последния месец, но вече ѝ личеше.

Поканиха Елоиз на вечеря в събота, но тъй като тя имаше среща с Брад, дойде да обядва с тях.

Елоиз изглеждаше великолепно в тесен черен панталон, високи черни ботуши за езда и мек, бял кашмирен пуловер. Тя прегърна баща си и Натали весело. Беше забелязала, че Натали е понапълняла, но все още изглеждаше красива. Елоиз предполагаше, че качените килограми се дължат на неустоимата храна в хотела.

Поговориха малко за хотелския бизнес, после Натали не можа да се сдържи и се намеси в разговора. Юг се усмихна гордо, когато жена му заговори.

— Внимавай да не паднеш от стола — каза тя на Елоиз с широка усмивка. — Бременна съм. С тризнаци.

Елоиз се вторачи в тях невярващо. Надигна се, сякаш искаше да избяга от стаята, изглеждаше направо ужасена.

— Шегуваш ли се? Тризнаци? Как стана това? Какво си мислехте? Не се ли сетихте да използвате контрацептиви на вашата възраст?

Елоиз беше зашеметена. Все едно я бяха халосали по главата с чук.

— Искаме ги — разочаровано обясни Натали. — Не беше грешка.

— Защо? — попита Елоиз, като се заразхожда нервно из стаята. — Защо искате да имате бебета на вашата възраст?

— Защото аз никога не съм имала бебе и исках поне едно, преди да остарея прекалено много — откровено отговори Натали.

— Ти и сега си прекалено стара — грубо каза Елоиз, която имаше чувството, че тъкмо бяха преобърнали живота ѝ с главата надолу с шокиращата си новина. — Ще бъдеш на шейсет години, когато децата ти постъпят в колеж, а ти ще си на седемдесет — завъртя се тя към баща си.

Натали отговори нежно, но твърдо.

— В наши дни с много родители е така. Доста по-възрастни от мен жени раждат бебета.

Елоиз се отпусна на канапето и се вторачи в тях с нещастен вид. Не проговори повече. Тъкмо бе свикнала с идеята за брака им, а сега ѝ

стоварваха новината за три бебета.

— Не знам какво да кажа — промълви тя накрая.

— Ами например „Честито“ — предложи баща ѝ кротко. — Достатъчно трудно ще е, особено за Натали, и без ти да ни се караш. Не се ли радваш заради нас? Те ще бъдат част и от твоя живот.

Юг говореше изключително нежно. Искаше дъщеря му да е съюзник този път, а не отново враг.

— Не знам какво да мисля — честно призна тя.

Не знаеше дали ревнува, дали е ядосана, наранена, или просто шокирана. Идеята ѝ се виждаше налудничава.

— Ние също не знаехме отначало. Три бебета е сериозно нещо — каза Натали, като я погледна в очите. — И ми се налага да ги родя. Ако някой трябва да е ужасен, това съм аз.

— Ужасена ли си? — попита Елоиз и я погледна любопитно, сякаш току-що ѝ бяха пораснали две глави.

— Понякога. Щастлива съм, но и тъжна, уплашена, развълнувана, ужасена и какво ли не още. Но съм най-вече въодушевена и искам децата повече от всичко друго.

Тя докосна ръката на Юг, а Елоиз отново се почувства избутана встрани. Първо от съпругата му, после от трите бебета. Новината ѝ дойде в повече.

— Случайно ли стана, или го планирахте? — поинтересува се тя.

— Оплождане инвитро. Поработихме усърдно. Не беше случайно, беше нашата мечта.

Елоиз погледна баща си, когато чу думите на Натали. Не можеше да повярва, че и той бе мечтал за това. Очевидно идеята бе на съпругата му. Баща ѝ никога не беше казвал, че иска повече деца, точно обратното. Винаги бе твърдял, че е щастлив с единственото си дете, че то му е достатъчно. А сега щяха да имат три деца. Това ѝ напомни за майка ѝ, която роди две бебета на Грег, след като я изостави. Елоиз почувства, че ѝ прилошава. Изправи се и се вторачи в тях.

— Налага се да помисля по въпроса. Дайте ми малко време да смеля новината. Не мога да се справя с нея веднага.

Реакцията бе по-добра от избухването миналата година, когато ѝ съобщиха, че са влюбени. Май всяка Коледа пускаха нова бомба върху

Елоиз. А и тази бе особено голяма. Тя излезе тихо от апартамента и се прибра в своя. Звънна на Брад, който веднага усети, че е разстроена.

— Какво става?

— Ами... трудно е за обяснение. Чувствам се адски странно.

Той се разтревожи.

— Да не си болна?

— Не. Просто имам нужда да си поговоря с теб. Можеш ли да дойдеш, когато свършиш с ученето?

— Разбира се. Ще приключа след половин час. Но мога да дойда веднага, ако искаш, по-късно ще свърша. Нещо не е наред ли?

— Да... не... не знам... просто съм разстроена. Вероятно се държа тъпо.

— Аз ли съм направил нещо лошо?

— Не, разбира се, че не — отвърна тя и се заплака.

Беше ужасно разстроена и се нуждаеше от помощта на Брад. Може би беше луда, но определено не беше щастлива за бебетата. И другите две деца на майка ѝ никога не я бяха правили щастлива. Дори не ги харесваше. Защо тогава да харесва тези повече?

— Ще дойда веднага — сериозно каза Брад.

Бездруго нямаше да може да учи повече, тъй като се тревожеше за нея.

Почука на вратата ѝ след двайсет минути. Елоиз седеше на канапето и плачеше. Сгуши се безмълвно в прегръдките му и ѝ бяха нужни още пет минути, за да се поуспокои. Той я гледаше напрегнато.

— Каж ми какво стана.

Тя си издуха носа и го погледна.

— Вероятно ще ти прозвучи адски тъпо. Натали е бременна. Ще има тризнаци. Положили са страхотни усилия, за да се уредят с бебета чрез инвитро.

Разплака се отново, а Брад я притисна нежно към себе си.

— И сега са лудо влюбени и ще имат три бебета. Внезапно се превърнаха в идеалното семейство. А моята майка ме мрази, дори не помни, че съм жива. Тя също роди две деца, след като ме заряза. И къде е моето място? Коя съм аз за всички тях? Къде ми е мястото? Имам чувството, че съм изхвърлена. Аз съм старият модел, а сега те си имат три нови.

Брад не каза и дума, само погали косата ѝ. Радваше се, че Елоиз можеше да му обясни чувствата си. Разбираше колко болезнено е приела новината и защо. Майка ѝ я беше изоставила, а сега баща ѝ беше влюбен и очакваше още три деца. Това би наранило всекиго.

— Първо... — каза той, като се отдръпна и я погледна в очите, все още преливащи от сълзи, — не мисля, че си глупава. И аз бих се чувствал по същия начин. Но не смятам, че си била заменена. Не могат да те заменят. Ти си си ти. Баща ти те обича. Знам, че и Натали наистина те харесва. Никога не е имала деца и вероятно копнее за тях отчаяно, преди да стане прекалено късно, затова са се заели с проекта и са създали три бебета в епруветка. Но съм убеден, че новите бебета никога не биха те заменили.

— Ами ако татко ги хареса повече от мен? Старците обичат да имат бебета. Те ги карат да се чувстват по-млади. Половината от шейсет и пет годишните ни гости имат двайсетгодишни съпруги и двегодишни деца.

Това бе леко преувеличение на модерните времена. Тъкмо тази година една от петдесетгодишните им гостенки бе родила, а осемдесет и шест годишен дипломат от Европа се бе оженил за двайсет и една годишна и му се родиха близнаци.

— И все пак той няма да те забрави. Вие двамата имате двайсет и една годишна история. Никой ни би могъл да ти отнеме това — увери я Брад и отново я прегърна. — Честно казано, на мен ми е жал за тях. Заели са се с тежка работа на тяхната възраст. И аз бих се шашнал.

— Да, но не възнамерявам да ставам бавачка на три врецящи бебета. Имам си достатъчно работа в хотела и без тях.

Брад се засмя, когато си представи Елоиз с трите бебета.

— Ще ти помагам. Или пък ще ти предложи нещо още по-добро — ние с теб можем да си родим собствено бебе, а и нямаме нужда от епруветка, за да го направим.

Елоиз се усмихна. Тя самата още не искаше бебе. Беше лудо влюбена в Брад, но засега не бе готова да става майка. Въздъхна и се сгуши в ръцете му.

— Благодаря ти за разбирането. Съжалявам, че откачих. Просто ми се струва, че нямам място в семейството им, след като ще имат три нови деца.

— Напротив, имаш място, а един ден ще имаш свое собствено семейство. Просто е малко странно с всички тези стари хора в наше време, които решават, че искат деца, когато са на четиресет или петдесет години.

— Благодаря ти, че дойде да ме успокоиш — каза Елоиз.

После излязоха на разходка. Брад ѝ каза, че ако неговите родители се разведат и оженят повторно, и той ще се ядоса, ако имат повече деца. Спомняше си как бе побеснял, когато брат му се роди осем години след него, а близначките — когато бе на четири.

По-късно Елоиз се обади на Натали и се извини за поведението си. Този път нямаше война. Беше безсмислено. Не би променила нищо. А Брад ѝ бе помогнал много.

Натали изпита облекчение, когато чу гласа ѝ, и ѝ благодари за обаждането. Елоиз спомена, че Брад е с нея, и Натали ги покани да се качат, но момичето отклони поканата с обяснението, че и двамата са прекалено изморени. Нуждаеше се от малко пространство. Баща ѝ дойде да я види, защото се тревожеше за нея. Беше забелязал шока и болката по лицето ѝ, когато чу новината, и сърцето го заболя заради нея. Поговори с нея и Брад известно време, после я прегърна за довиждане и се качи горе. Брад беше донесъл учебниците си и седна да учи. Прекара нощта с нея, което ѝ се отрази чудесно. Оставаше при нея все по-често и двамата се чувстваха удобно един с друг. Всичко вървеше много по-добре, когато бяха заедно.

Коледата бе доста странна за Елоиз след съобщението на Натали. Всичко ѝ се струваше нереално. Тя отговаряше за инсталирането на коледната елха във фойето. Всички наоколо коментираха колко вълнуващо било, че баща ѝ и Натали щели да имат тризнаци. Дженифър вече планираше празненството в чест на бъдещата майка. Това накара Елоиз да се почувства отново отритната, но тя се насили да не обръща внимание на емоциите. Баща ѝ имаше нова съпруга и семейство и тя само можеше да се надява, че все още обича и нея. Времето щеше да покаже.

А сега си имаше Брад. Излизаха редовно, той често идваше в хотела. Но в душата си Елоиз все още се тормозеше от мисълта за тризнаците. Трудно ѝ бе да разбере къде се намира сега. Беше част от миналото на баща си, а тризнаците бяха бъдещето му. И ако искаше да

е част от семейство, трябваше да си създаде собствено един ден, но още не беше готова за това.

Брад се прибра във Филаделфия за Коледа, а Натали убеди Юг да замине с нея на гости на брат ѝ, докато още можеше да пътува. Елоиз отказа да се присъедини към тях. Увери баща си, че ще държи хотела под око, и той доста се притесни, но Натали настояваше да си иде у дома. Заради бременността си тя бе ужасно емоционална и постоянно плачеше. Накрая Юг се съгласи да замине, а Елоиз пое всички коледни смени. Баща ѝ се обади веднага щом пристигнаха, както и сутринта на Коледа. Елоиз вече стоеше на рецепцията. За първи път, макар да не бе изненадващо, майка ѝ въобще не звънна.

22.

Група холандски бизнесмени се настани в хотела през януари. Заеха четири от големите апартаменти на деветия и десетия етаж. Очевидно бяха представители на европейски консорциум и Елоиз видя баща си с тях няколко пъти. Не беше необичайно Юг да прекарва известно време с важните гости. Те бяха превзели голямата конферентна зала, а Елоиз мярна двама от тях в кабинета на баща си един следобед. Други двама пък обикаляха из хотела с Брус Джонсън, шефа на охраната, и Майк, главния техник, което ѝ се стори странно. Но хотелът бе толкова претъпкан, че тя дори нямаше време да помисли по въпроса. Едва след като холандците си заминаха, Майк ѝ спомена нещо.

— Ще бъде доста странно, ако баща ти продаде хотела, нали? Чух, че му предложили цяло състояние за него.

— Кой?

Елоиз се вторачи в него, сякаш от главата му тъкмо бе пораснало дърво.

— Холандците. Онези, които бяха тук миналата седмица. Баща ти ни накара да им покажем всичко. Чух, че щели да му направят предложение, на което не можеш да откажеш. А може вече да са го направили. Говори се, че той е готов да продава.

На Елоиз ѝ прилоша. Подът под краката ѝ се завъртя и ѝ се догади.

— Не вярвай на всичко, което чуеш — каза тя.

Искаше да смаже слуха незабавно и трепереше, когато влезе в кабинета на баща си. Той седеше сам зад бюрото си, Дженифър бе отишла да обядва. Елоиз държеше да чуе новината от него, ако наистина възнамеряваше да продаде хотела. А ако бе вярно, то той трябваше да ѝ каже много отдавна. Елоиз знаеше, че той се тревожи за разходите им, но хотелът преуспяваше.

— Нещо не е наред ли? — попита Юг.

Елоиз бе преbledняла, сякаш бе видяла призрак, и той предположи, че е имала проблеми с някого от гостите. Досега тя се бе справяла и с най-тежките ситуации изключително добре. Разбираше се с хората отлично и научаваше много за бизнеса.

Момичето не си губи времето с празни приказки. Никога не го правеше с баща си.

— Майк ми каза, че ще продаваш хотела.

Елоиз не знаеше какво да мисли. Първо, Юг бе помогнал на жена си да забременее с три бебета, а сега продаваше дома на дъщеря си.

— Вярно ли е? — настоя тя, цялата разтреперана.

Юг се поколеба за известно време. Прекалено дълго. По лицето му се изписа болка, когато й отговори, но знаеше, че трябва да й каже истината, иначе тя щеше да я научи от някой друг.

— Не възнамерявах да продавам, но ако ми предложат достатъчно, може и да го направя. Още не съм решил. Зависи какво ще ми предложат. Не съм търсил подобна оферта. Тя просто падна от небето и ме намери — виновно обясни той.

— Как можеш да направиш подобно нещо? — побесня Елоиз. — Този хотел е нашият дом. Беше мечтата ти, а сега е моята. Не можеш да продадеш мечта.

Гласът й трепереше от страх и ярост.

— На петдесет и три години съм. След няколко месеца ще имам четири деца. И трябва да мисля за всички вас, за бъдещето ви. Ако някой е достатъчно откачен да ми предложи огромна сума, ще бъда луд да не я приема.

Елоиз бе прекалено разстроена, за да схване мисълта му. Предстоеше й цял живот. Ала не и на него. Сега той трябваше да се тревожи за още повече хора. Семейството му щеше да се удвои и внезапно той се почувства остарял и уплашен.

— Нямах лоялност към никого и нищо — обвини го Елоиз, толкова вбесена, че едва говореше. — Никога вече няма да те уважавам, ако продадеш хотела — заяви тя решително и той кимна.

Подозираше, че ще стане така. Но ако офертата бе достатъчно впечатляваща, нямаше избор, освен да продава. Елоиз обаче не искаше парите, а хотела.

— Никога няма да ти простя, ако продадеш хотела, татко — зарече се тя, после се завъртя и излезе от стаята.

Не продума на баща си през следващите три дни. Из целия хотел се носеха слухове. Тя сподели новината с Брад и му се оплака колко е разстроена. Елоиз искаше да остане във „Вандом“ до края на живота си и да поеме работата на баща си един ден. Точно поради тази причина се бе записала в хотелиерския колеж, а сега Юг сякаш се подиграваше на кариерата ѝ и на всичко, което бе научила.

Беше напрегнато и тежко време и единствената утеха в живота ѝ бе Брад. Баща ѝ знаеше колко бе ядосана и стоеше далеч от нея. И тя отново обвини Натали. Дизайнерката не разбираше нищо от хотелиерство и нямаше представа какво означаваше хотелът и за двама им. Елоиз реши, че тя окуражава баща ѝ да продава, за да изкара много пари. Но хотел „Вандом“ означаваше много повече за Елоиз. Ставаше дума за любов и отдаденост, за хората, които работеха тук, за мечтата на баща ѝ, а сега и за нейната. Тези неща не можеха да се платят с пари. Баща ѝ беше обещал да ѝ съобщи решението си веднага щом получи офертата.

Елоиз отново поведе война с баща си и Натали, но този път нямаше да отстъпи. Наистина никога нямаше да му прости, ако продаде хотела. Брад не я бе виждал толкова решителна и категорична досега. Не говореше с никого друг, освен с него, но той разбираше какво означава „Вандом“ за нея. Баща ѝ вече не разбираше.

Един следобед тя седеше в стаята си след работа. Двамата с баща ѝ живееха на различни етажи и се държаха като непознати. Не беше говорила с него и Натали от деня, когато Майк ѝ съобщи новината за евентуалната продажба на хотела. И нямаше желание да им проговори, докато не узнаеше какви са плановете на баща ѝ. Изненада се, когато Натали ѝ звънна. Гласът ѝ хъхреше сякаш я душаха.

— Какво ти е? Болна ли си? — студено попита Елоиз. — Звучиш ужасно.

— Можеш ли да се качиш горе? В хотела ли си?

— В апартамента ми.

Тонът на Елоиз бе леден като сърцето ѝ. Отново я бяха предали.

— Нещо не е наред ли? — попита повторно, а Натали изстена измъчено.

— Имам силни болки... кървя... не мога да се свържа с баща ти.

— Ох, мамка му! — изруга Елоиз и изфуча от апартамента с телефона в ръка.

Не искаше да губи време в чакане на асансьора и се втурна нагоре по стълбите. За щастие, картата за ключалката бе в джоба ѝ. Нахлу в апартамента и намери Натали на леглото, където се гърчеше от болка.

— Да повикам ли линейка? Колко силно кървиш?

Елоиз бе изкарала курс по първа помощ по време на обучението си. Приблужи се до Натали и видя кръвта по леглото, но не искаше да я уплаши.

— Мисля, че ще е по-удобно да отидеш до болницата с линейка, Нат — каза тя нежно.

Войната им заради продажбата на хотела внезапно бе забравена.

Елоиз влезе в другата стая и звънна на 911. Обясни им внимателно, че една от гостенките кърви, бременна в четвъртия месец с тризнаци. Обещаха веднага да изпратят линейка. Тя им даде номера на апартамента, после звънна на рецепцията и нареди да намерят баща ѝ. Обадиха ѝ се след секунда и ѝ съобщиха, че баща ѝ е на среща извън хотела и е включена гласовата му поща.

— Продължете да му звъните и изпратете санитарите тук веднага щом пристигнат.

Тя се върна при Натали, седна на леглото до нея и погали косата ѝ.

— Не искам да изгубя бебетата — изплака Натали.

Елоиз се сети да я попита за името на лекарката ѝ и се обади веднага. Жената обеща да ги чака в болницата. Натали плачеше покрусено — знаеше, че няма да успеят да спасят бебетата, а Елоиз правеше всичко възможно да я успокои.

Санитарите пристигнаха след по-малко от десет минути и попитаха дали съпругът или някой друг ще я придружи. Без да се колебае и миг, Елоиз им обясни, че е дъщеря на Натали и ще тръгне с тях. Веднага щом вдигнаха носилката Елоиз ги последва в товарния асансьор, стиснала здраво ръката на мащехата си.

— Всичко ще е наред, Нат, обещавам ти — заяви тя категорично, макар да нямаше представа какво ще стане.

Изкараха я през служебния вход, за да не плашат хората във фойето. Натали хлипаше отчаяно, докато един от санитарите ѝ задаваше въпроси. Сложиха я на система в линейката, включиха сирената и се понесоха към болницата с висока скорост.

Гинекологичният екип ги очакваше, а личната лекарка на Натали пристигна след двайсет минути. Не позволиха на Елоиз да остане с нея. Мина цял час, преди служителите на хотела да открият Юг, който веднага звънна на Елоиз по мобифона.

— Какво стана? — паникьосано попита той.

Вече беше в такси и пътуваше към болницата.

— Не знам. Натали ми звънна, каза, че имала болки и кървяла. Обадох се на 911 и в момента се трудят по нея.

— Загуби ли бебетата? — попита той с предрезгавял глас.

— Не знам — честно отговори Елоиз. — Не са ми казали още нищо, но кървеше обилно, когато потеглихме насам. Личната ѝ лекарка е с нея.

— Ще бъда там до десет минути.

— Аз съм в чакалнята пред родилното отделение.

Бяха преместили Натали там, в случай че започне преждевременно раждане. Но при бременност от осемнайсет седмици шансът бебетата да оцелеят бе минимален. А ако случайно оживееха, нямаше да са в добро състояние.

Пет минути по-късно Юг профуча покрай Елоиз и нахлу в отделението. Махна ѝ с ръка, но не спря да говори с нея. През следващите два часа Елоиз нямаше представа какво става. Не знаеше кого да попита и минаваше шест часът, когато баща ѝ излезе.

— Как е тя?

Не смееше да попита дали Натали бе изгубила бебетата. Баща ѝ изглеждаше по-зле и от жена си и Елоиз го съжали.

— Натали е добре. Също и тризнаците. Засега. Направиха ултразвук. Ще я задържат през нощта и ако състоянието ѝ е стабилно, ще я върнат у дома и ще я оставят на легло. Вероятно ще е на легло през останалата част от бременността. Ако успее да задържи бебетата още месец-два, те имат шанс да оцелеят.

Думите на Юг издадоха, че това е най-важното нещо в живота му, и Елоиз го прегърна.

— Искаш ли да влезеш да я видиш? — попита той.

Тя кимна и го последва по коридора на родилното отделение. Навсякъде в стаята около Натали имаше монитори, а тя изглеждаше ужасена и травмизирана от случилото се.

— Как си? — нежно я попита Елоиз.

— Умирам от страх — призна си тя с измъчена усмивка. — Не искам да ги изгубя.

— Надявам се, че няма да ги изгубиш — каза Елоиз, наведе се и целуна ръката ѝ. — Ще трябва да го даваш по-леко.

Натали кимна. Беше готова на всичко, за да спаси бебетата.

Елоиз не искаше да я изморява и си тръгна след няколко минути. Баща ѝ щеше да остане. Обеща да ѝ звънне, ако нещо се случи. През целия път до хотела Елоиз осъзна, че независимо колко бе ядосана заради продажбата на хотела или на Натали заради тризнаците, в крайна сметка те бяха семейство. Единственото, което имаше значение, бе да се обичат и да си прощават. Искрено се надяваше Натали да не изгуби бебетата.

И чудото се случи. Натали запази бебетата и на следващия ден я върнаха с линейка в хотела. Сложиха я в леглото, където щеше да остане до края на бременността. Дори не ѝ бе позволено да става до тоалетната. Краката ѝ не биваше да докосват пода. Тя изглеждаше ужасена. Юг ѝ нареди да звъни на камериерката или да му се обажда на мобифона, ако се нуждае от нещо. Елоиз също я накара да обещае, че ще ѝ звънне на рецепцията. Натали се зарече да не мърда от леглото. Изглеждаше бледа и уплашена, когато двамата излязоха от стаята.

Слязоха заедно с асансьора. Юг не ѝ каза, че бе получил оферта от холандците предишния ден и се бе срещал с bankerите им. Предложението беше чудесно и щеше да му е трудно да го отхвърли. Не знаеше дали някога би получил подобна оферта за хотела. Беше казал на холандците, че ще им отговори след няколко дни. И тъкмо тогава Дженифър му се обади и той се втурна към болницата.

Юг отново благодари на дъщеря си за помощта ѝ и се разделиха във фойето. Отношенията им все още бяха напрегнати и щяха да са такива, докато той вземеше решение за продажбата.

През следващите няколко дни Натали нямаше проблем с бебетата. Елоиз я проверяваше често, Дженифър се отбиваше на гости, камериерките също я посещаваха. Ернеста ѝ носеше бонбони и други лакомства. От румсървис ѝ носеха всичко, което поискаше. А Натали лежеше неподвижно, ужасена от мисълта, че може да изгуби бебетата. Беше възложила всичките си проекти на помощниците си. Животът ѝ бе в застой. В деня, след като се прибра от болницата, профсъюзите, в които членуваха техниците им, им осигуриха ново вълнение.

Предупредиха Юг за започването на стачка, която трябваше да послужи като предупреждение. Той възнамеряваше да съкрати двама служители, без да ги замени с други, а от профсъюза заявиха, че не може да го направи. Юг бе изпълнил всички необходими процедури, но въпреки това неколцина стояха с плакати пред хотела, за да дразнят гостите. По някое време започнаха да тропат с черпаци по тенджери и тигани. Вдигаха кошмарен шум, за да притеснят отседналите в хотела. Вривата се чуваше на пресечки оттам.

Елоиз влезе в кабинета на баща си, който говореше с адвоката им по трудово право по телефона. Профсъюзът настояваше той да върне на работа двамата служители, макар да бе изпълнил всички необходими процедури. След като приключи разговора, Юг звънна в профсъюза и им каза да разкарат проклетите си кресльовци от улицата. Човекът, който вдигна, го заплаши, че ще си има неприятности, ако не назначи отново двамата съкратени. Юг затръшна телефона вбесен и погледна дъщеря си.

— Не мога да направя и едно проклето нещо — оплака се той. — Моля те да внимаваш. Гнусният кретен ме заплаши по телефона, а никога не знаеш какво ще направят тези типове.

И двамата бяха наясно, че разумните хора в профсъюзите се справяха с проблемите отговорно, но винаги имаше един-двама, които предпочитаха насилието пред преговорите.

— Не искам да се мотаеш наоколо сама, нито до вратите на хотела, нито в мазето.

Юг се тревожеше, че ще започнат да тормозят останалите му служители. Брус привика всичките им охранители, а и всички служители бяха предупредени.

Протестиращите пред хотела най-после изчезнаха в шест часа, за всеобщо облекчение. Елоиз работеше двойна смяна на рецепцията тази вечер и се очертаваше да остане там до сутринта. С нея дежуреха и двама мъже. В десет часа хотелът изглеждаше готов да заспи. Охранителите минаваха често през фойето. Юг се качи горе в осем, за да прави компания на Натали. Елоиз седна да си побъбри с двамата си колеги. Обсъждаха каква досада са безпричинните стачки. В полунощ само няколко от гостите минаха през фойето, за да се качат по стайте си. Юг звънна на рецепцията, преди да си легне, и Елоиз го увери, че всичко е наред.

В един след полунощ алармата в мазето запищя. На рецепцията имаше контролен панел, който показва пожар точно пред кухнята. Вероятно нямаше нищо общо със стачката, но Елоиз незабавно застана нащрек и нареди на младшия рецепционист да повика пожарната и охраната. Самата тя се втурна към задното стълбище, за да провери дали би могла да помогне с нещо долу. Когато стигна там, малък пламък поглъщаше канапе и няколко колички, оставени точно пред кухнята. Беше зад ъгъла към вратата на румсьорвиса, затова никой не забелязал нищо, докато не чува алармата.

Един от охранителите насочи пожарогасител към канапето и количките, а след миг пристигнаха и пожарникарите с маркучи. Пожарите бяха загасени за по-малко от десет минути. В мазето вонеше гадно на дим и по пода имаше пет сантиметра вода, но пожарът бе потушен. Кухнята и районите около нея гъмжаха от пожарникари, които проверяваха всичко. Елоиз им благодари за чудесната работа. Бяха пристигнали изключително бързо. Хотелските пожари винаги бяха приемани сериозно, а и често започваха в кухнята. Баща ѝ я беше научил да внимава за пожар и да изучи всички правила за безопасност.

Тя все още говореше с двама от пожарникарите, когато трети се приближи към нея с намастен парцал, който миришеше на дим.

— Е то ви запалителя — каза той. — Някой го е подпалил. Има и друг под канапето. Някой си играе гадни играчки с вас.

Парцалите вероятно не биха причинили достатъчно голям пожар, в който да изгори хотелът, тъй като алармената система бе модерна и много добра, но все пак огънят можеше да нанесе сериозни щети, ако пожарникарите не бяха действали толкова бързо. Докато говореше с тях, Елоиз забеляза гадната усмивка на един от миячите на чинии от румсьорвис. Той не работеше тук от дълго време и се подсмиваше предизвикателно.

— Видя ли някого да запалва парцалите? — попита го Елоиз прямо, а той се захили.

— Да не мислиш, че ще ти кажа, ако съм видял? — подразни я той.

Знаеше коя е, но не му пукаше.

— Какво знаеш за палежа? — настоя Елоиз.

— Знам, че баща ти уволни двама души, а профсъюзът ще ви срита по задника, ако не ги върнете обратно — отвърна той нагло.

Охранителите се приближиха.

— Предупредиха ви, че ще има неприятности. Може би някой е запалил този малък огън, за да ви покаже какво имат предвид. Не можете да уволнявате хората просто ей така. Профсъюзът няма да ви позволи — заяви той и пристъпи заплашително към Елоиз.

Видът му би подплашил всеки друг, но не и нея. Мръсникът заплашваше хотела й.

— Ти ли го направи? — попита тя, без да се отдръпне.

Беше слаба жена и само на двацет и една години, но бе не помалко смела от всеки мъж в помещението.

— И какво ако съм го направил? — изсмя се той.

Един от пожарникарите повика полицията по радиостанцията си. Определено се задаваха неприятности. Той ги усещаше, а и охранителите от хотела бяха наясно.

Преди да успеят да го спрат, типът стисна Елоиз за врата и я блъсна в стената.

— Кучка! — изруга той грубо. — Не ми казвай какво да правя!

Елоиз не свали очи от него и запази пълно самообладание. Никой от мъжете около тях не посмя да направи нещо, защото не знаеха дали нападателят разполага с пистолет или нож. Чакаха полицията. Без да каже и дума, Елоиз стовари петата си върху крака му с пълна сила. Той се сгъна от болка и изруга, а тя замахна и фрасна страхотно кроше в носа му. Мъжът се олюля назад, а Елоиз повдигна крак и го срита в слабините. Беше посещавала курсове по самоотбрана в училище и се справи чудесно.

Отстъпи от него в мига, когато ченгетата нахлуха в помещението. Носът му кървеше и той плюеше. Полицаяте му сложиха белезници, а един от охранителите им обясни какво бе станало. Елоиз изглеждаше напълно спокойна, макар да бе съдрала полата си, когато го срита.

— Благодаря ви, господа — любезно каза тя.

Едно от ченгетата я помоли да даде показания и тя тъкмо му разказваше за случилото се, когато баща й се появи. Сирените на пожарните го бяха събудили. Той скочи и се облече светкавично. Асансьорите бяха спрени заради безопасността и той се затича по служебното стълбище.

— Какво става тук?

Един от пожарникарите му разказа историята усмихнато. Елоиз бе засрамила всички мъже наоколо.

— Добре ли си? — попита я той, а тя го погледна спокойно.

Изобщо не беше нервна, макар да бе страшно ядосана на подпалвача.

— Добре съм. Мисля, че някакъв задник в профсъюза е платил на този тип да запали пожар в мазето. Изгубихме едно канапе и няколко колички. Но можеше да е много по-лошо.

— Да не си полудяла? — извика баща ѝ. — Майната му на канапето. Казаха ми, че си ударила престъпника. Можеше да те наръга с нож. Помисли ли за това? — вторачи се в нея ядосано.

— Този тип запали пожара. Някой му е платил да го направи. Няма да позволя на някакъв кретен да изгори хотела ни и да унищожи всичко, което сме постигнали.

Очите ѝ бяха ледени, когато погледна баща си. И на него нямаше да позволи да унищожи мечтата им. Посланието беше повече от ясно.

— Алармата ли изпищя?

— Да. Затова слязох. Момчетата от охраната гасяха пожара, а пожарната пристигна веднага — обясни тя. — Намериха парцалите, с които е подпалил пожара.

— Откъде знаеш, че е бил той?

— Той почти си призна. Поне го намекна. А после ме стисна за гърлото.

— И ти го удари? — извика Юг, замаян едновременно от смелостта и от глупостта ѝ.

— Тя му счупи носа, господине — обясни младото ченге.

— Счупила си му носа?

Юг се вторачи в дъщеря си, сякаш я виждаше за първи път.

— Всъщност действията ѝ бяха страхотни — отбеляза един от пожарникарите. — Ритник с остро токуче, кроше в носа и зверски ритник в слабините.

Юг се завъртя и огледа мъжете около себе си.

— А вие какво правехте? Снимки? Защо тя му счупи носа, а не някой от вас?

— Защото това е нашият хотел — усмихна се тя широко. — И го обичам повече от теб! — това бе намек за предстоящата продажба.

Полицаят взе показанията ѝ и каза, че ще арестуват мияча на чинии за умишлен палеж. Освен ако мъжът не проговореше, нямаше начин да го свържат с профсъюза. Но пък можеше и да пропее, тъй като го заплашваше затвор.

Съобщиха на Елоиз, че е свободна да се върне на работа. Нямаше обвинения към нея, тъй като ставаше дума за самоотбрана и имаше доста свидетели. Баща ѝ потръпна, когато чу тези думи.

Елоиз тръгна към товарния асансьор. Трябваше да смени полата си, преди да се върне на рецепцията.

— Ще се кача с теб — реши Юг.

Все още се опитваше да схване току-що чутото.

— Осъзнаваш ли, че този тип можеше да те убие? — накрая попита той.

— А ти осъзнаваш ли, че хотелът ни можеше да изгори?

Юг едва сдържа усмивката си, когато се сети как дъщеря му се бе погрижила за подпалвача.

— Не можеш да вършиш такива неща. Не можеш да си рискуваш живота.

— Бих предпочела да умра чук, защитавайки онова, което обичаме, вместо някъде другаде — спокойно отвърна тя.

— Не искам да умираш, където и да било, нито да рискуваш по този начин — каза Юг сериозно, после се усмихна. — Не мога да повярвам, че си му разбила носа.

— Беше страхотно — засмя се тя. — В училище ни тренираха добре.

— Опасна си — подкачи я той. — Защо не си починеш през останалата част от нощта? Страхувам се, че може да нараниш още някого — засмя се и я последва към вратата на апартамента ѝ.

— На рецепцията ще останат без хора, ако не се върна.

Елоиз спря пред вратата на апартамента си. Полата ѝ бе съдрана почти до кръста от рязкото повдигане на крака, за да скрита подпалвача в слабините.

— Как е Натали? — попита тя.

— Мисля, че е добре. Времето ще покаже. Не ѝ харесва, че трябва да е на легло. А и в службата ѝ откачат без нея. Но е прекалено уплашена, за да спори с лекарите. Очакват ни дълги пет месеца, или колкото там са останали.

— Ще се кача да я видя утре — обеща Елоиз, после се прибра да се преоблече.

Върна се на рецепцията след десет минути. Носеше нова пола, а косата ѝ бе безукорно сресана и прибрана на кок. Прекара останалата част от нощта, бъррейки си с колегите, и тъкмо се канеше да се качи горе след края на смяната, когато баща ѝ се появи във фойето и я помоли да отиде в кабинета му. Тя се зачуди дали щеше да ѝ се кара за нападението над подпалвача. Юг я покани да седне. Очевидно искаше да ѝ каже нещо, а и изглеждаше сякаш бе прекарал безсънна нощ.

— Няма да продам хотела — заяви той с дрезгав глас. — Вероятно съм луд. Наистина е безумие да отхвърлиш такава зашеметяваща сума. Но не е възможно ти да рискуваш живота си за онова, което съм изградил, а пък аз да го продам за пари. Снощи ми напомни какво означава хотелът за нас. Не искам никога вече да рискуваш по този начин, независимо колко си смела. Но няма да продам нещо, което обичаш толкова много. Отхвърлих предложението.

Елоиз се усмихна широко и баща ѝ отговори с усмивка. Хотелът бе нещо специално, което и двамата обичаха. Тя не бе готова да се откаже от него, нито да позволи на някого да го накърни или да им го отнеме. Сега и Юг не бе готов за това.

— Гордея се с теб, татко — каза тя меко, като заобиколи бюрото, за да го прегърне.

— Недей — тихо отвърна той. — Аз се гордея с теб. Едва не продадох мястото. А ти рискува живота си, за да го защитиш.

Излязоха от кабинета хванати за ръце. Юг звънна на адвокатите си и отхвърли офертата. Възложи им да се обадят в профсъюза и да им съобщят, че няма да върне на работа двамата техници, а ще повдигне обвинение за умишлен палеж при следващ подобен номер. Представителят на профсъюза се направи, че няма представа за какво става дума. Но посланието беше повече от ясно. Миячът на чинии беше арестуван. Стачката се размина. Хотелът нямаше да се продава. Сега или когато и да било.

23.

През март Брад спеше в хотела при Елоиз всяка нощ. Не живееха заедно официално, но май нещата отиваха натам. Баща ѝ не възразяваше. Брад бе чудесен младеж, а Елоиз бе невероятно зряла за годините си. Бе видяла много повече от живота, отколкото останалите момичета на нейната възраст. Двамата с Брад бяха великолепна двойка. Той не се оплакваше от дългото ѝ работно време, интересуваеше се от хотела. Интересът му към трудовото право също се засилваше. Никой от двамата им не се страхуваше от тежка работа. Той учеше усърдно, докато тя работеше, и щеше да завърши през юни. После трябваше да изкара изпита за правоспособност. И започваше да си търси работа.

В една дъждовна вечер през март отидоха в „Уейвърли ин“, за да си починат от работа и учене. Натали все още бе на легло. Елоиз се отбиваше при нея колкото се може по-често и ѝ носеше последните списания и филми. Натали бе на легло вече два месеца. Беше бременна в шестия месец и бебетата имаха шанс да оцелеят, ако се родят сега, макар че все още бяха изключителни дребни. Всяка допълнителна седмица намаляваше риска за живота им.

Елоиз говореше с Брад за предстоящата му работа, когато таксито им зави към хотела. Тя забеляза линейката, паркирана отпред. Зачуди се дали някой от гостите не бе получил инфаркт, после и двамата си помислиха за Натали. Брад плати на шофьора и двамата скочиха и се затичаха към хотела. Никой не ѝ беше звъннал по време на вечерята, затова Елоиз предположи, че става дума за гост на хотела, но когато влетя във фойето, видя баща си, качен на носилка с дефибрилатор на гърдите. Тя се втурна след санитарите уплашено и ги последва навън. Управителят на рецепцията, Брус и двама охранители ги следваха с ужасени лица.

— Какво стана? — попита Елоиз, когато санитарите качиха носилката в линейката.

— Не знам — отговори управителят. — Той се хвана за гърдите и падна пред рецепцията. Мисля, че е получил инфаркт.

— Защо не ми се обади? — извика тя остро, изпаднала в паника.
Брад застана до нея.

— Не остана време. Тъкмо се канех да ти звънна.

— Натали знае ли? — бързо попита тя.

Брус поклати глава отрицателно.

— Не ѝ съобщавайте — нареди Елоиз, после скочи в линейката, като погледна Брад извинително, преди да затворят вратите.

След миг сирената виеше и фучаха към болницата. Двама санитарни седяха до Юг и го наблюдаваха внимателно. Той вече бе в съзнание и гледаше Елоиз със замаян поглед.

— Какво стана? — попита с дрезгав глас. — Имам силна болка в гърдите.

Във вените му бяха включени системи и санитарите му наредиха да не говори. Елоиз го хвана за ръката, преглътна сълзите си и се помоли безмълвно баща ѝ да се оправи.

Откараха го бързо в кардиологията и я накараха да чака отвън. После ѝ съобщиха, че баща ѝ е прекарал лек инфаркт. По-късно щяха да му направят ангиограма.

— Не казвай на Натали — прошепна баща ѝ уплашено. — Ще загуби бебетата.

— Няма да ѝ кажа, а ти ще се справиш — увери го Елоиз, и стисна ръката му.

Не можеше да си представи живот без баща си. Нуждаеше се от него прекалено много. Остана, докато го отведоха за ангиограмата. После звънна на Брад и му събщи къде се намира. Той пристигна незабавно в болницата, където останаха да чакат с часове.

Докараха баща ѝ обратно в два през нощта. Бяха му направили ангиопластика и го върнаха в интензивното отделение, за да го наблюдават. Елоиз звънна в хотела.

— Какво казахте на Натали? — тревожно попита тя.

— Обяснихме ѝ, че един от гостите е пострадал, а баща ти е отишъл в болницата с него — отговори помощник-управителят.

— Идеално — успокои се Елоиз.

— Как е той?

Всички се тревожеха за баща ѝ, който бе паднал като камък зад рецепцията.

— Направиха му ангиопластика. Увериха ме, че ще се оправи. Не знам колко време ще остане в болницата. В момента е упоен.

— Дръж ни в течение.

— Разбира се.

Тя се завъртя към Брад и се сгуши в прегръдките му. Прекараха нощта в хладната чакалня. Елоиз можеше да влиза и да наглежда баща си всеки час, но той спеше дълбоко. А на сутринта, когато се събуди, Елоиз и Брад бяха там. Брус им беше донесъл сандвичи в шест сутринта, както и термос с кафе. Елоиз не можеше да хапне нищо, но Брад умираше от глад и погълна два сандвича още преди охранителят да си тръгне.

Юг бе замаян и изглеждаше остарял с десет години. Навсякъде около него имаше монитори. Тя целуна баща си и го увери, че всичко ще е наред. Той заспа отново, преди Елоиз да излезе от стаята. И не изглеждаше добре.

Най-последно, в осем часа, лекарят дойде да говори с нея. Усмиваше се, когато излезе от интензивното отделение, което успокои Елоиз.

— Можете да се приберете у дома и да си починете. Той се справя чудесно. Ще го задържим още няколко дни за наблюдение, после можете да си го вземете. Трябва да си почине няколко седмици, преди да се върне на работа, може би цял месец. Упражнения, диета, трябва да внимава с всичко. Това беше предупредителен изстрел, но мисля, че го закърпихме доста добре снощи. След няколко седмици почивка ще е чисто нов.

Елоиз се усмихна облекчено. Трудно щеше да повярва на думите на лекаря преди няколко часа.

— Жена му чака тризнаци и е на легло. Предполагам, че ще трябва да държим и двамата в леглото — каза тя, а лекарят се засмя.

— Стига да не започнат бурен секс, няма проблеми. Но след като тя е бременна с тризнаци, не мисля, че име подобен риск.

— Мога ли да го видя отново? — попита Елоиз.

— Преди няколко минути спеше — отговори лекарят — но можете да проверите.

Тя влезе при баща си, който се размърда, вдигна очи към нея и се извини за причинените неприятности.

— Не си причинил никакви неприятности, татко — меко каза тя, като го хвана за ръката. — Но вече трябва да внимаваш. И ти, и Натали трябва да сте на легло. Ще ѝ правиш компания, докато се родят тризнаците. Лекарят каза, че можеш да ходиш на разходка всеки ден. Ние ще се погрижим за хотела.

— Ама че тъпа работа — оплака се баща ѝ. — Не знам какво се случи. Добре съм. Сигурно съм бил прекалено изморен или нещо подобно.

Той изглеждаше по-жизнен, но все още изтощен, ала и самата Елоиз не изглеждаше много добре. Бяха прекарали тежка нощ.

— Не мога да те оставя да вършиш цялата работа — възрази баща ѝ раздражено.

— Няма да се връщаш на работа, докато лекарите не ти позволят — строго заяви тя. — Ние можем да се справим с всичко. Имаме нужда от теб, татко. Аз имам нужда от теб. Ще бъде изгубена без теб. Ти си всичко, което имам.

Очите ѝ се насълзиха и баща ѝ нежно я погали по ръката.

— Няма да ходя никъде. Кажи на Натали, че съм добре, и да не ражда, докато не се върна — усмихна се той.

— Ще си бъдеш у дома след няколко дни. Ще дойда пак покъсно. Брад е с мен и ти изпраща много поздрави.

— Радвам се, че е с теб. Предай на Натали, че я обичам. Обичам и теб — усмихна се той измъчено на дъщеря си, после затвори очи и се унесе.

Елоиз напусна стаята тихо, и двамата с Брад излязоха от болницата на огряната от слънцето улица. Струваше ѝ се, че бяха прекарали цяла вечност в чакалнята. Брад спря такси и се върнаха в хотела. В таксито си говориха тихо за случилото се. Това бе най-страшната нощ в живота на Елоиз.

Служителите във фоайето ги очакваха с безброй въпроси. Елоиз изглеждаше изтощена, но не и съсипана, и всички изпитаха облекчение, когато чуха, че баща ѝ е добре и ще се прибере след няколко дни.

Брад се качи в апартамента, за да се изкъпе и преоблече. Тази сутрин трябваше да отиде в университета. Елоиз отиде при Натали. Влезе в спалнята, където Натали лежеше и гледаше новините по

телевизията. Вече не правеше нищо, освен да яде, спи и гледа телевизия, да звъни в службата си и да наблюдава как коремът ѝ расте.

— Къде е баща ти? — незабавно попита тя с разтревожен глас.

Елоиз смяташе да премълчи, но нямаше как да скрие отсъствието на Юг за няколко дни. А и интуицията на Натали ѝ казваше, че нещо се бе случило със съпруга ѝ.

Затова момичето седна на ръба на леглото и ѝ се усмихна.

— Добре е. Наистина е добре и ще се върне след няколко дни. Малко ни уплаши снощи. Получи лек инфаркт, но му направиха ангиопластика и казаха, че ще е чисто нов. А пък аз го накарах да си вземе четири седмици отпуска. Може да ти прави компания, докато се родят бебетата.

Елоиз издрънка всичко на един дъх и Натали я погледна с облекчение. Бе сигурна, че нещо лошо се е случило, и цяла нощ се бе тревожила.

— Благодаря ти, че ми каза истината — каза тя, и стисна ръката на Елоиз. — Наистина ли е добре?

— Да, честна дума.

— Мога ли да говоря с него?

— Той тъкмо заспа. Изкара дълга нощ. Можеш да му се обадиш след няколко часа, когато се събуди — каза Елоиз, като написа номера и сложи листа до леглото ѝ. — Ще остана тук при теб, докато него го няма — предложи тя и мащехата ѝ се зарадва.

Не искаше да е сама нощем, в случай че започнеш да ражда. Тя не можеше да помръдне без помощ и се тревожеше да не роди бебетата в леглото си без предупреждение. Беше ужасена, че може да се случи нещо такова, макар да не бе особено вероятно. Планираха да ѝ направят цезарово сечение, когато настъпеше моментът за раждане.

— Благодаря ти — меко промълви тя. — Иска ми се да можех да отида при баща ти, вместо да лежа тук.

Натали се чувстваше безпомощна и безполезна, неспособна да свърши нищо, но пък залогът беше прекалено голям. Не можеше да си позволи да стане, дори и заради Юг.

— Той ще се прибере скоро у дома — напомни ѝ Елоиз, после се върна във всекидневната и се просна на канапето.

Събуди се два часа по-късно, когато телефонът звънна. Баща ѝ искаше да говори с жена си. Натали избухна в сълзи от облекчение,

когато чу гласа му. Бъбриха си дълго време.

Елоиз ѝ поръча обяд, после слезе да облече униформата си. Беше дежурна в три часа, но първо отиде в болницата да види баща си. Той вече бе настанен в частна стая с медицинска сестра и се зарадва страхотно на идването ѝ. Благодарил я отново за всичко, което бе направила предишната нощ, и за грижите за Натали. Жена му беше разказала за нежното отношение на Елоиз.

Тя прекара един час с баща си, после се върна в хотела, за да поеме смяната си. Явил се точно навреме и остана до единайсет вечерта. Едва изпълзя до апартамента, за да си вземе нощницата и да се види с Брад.

— Изглеждаш съсипана — каза той. — Лягай веднага.

Тревожеше се за нея, но тя поклати глава и взе нощницата си, която висеше на вратата на банята.

— Не мога. Трябва да спя при Натали тази вечер.

Брад я изпрати до апартамента на баща ѝ. Остана да поговори няколко минути с леля си, после се върна долу.

След като той си тръгна, Елоиз нахлузи нощницата си и се метна в леглото до Натали. Елоиз бе толкова изморена, че скоро започна да се унася, но Натали хвана ръката ѝ и я сложи на корема си. Невидими крачета ритяха във всички посоки.

— Как спиш с всичко това? — изуми се момичето, а Натали се усмихна.

— Не спя. Те подскачат през повечето време.

— Сигурно е странно — сънливо промърмори Елоиз.

Не можеше повече да държи очите си отворени. След секунда заспа дълбоко. Натали гледа телевизия до късно. Дните и нощите ѝ бяха дълги, а ако имаше късмет и тризнаците си останеха в нея, оставаха още три месеца.

Два дни по-късно Юг се прибра от болницата. Изглеждаше блед и изморен, но определено много по-добре, отколкото когато получи инфаркта. Побърза да се качи в апартамента при жена си. Натали избухна в сълзи и го прегърна здраво. Той сложи ръце на огромния ѝ корем, усети ритниците на бебетата и ѝ се усмихна. Това бе всичко, което бе искал — да оживее и да се прибере у дома при нея. Не

можеше да позволи нищо да му се случи сега, защото имаше прекалено много неща, за които да живее. Малко по-късно той легна до жена си, благодарен, че си е у дома.

Елоиз ги посещаваше колкото се можеше по-често, но откакто той постъпи в болницата, задълженията ѝ се бяха утроили. Идваше да му иска съвет и му се обаждаше често по телефона, а той бе щастлив да се чувства свързан с дейността и решенията в хотела. Натали не харесваше това. Мислеше, че работата му е прекалено стресираща и едва не го бе убила, затова настояваше Юг да продаде „Вандом“. Искаше той да се обади на холандците и да приеме офертата им. Говореше само за това.

— Не може да става и дума — категорично заяви той на Натали, когато отново му заговори за продажбата на хотела. — Не мога да причиня това на Елоиз. Обича мястото ужасно много.

— Но обича повече теб — възрази тя. — Ако те загубим, това ще унищожи всички ни. Трябва да живееш и заради нея, и заради бебетата ни, а това място ще те убие, ако не забавиш темпото.

— Вземам си цял месец отпуска — напомни ѝ той с надеждата да я умилостиви, но тя не можеше да говори за друго, освен за продажбата.

Не спомена и дума пред Елоиз, но вечно натякваше на Юг, макар да ѝ бе заявил ясно, че няма да го направи. Това беше единственото нещо, за което спореха.

Той излизаше на разходка в парка всеки ден и се връщаше с дребни подаръчета за нея. Четири седмици след инфаркта изглеждаше по-добре откогато и да било, а Натали приличаше на планина. Всеки път, когато я погледнеше, той се засмиваше. Тя едва успяваше да помръдне.

Лекарката я посещаваше редовно, а акушерката — всеки ден. Вече бе април и Натали получаваше контракции. Вече бе в седмия месец и бебетата растяха добре.

Гледаха стара комедия и ядяха пуканки една вечер, когато Натали внезапно придоби озадачен вид. Лежеше в локва вода, която бързо намокри и неговия край на леглото. Юг се уплаши, че жена му отново е прокървяла, но когато погледна чаршафите, видя, че е само вода. Внезапно и двамата осъзнаха какво става.

— Мили боже! Водата ми изтече — паникьоса се тя.

Но на седем месеца тризнаците не бяха в голяма опасност. Макар да бяха доста дребни, вероятно всичките щяха да оцелеят. Юг се обади на лекарката, която му нареди да закара Натали в болницата веднага.

— Май шоуто започва — меко каза тя.

Бяха чакали събитието толкова дълго време. Хормоналното лечение миналото лято, инвитрото, а сега и седем месеца бременност, четири, от които тя прекара на легло. Беше готова да се изправи пред настъпващото събитие. Надяваше се, че и бебетата са готови.

Лекарката ги очакваше в болницата. Откараха Натали в родилното отделение веднага щом започнаха първите сериозни болки, изненадващо силни. Лекарката я бе предупредила, че щом водата ѝ изтече, раждането може да започне веднага и май точно това се случваше. Натали държеше здраво ръката на Юг, който я успокояваше нежно и ѝ помогна да се настани в леглото. Прегледаха я и тя незабавно изплака от болка.

— Разширението е вече осем сантиметра — обясни лекарката. — Сигурно си имала контракции цяла нощ.

Искаха тя да има контракции преди цезаровото сечение, за да дадат възможност на бебетата да се подготвят да дишат, когато се родят.

— Имах толкова контракции напоследък, а и бебета ритяха толкова много, че ми е трудно да определя — отвърна Натали.

Лекарката я прегледа отново и този път родилката изпищя. Юг потръпна, вторачен в нея. Болките му се струваха кошмарни. Мириам не му бе позволила да присъства на раждането на Елоиз и тази гледка му бе за първи път.

— Вече не можем да спрем раждането — каза лекарката. — Водата е изтекла и има риск от инфекция, а и разширението е настъпило доста бързо. Ще опитаме да забавим малко, за да ѝ влеем лекарствата.

Смятаха да сложат Натали на системи, за да предпазят дробовете на бебетата, които не бяха съвсем готови да се появят на бял свят. Лекарката обясни, че най-добрият начин да забавят раждането е да сложат епидурална инжекция. Бездруго щяха да се нуждаят от нея за цезаровото сечение, тъй като нямаше да ѝ позволят да роди по обикновения начин.

Извикаха анестезиолога и той направи инжекцията. Беше болезнена, но забави контракциите и даде времето, от което се нуждаеха, за да приготвят бебетата.

Натали лежеше на едната си страна, изтощена и разтревожена. Мониторът показваше биенето на трите сърчица и тя лежеше кротко, стиснала ръката на Юг, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Страх ме е — прошепна тя. — За тях, а не за мен.

— Всичко ще е наред — увери я той.

Искаше да му повярва, но не успя. Прекалено много неща можеха да се объркат. В осем сутринта ѝ бяха втели всичко, от което тя и бебетата се нуждаеха, и спряха упойката. Болките веднага се завърнаха, но лекарката искаше тя да има контракции, за да подготви дробовете на бебетата. Увери ги, че няма да я оставят да се мъчи дълго и скоро ще пристъпят към цезаровото сечение. Юг реши, че това съчетава лошото и от двата свята — болезнено раждане, а после цезарово сечение, което си беше сериозна операция. Прегледаха я отново, но това само влоши положението.

— Искам да се прибера у дома — промълви Натали и избухна в сълзи.

Той също искаше да я отведе у дома, но засега трябваше да останат тук.

След малко в стаята влязоха още двама лекари и пет-шест сестри. Сложиха Натали на количка и я откараха в операционната. Юг държеше ръката ѝ, а екипът ги следваше.

В операционната всичко се разви с такава скорост, че Натали дори не разбра какво точно става. Пристигнаха трима педиатри, докараха три инкубатора и я завиха с чаршаф. Помолиха Юг да застане до главата ѝ. Включиха системи и в двете ѝ ръце и Юг вече не можеше да я държи за ръка, но се наведе и я целуна, а тя му се усмихна през сълзи. После нещата се развиха още по-светкавично. Едно от бебешките сърца бе започнало да бие по неестествен начин и лекарите решиха да започнат процедурата.

Юг седна на стол до жена си. Мониторите продължаваха да писукат, но сега се чуваше биенето само на две сърца. Юг не посмя да попита какво става, защото не искаше да плаши Натали.

Лекарите сновяха забързано наоколо. Внезапно, когато Юг притисна лице в бузата на Натали, и двамата чуха тихо хленчене от

другата страна на чаршафа.

— Имате си малко момченце — гордо заяви лекарката.

Юг и Натали се просълзиха, а педиатърът взе бебето, за да го прегледа и постави в инкубатор. След секунди чуха нов плач. Този звучеше по-силно.

— И момиченце.

Двамата се усмигнаха щастливо през сълзи. Вече не се чуваше писукането на монитора и Юг се зачуди дали бяха намалили звука, но за дълго време не последва нов плач. После чуха ритмично пошляпване, а лекарите си размениха мрачни погледи.

— Какво става? — задавено попита Натали.

Никой не отговори. Но и без да им кажат, те се досетиха. Нямаше трето гласче, а другите две бебета плачеха. Лекарката се приближи до тях и когато видяха лицето ѝ, разбраха.

— Опитяхме се да спасим второто момиченце, но сърцето му не издържа. Беше под килограм и съвсем мъничка. Съжалявам. — Беше искрено разстроена, а Натали се разрида горчиво.

Имаха две здрави бебета, но бяха изгубили третото.

Екипът заши Натали, а лекарката се върна да твори с тях.

— Малкото момиченце, което загубихте, е много красиво. Вече е идеално почистено. Бихте ли искали да го видите и подържите за минута?

Тя знаеше от личен опит, че понякога родителите си представяха, че бебето им е било откраднато или разменено, или зловещо деформирано. Натали кимна и след няколко минути ѝ подадоха мъртвороденото бебе. Имаше малко сладко личице и черна коса като Юг. Натали захлипа, а Юг погали миниатюрното личице. После сестрата нежно взе мъртвото бебе и им донесоха другите две. Синът им плачеше неуморно. Имаше руса коса и приличаше на майка си, а дъщеря им имаше ангелско личице и къдрава черна коса. И двете бебета тежаха малко над килограм и половина. А онова, което не оцеля, бе наполовина по-дребно. Но и две деца си беше победа. Лекарката съсредоточи вниманието им върху живите бебета. Бяха в инкубатори засега, но им обясниха, че мога да си ги приберат у дома, когато наддадат до два килограма.

Натали вече бе зашита и покрита с топло одеяло. Трепереше неудържимо от шока, вълнението и операцията. А Юг имаше

чувството, че са паднали в Ниагарския водопад. Беше щастлив и тъжен, развълнуван и отчаян заради изгубеното бебе. Задържаха Натали в операционната още един час, после я настаниха в стая. Мъртвороденото бебе бе отнесено някъде, а живите сияха в инкубаторите си.

Юг прегърна жена си и ѝ каза колко се гордее с нея. Говореше ѝ колко е смела, колко са красиви бебетата им. Натали обаче не можеше да забрави лицето на миниатюрното момиченце, което бяха загубили.

След като тя се поуспокои, звъннаха на Елоиз и ѝ съобщиха, че има брат и сестра. Тя изчака безмълвно и Юг добави, че са изгубили едното малко момиченце. Елоиз също се натъжи, но изпита облекчение, когато чу, че Натали и другите две бебета са добре. Мащехата ѝ щеше да се върне в хотела след четири дни, а близнаците — след няколко седмици.

— Как приема тя нещата? — попита Елоиз баща си.

Натали все още трепереше прекалено силно, за да може да говори.

— Добре е и прояви страхотна смелост. И двамата сме тъжни, но сме щастливи, че имаме двете бебета... и теб — добави той усмихнато.

— Мога ли да я видя? — попита момичето.

— Може би малко по-късно. Лекарите настояват тя да поспи.

Натали бе абсолютно скапана и не можеше да спре да плаче. В един момент лееше сълзи от радост, а в следващия — от мъка.

— Добре ли си, татко?

Тревожеше се за него, особено след инфаркта. Положението не беше леко и за него.

— Съвсем — отговори Юг.

— Ще съобщя на всички в хотела.

Дженифър окачи сини и розови балони навсякъде.

Елоиз работи усилено цял ден, после двамата с Брад отидоха в болницата. Видяха двете бебетата в инкубаторите им и тя реши, че са прекрасни.

Натали изглеждаше изтощена и все още имаше болки от операцията, затова не останаха дълго. Елоиз и Брад се върнаха в хотела и обсъдиха случилото се. Очевидно и Натали, и баща ѝ бяха преживели много.

— Изглежда адски сложно — тъжно отбеляза Брад.

Не му се искаше Елоиз някога да преживее подобно нещо. Поговориха и за бъдещето, макар и двамата да бяха доста млади. Но връзката им се развиваше отлично и двамата знаеха, че искат да са заедно за дълго време. Брад напомни, че леля му бе чакала прекалено дълго да има деца. Изтъкна, че все пак бяха извадили късмет с оцеляването на другите две бебета. Натали можеше да роди прекалено рано и да изгубят и трите. Брад прегръща Елоиз цяла нощ, благодарен, че се бяха запознали. Искаше да я защитава и да се грижи за нея, и се надяваше да преодолеят всички затруднения, които животът им поднесе в бъдеще.

Юг искаше същото за жена си. Остана в болницата, за да се грижи за нея.

Седмицата, докато Натали лежа в болницата, беше трудна. Тъгуваше безкрайно за момиченцето, което бе умряло. Денят, в който го погребяха, бе трагичен. Само Натали, Юг, Елоиз и Брад присъстваха на скромната служба. Сърцето на Елоиз се сви, когато видя малкия ковчег. Беше бял с розови цветя. Натали плачеше неудържимо, но после, по настояване на Юг, се отбиха в болницата да видят другите две бебета. Бяха ги кръстили Стефани и Джулиън. Момченцето правеше смешни гримаси, а Стефани спеше спокойно. Приличаха на малки ангелчета. Брад и Елоиз бяха омагьосани от тях. Елоиз вече не се чувстваше изместена, а част от голямо семейство. Бебетата спечелиха сърцето ѝ. Цяла седмица им бе купувала дребни подаръчета, а Брад непрестанно я закачаше за това.

Четиримата се върнаха в хотела и вечеряха заедно. Денят бе изтощителен и Натали си легна още преди да довършат вечерята.

След няколко дни, когато тя се поуспокои, Юг се върна на работа за първи път от повече от месец. Придружаваше жена си в болницата, когато Натали отиваше да храни близнаците. Млякото ѝ беше обилно и след като ги накърмеше, тя оставяше кърма и в болницата. Но се тревожеше заради работата на Юг. Искаше ѝ се да продаде хотела, преди да го убие. Поговориха по този въпрос една нощ в леглото.

Натали поклати глава, загледана в Юг, който изглеждаше пощастлив, откак се бе върнал на работа.

— Няма да успея да те убедя да продадеш хотела, нали?

— Никога — усмихна се той. — Едва не допуснах тази грешка веднъж. Няма да я повторя. Един ден Елоиз ще го управлява, а може би и Стефани, и Джулиън. А тогава ние с теб ще пътуваме по света и ще се забавляваме.

Каза го сякаш това предстоеше съвсем скоро, но Натали знаеше, че ще минат години. Не можеше да си представи, че Юг ще предаде управата на „Вандом“. Можеше да сподели отговорностите с Елоиз, но още не бе готов да се пенсионира и тя се чудеше дали някога щеше да е готов. Хотелът, на който бе посветил двайсет години от живота си, бе неговата страст.

— Добре — въздъхна Натали примирено. — Съгласна съм. Всичките сте луди. Елоиз работи повече и от теб. Кара двойни смени през цялото време, докато ти беше болен.

Бе го направила и тази седмица.

— Просто не се убивай от работа — предупреди го тя. — Имам нужда от теб за дълго време. Юг Мартен.

— И аз имам нужда от теб — отвърна той и я целуна. — Ти си жената, която обичам, и ти си майката на децата ми. Обещавам ти, че един ден, когато Елоиз е готова, ще предам всичко в нейните ръце, а ние с теб ще се забавляваме.

Натали не повярва много на обещанието му, но най-после разбра, че Юг никога нямаше да продаде хотела. Вероятно не би и трябвало да го прави. Хотел „Вандом“ беше неговият живот.

24.

През май отидоха на дипломирането на Брад. Родителите, брат му и сестрите му също пристигнаха. Всички бяха страшно развълнувани, а най-много Елоиз. Беше го наблюдавала да учи всяка нощ и знаеше колко усърдно се е трудил. Гордееше се с него и се радваше на успеха му. Неговите родители му подариха пътешествие из Европа и той смяташе да вземе Елоиз със себе си през август. Планираха да посетят Испания и Гърция и да приключат с Париж. Нямаха търпение да потеглят. Но изпитът за правоспособност беше насрочен за юли и Брад вече се готвеше за него.

През последните три месеца ходеше по интервюта за работа и най-после осъзна, че и данъчното, и антитръстовото право го отегчават. За известно време смяташе да се захване с наказателно право, но не му се работеше в службата за безплатни адвокати. Откри, че иска да се занимава с трудово право. Намираше го за интересно и поговори по въпроса с Юг, който му уреди интервю в кантората, която се занимаваше с правните проблеми на хотела. Оттам му предложиха работа. Щеше да започне в края на август, когато двамата с Елоиз се върнат от Париж. Той страшно се вълнуваше, смяташе, че това е идеалната работа за него, и се шегуваше с Елоиз, че може би един ден той ще стане адвокат на хотела. Тя се надяваше наистина да стане така.

Брад възнамеряваше да се изнесе от апартамента си до университета, преди да заминат за Европа, и Юг му бе дал благословията си да се премести в хотела при Елоиз. Бездруго спеше там всяка нощ, а нейното разписание бе толкова напрегнато, че това бе единственият начин да се виждат. Ходеха вече от година и си подхождаха отлично. Родителите на Брад също одобряваха връзката им. Брад и Елоиз все още бяха прекалено млади, за да решават бъдещето си, но вървяха в правилната посока. Тъкмо започваха кариерите си и имаха много да учат. Елоиз щеше да навърши двайсет и две, а Брад тъкмо бе станал на двайсет и шест. Според родителите им бяха още деца.

Юг устрои великолепна вечеря в хотела по случай дипломирането. Присъстваха двете семейства и някои от приятелите на Брад. Елоиз се бе потрудила по менюто заедно с главния готвач и бе подбрала вината, които всички одобриха въодушевено.

Близнаците вече си бяха у дома и цъфтяха. Натали си взе три месеца отпуска по майчинство, за да е с тях непрестанно. Кърмеше ги и се наслаждаваше на всяка минута с децата си. И тя, и Юг все още помнеха момиченцето, което бяха загубили, но се радваха безкрайно на бебетата. Натали ги водеше на разходка всеки ден, а Юг почти винаги ги придружаваше. Прехвърляше все повече отговорности върху Елоиз, а през юли я остави сама и заведе Натали и близнаците за една седмица в Саутхемптън. Даде на дъщеря си титлата помощник-управител. Тя завърши стажа си при него и си спечели повишението. На двайсет и две години бе компетентна млада жена и баща ѝ страхотно се гордееше с нея.

Брад и Елоиз стояха на тротоара и махаха, когато баща ѝ и Натали потеглиха да отпразнуват първата си годишнина. Водеха бебетата със себе си, както и гигантска купчина багаж. Брад напомни на Елоиз, че това бе и тяхната годишнина — запознаха се на сватбата на Юг и Натали, а оттогава бяха станали толкова много неща. Животът им се промени и двамата пораснаха. Елоиз изглеждаше много официална в тъмносинята си униформа, когато се върнаха в хотела. Брад се качи горе, за да довърши подреждането на багажа си. Тъкмо се бе нанесъл в апартамента ѝ, а пътуването им до Европа щеше да започне след няколко седмици. Нямаха търпение да тръгнат.

25.

Елоиз погледна часовника си и реши да се отбие до балната зала за пет минути. Сали бе изненадала всички, когато напусна преди няколко месеца и започна работа в хотел в Маями. Заплатата, която ѝ предложиха там, бе неустоима. Сега имаха нова управителка на кетъринга, в която Елоиз още не бе напълно сигурна. Затова надзираваше всички важни събития в хотела. А предстоящото бе изключително важно. Беше шейсетият рожден ден на баща ѝ и очакваха повече от стотина гости за вечеря и танци. Юг и Натали бяха женени вече седем години, а близнаците тъкмо бяха навършили шест.

Балната зала изглеждаше точно така, както бе искала. Подрязани в различен стил дръвчета и великолепни букети на всяка маса, а таванът бе покрит с балони. Новата управителка май си падаше прекалено много по балоните, а за съжаление, и Джен бе напуснала. Тя си отвори собствен цветарски магазин в Гринич, но често им идваше на гости и двете с Елоиз обядваха заедно всеки месец. Новият им цветар Франко бе стажувал при Джеф Лийтъм в Париж, в хотел „Жорж V“, и бе изключително добър. Подрязаните му дръвчета и букетите бяха невероятно изящни и вече предизвикваха въодушевени коментари.

Елоиз провери всичко и след като остана доволна, се качи горе да се преоблече. Брад тъкмо се бе прибрал от службата. Цяла седмица бе работил по стачката, която заплашваше един от клиентите му. Той я целуна нежно, когато тя влетя в апартамента, съблече униформеното сако и извади роклята, която възнамеряваше да облече. Тази година бяха осъвременили униформите и тя бе избрала дизайна. Сега дрехите изглеждаха много по-младежки и елегантни.

— Как изглежда? — попита я Брад, тъй като се досети, че сигурно идва от балната зала.

Елоиз държеше да огледа и най-дребните подробности, а след седем години той я познаваше идеално.

— Чудесно — усмихна се широко тя и се пъхна под душа, но след минута надникна в стаята. — Канех се да ти звънна. Имам гостенка, която се хлъзнала под душа и заплашва да ни съди.

Брад все още работеше в кантората, където бе започнал, и напоследък се занимаваше основно с хотела.

— Баща ти вече ми се обади — отвърна той. — И се свързах с нея. Ще се върне за Деня на благодарността заедно с децата си. Искат три безплатни апартамента за четири дни. По-евтино е от дело.

Елоиз кимна с облекчение. Жената си бе счупила ключицата и ръката и делото можеше да им излезе невероятно скъпо. Брад се бе справил отлично. Винаги го правеше. Страшно го биваше в трудовото право и вече бе станал партньор в кантората.

Двамата с Елоиз пристигнаха в балната зала точно преди баща ѝ, Натали и децата. При влизането си Стефани ѝ се ухили с беззъбата си усмивка. Приличаше страшно много на Елоиз, само косата ѝ бе черна, а не червена. Тя също възнамеряваше да работи в хотела някой ден. Искаше да стане фризьорка или цветарка. Елоиз ѝ обясни, че има и по-забавни неща, ако ти си начело на хотела. Стефани обаче заяви, че не искала да носи униформа, а красиви рокли и блестящи обувки. Джулиън пък искаше да стане бейзболист и не изпитваше никакъв интерес към хотела. И двамата учеха във френския лицей, също като Елоиз навремето. Натали се трудеше усърдно по дизайнерските си проекти, макар и само три дни седмично. Джим, помощникът ѝ, бе станал неин съдружник, а това наистина облекчаваше напрежението. Тъкмо бе ремонтирала всички апартамента в хотела и им бе придала страшно изискан вид, макар че този път Юг мърмореше заради високите цени и непрестанно се опитваше да намали разходите.

Рожденият ден на Юг съвпадна с дваисет и петата годишнина на хотела и празненството бе двойно. Франко бе поръчал само сребристи балони и след половин час веселбата се вихреше с пълна сила. Оркестърът свиреше, хората танцуваха и се тълпяха около шведските маси. Всички познати лица бяха там, дори Джен, която бе пристигнала от Гринич. Юг изглеждаше на седмото небе, заобиколен от преданите си служители. Главният сладкар бе приготвил гигантска торта. Елоиз се усмихна на Брад, когато баща ѝ се надигна, за да произнесе речта си. Юг почука с ножа си по чашата и я вдигна високо, като в същото

време огледа залата, жена си, трите си деца, служителите си, любимите си гости и приятели. Всички, на които държеше, се намираха тук.

— Бих искал да благодаря на всички вас за лоялността ви към мен, хотела и семейството ми, за това, че превърнахте последните двацет и пет години в постоянен извор на радост за мен. Ако изредя всички ви по име, ще се наложи да останем тук цяла нощ — усмихна се той.

Думите му звучаха повече като реч на човек, който се кани да се пенсионира, отколкото на рожденик. Елоиз забеляза, че и Брад явно мислеше същото. Баща ѝ бе страшно развълнуван от годишнината и рождения си ден.

— Тук се забавлявах — продължи той. — Имах и доста главоболия. Отглеждах деца. Преди двацет и пет години, Елоиз бе почти на три, започнах да ремонтирам хотела. Отворихме, когато бе на пет. Тя тероризира повечето от вас през последните двацет и пет години, а аз се радвах на удоволствието да я гледам как се превръща в чудесната и компетентна жена, която е сега. Веднъж едва не допуснах глупавата грешка да продам хотела, но тя ме спря, защото го обича безкрайно. Беше права, разбира се. Е, приятели, няма да ви отегчавам повече. Искам да ви благодаря за прекрасните двацет и пет години, да отпразнувам рождения си ден и да направя важно съобщение. По-късно тази година ще се пенсионирам, а тази вечер имам удоволствието да ви представя новата ви управителка. Моля ви да вдигнете чаши, за да я поздравите и да ѝ пожелаете успех. Представям ви госпожица Елоиз Мартен, управителката на хотел „Вандом“.

Юг вдигна чашата си към нея, а Елоиз се вторачи в него невярващо и по бузите ѝ се търколиха сълзи. Нямаше представа, че баща ѝ ще постъпи по този начин, и когато хвърли поглед към Натали, осъзна, че и за нея бе изненада. Изглеждаше не по-малко шокирана от нея. Дженифър обаче бе напълно спокойна. Елоиз разбра, че секретарката е знаела, но не бе промълвила и дума.

Всички скочиха на крака и чукнаха чашите си. Елоиз се приближи до баща си и го целуна.

— Какво правиш, татко? — прошепна тя.

— Твой ред е, скъпа. Спечели си го. Винаги съм знаел, че ще стане така един ден. А след теб може да е някой от близнаците.

Елоиз бе наясно, че щеше да е Стефани, а не Джулиън.

Тя вдигна чашата си и заговори:

— Трябва да призная, че съм зашеметена. Баща ми не ме предупреди за изявлението си тази вечер. Винаги съм искала да управлявам хотела заедно с него, а не след него — каза тя и се опита да потисне сълзите си. — Никога няма да успея да заема мястото му напълно — той е легенда. Но ти обещавам тържествено, татко, а и на всички приятели, които ме познават от дете, че ще се постарая да го направя. Честит рожден ден, татко! За твое здраве!

Тя го целуна, а гостите нададоха жизнерадостни възгласи.

— И ти ли не знаеше? — попита тя Натали, която изглеждаше напълно объркана.

— Нямах представа — призна тя.

Чудеше се с какво ли щеше да се захване съпругът ѝ сега. Не можеше да си го представи бездеен.

— Нито пък аз — присъедини се Брад, който смяташе, че идеята е чудесна.

Елоиз беше на двацет и седем години. От десет години се подготвяше за бизнеса и се справяше отлично. Когато бе на възрастта на Стефани, хотелът бе игралната ѝ площадка, а през следващите години се бе превърнал в целия ѝ живот. По деликатен и фин начин тя бе подобрила и модернизирала „Вандом“, бе обогатила оригиналната идея на баща си. „Вандом“ беше легенда в Ню Йорк.

Юг покани жена си на дансинга и сподели плановете си за пътешествия с нея, за годината, която искаше да прекарат в Париж с децата, ако тя се съгласи да остави Джим да ръководи бизнеса ѝ толкова време. Беше пълен с идеи и въодушевление. Натали се завъртя с него по дансинга, замаяна от новината, но и щастлива. Ентусиазмът му бе заразителен, а и страшно ѝ хареса идеята да прекарат една година в Европа с близнаците. Най-хубавото на пенсионирането му бе, че Юг бе все още достатъчно млад, за да му се наслаждава. А също и тя. Тъкмо бе навършила четиресет и осем, а съпругът ѝ бе хубав, секси мъж на шейсет години. Тя и децата го поддържаха млад.

— Какво каза татко? — попита Стефани, като се приближи към Елоиз с объркано изражение.

— Каза, че аз ще ръководя хотела, а той ще има повече време да си играе с теб — усмихна ѝ се Елоиз, която бе луда по близнаците.

Стефани я погледна раздразнено.

— И аз искам да ръководя хотела.

— Тогава ще се наложи да работиш усърдно и да прекарваш много време в него. А един ден можеш да работиш с мен.

Стефани се ухили доволно, а Брад дръпна Елоиз на дансинга и ѝ се усмихна.

— Е, това определено беше страхотна изненада. Мислиш ли, че баща ти наистина ще успее да се отпусне?

Брад не можеше да си представи, че и Елоиз някога би се отпуснала. И двамата живееха заради „Вандом“. Но Брад също обичаше работата си, така че я разбираше.

— С Натали и близнаците ще бъде вечно зает — отвърна тя.

Дженифър и Брус танцуваха до тях и им махнаха.

Елоиз все още не можеше да възприеме напълно казаното от баща ѝ. Брад ѝ се усмихна гордо.

— Баща ти постъпи разумно — каза той. — Ще бъдеш страхотна управителка, ако не позволиш на работата да те убие.

Елоиз беше неуморна. Работеше непрестанно, освен когато Брад успееше да я изведе на вечеря или извън града за няколко дни, което не ставаше често.

Все още говореха за решението на баща ѝ, когато се сблъскаха с Дженифър и Брус до бюфета малко по-късно. Джулиън стоеше зад масата и замеряше сестра си с хлебни топчета. Елоиз дискретно му направи знак да спре. Хлапето беше голям немирник и много по-наивен от Стефани, която изглеждаше доста по-зряла за възрастта си. Всъщност тя приличаше повече на близначка на Елоиз, отколкото на негова. Стефани също бе следвала Ернеста и количката ѝ, преди камериерката да се пенсионира предишната година. Разбира се, Ернеста също бе дошла на тържеството и Елоиз я прегърна сърдечно. Тя беше едно от съкровищата на детството ѝ. Очите на камериерката се насълзиха, когато я видя, а после, след като чу, че Елоиз е новата управителка на хотела, тя се разрида радостно.

— Е, госпожице управител, какво мислиш? — усмихна ѝ се Дженифър топло, докато Брус и Брад си сипваха от омарите, приготвени точно както Юг ги обичаше.

— Ти знаеше, нали? — обвини я Елоиз със същата топла усмивка.

И това си беше съвсем в реда на нещата. Секретарката винаги знаеше какво прави Юг, понякога дори повече неща, отколкото дъщеря му и жена му.

— Не ми каза точно какво ще направи, но имах представа. Радвам се, че постъпи така. Той има нужда да си почине и да се позабавлява, докато е още млад. Мисля, че ще е чудесно, ако отидат в Париж за година. А ти можеш да им ходиш на гости.

Но Дженифър знаеше, че Елоиз щеше да е по-заета откогато и да било преди. Управлението на хотела не беше лесна работа. Но пък тя бе на идеалната възраст за това. Брус и Брад се приближиха до тях и Елоиз забеляза щастливата усмивка, която секретарката и шефът на охраната си размениха. Знаеше, че се виждат от години, и бяха чудесна двойка. Сякаш в отговор на мисълта ѝ, Дженифър се завъртя към нея.

— И ние имаме съобщение — каза тя и се изчерви смутено, а едрият началник на охраната се подсмихна. — Ще се женим. И аз вероятно ще се пенсионирам следващата година.

Дженифър приличаше на въодушевено момиченце и Елоиз я прегърна, а после размаха пръст пред лицето ѝ.

— Чудесно е, че ще се жените. Но не можеш да се пенсионираш, докато не поема управата на хотела и не разбере какво точно правя. Вероятно знаеш много повече от мен. Няма да ходиш никъде!

Дженифър се засмя и внезапно Елоиз осъзна, че скоро щеше да седи в кабинета на баща си, зад бюрото му. Не можеше да си представи как щеше да го замени. Все още имаше много да учи. А и беше толкова забавно да работи с него, че никак не ѝ се искаше баща ѝ да се оттегли. Но разбираше, че това бе добро за него. Юг очевидно бе готов да се пенсионира, но тя трябваше да свикне с идеята.

Дженифър и Брус ги изненадаха, като споменаха, че ще се женят на Деня на благодарността, когато пристигнат децата им. Брус също имаше три деца. Елоиз се радваше искрено за тях.

Елоиз успя да се сбогува с всички, преди празненството да приключи. Беше великолепно вечер за баща ѝ, а и тя също прекара добре. После двамата с Брад се качиха горе. Тя бе изморена и развълнувана от решението на баща си да я направи управител на хотела и да ѝ предаде щафетата. Юг беше царят на изненадите. Беше я изненадал и със сватбата си с Натали, и с близнаците, а сега и това.

— Ами ако не успея да се справя? Ако прецакам всичко или унищожа хотела по някакъв начин? — извика тя паникьосано, докато се събличаше.

Баща ѝ винаги бе до нея. Никога не бе ръководила хотела сама, освен за краткото време, когато той беше болен.

— Ще се справиш по-добре и от него — увери я Брад, като я дръпна на леглото и я грабна в прегръдките си. — Вече ръководиш хотела, макар и да не го осъзнаваш. Баща ти никога не би ти предал щафетата, ако не вярваше, че ще се справиш. Обича „Вандом“ прекалено много, за да поеме подобен риск. Познава способностите ти, а също и аз.

Елоиз бе единствената, която не изпитваше такава увереност. На нейната възраст това бе страхотна отговорност. Да си главен управител на един от най-преуспяващите хотели в Ню Йорк на двацет и седем години си беше зашеметяващо.

Брад обаче не се съмняваше, че любимата му ще се справи отлично.

— Ще ми помагаш ли, когато оплескам нещо? — попита тя, като се сгуши в него.

— Да, но няма да оплескаш нищо. Няма да имаш нужда от адвокат, за да управляваш хотела, а само от добрите хора, с които вече разполагаш.

Бяха в бизнеса от достатъчно дълго време, затова станаха свидетели на пенсионирането или преместването на някои от най-любимите си служители, като Ернеста и Дженифър, дори баща ѝ. Елоиз не очакваше той да се оттегли през следващите десет-петнайсет години и смяташе, че тогава вече ще е готова да поеме сама работата. Но малките деца и младата му жена го караха да копнее да се наслади на живота, а не само да работи, докато грохне.

— Между другото, напоследък си мисля, че и ние с теб трябва да променим някои неща — сериозно каза Брад.

Елоиз го изгледа объркано. Баща ѝ бе споменал, че след като се върнат от прекараната в Европа година, смята да купи апартамент, който Натали да обзаведе, и да се изнесат от хотела. Възнамеряваше да даде своя апартамент на Елоиз. Беше ѝ време да се нанесе в по-голямо жилище. Живееше в малкото си красиво апартаментче от години заедно с Брад. Това ѝ харесваше, и двамата се чувстваха тук у дома си.

Но всичко внезапно се промени. Тя сподели с Брад идеята на Юг за новия апартамент и той изглеждаше доволен. Животът в хотела бе удобен и за двама им, макар че така Елоиз вечно бе на разположение на служителите. Но той бе свикнал с това.

— Не това са промените, които имах предвид, макар че ще е хубаво да разполагаме с повече пространство. Мислех за нещо друго — тихо каза той, а тя го погледна в очите.

— Какво?

Надяваше се, че Брад няма да иска от нея да се изнесат от хотела. Никога не би го направила, особено сега.

— Мисля, че ще си по-добра като главна управителка, ако имаш стабилен семеен живот.

— Имам го — усмихна се тя, осъзнала, че Брад отново я закача. — Заедно сме от седем години. Колко по-стабилно може да бъде?

— Много по-стабилно — засмя се той и я притисна към себе си. — Имах предвид почтен семеен живот. Не можеш да си на такъв важен пост и просто да живееш с някакъв тип.

Внезапно Брад стана сериозен и Елоиз се шашна за втори път тази вечер.

— Елоиз, ще се омъжиш ли за мен? Каня се да те попитам от месеци. Мисля, че това е подходящият момент.

Елоиз занемя. Никога не бе обмисляла този въпрос, защото знаеше, че някой ден бездруго щяха да се оженият. Просто не знаеше кога. Смяташе, че вероятно щяха да го направят, след като навършат трийсет, ако искаха деца. Но още не бяха мислили за това.

— Сериозно ли говориш? — попита тя и той кимна с усмивка.

— Съвсем сериозно. А щом баща ти ще се пенсионира, мисля, че трябва да го направим, преди животът ти да стане напълно откачен, когато поемеш работата. Хайде да се оженим колкото се може по-скоро.

Елоиз го изгледа стъписано, но той я целуна нежно и тя се отпусна в ръцете му.

— Още не си ми отговорила — напомни ѝ Брад, леко разтревожен.

Ами ако му откажеше?

— Наслаждавам се на момента — щастливо отговори тя.

Тази нощ се бе сдобила с хотел и съпруг. Какво повече можеше да иска?

— Да. Разбира се, че ще се омъжа за теб, Брад — усмихна се широко тя. — Досега не осъзнавах колко ми се искаше да ме помолиш.

Той също се ухили и я отново я целуна.

Вечерта на Елоиз наистина бе великолепна. Особено тази част с Брад.

26.

Елоиз и Брад избраха дата през септември. Беше прекрасен слънчев следобед. Натали беше главната шаферка, а другите три бяха приятелките ѝ от лицей и Джен. Стефани носеше цветята, а Джулиън — пръстените, макар непрестанно да ги губеше, поради което майка му ги прибра.

Баща ѝ щеше да я отведе до олтара. Мириам и Грег Боунс също пристигнаха, което обясняваше армията папараци отвън. Всички важни хора в живота на Елоиз присъстваха. Служителите, с които бе работила. Хората, с които бе израснала — Ернеста, Дженифър и Брус, приятелките ѝ от училище, дори една от приятелките ѝ от колежа в Лозана. Цялото семейство на Брад, както и приятелите му, също бяха тук.

Елоиз лично се бе погрижила за организирането на сватбата. Този път Натали ѝ помогна. Двете бяха отишли заедно да изберат булчинската рокля и роклите на шаферките. Елоиз знаеше отлично как трябваше да изглежда идеалната сватба — цветята, масите, украсите в залата. Работеше и с цветаря Франко, и с Джен, която бе дошла да му помогне да изработи точно това, което Елоиз искаше. Двамата с Брад избраха музиката и групата. Тя поръча нови покривки за масите в балната зала. Също като Натали и всички останали булки, женили се в хотела, Елоиз искаше сватбата ѝ да е перфектна.

Покани майка си, макар да призна на Натали, че не знае дали Мириам ще дойде, пък и вече не ѝ пукаше. Бе прекалено късно за сближаване. Майка ѝ я бе разочаровала прекалено много пъти. Но щеше да е грубо да не я покани. Баща ѝ също смяташе, че трябва да дадат на Мириам възможност да се появи в най-важния за дъщеря ѝ ден.

— Искаш ли тя да дойде? — попита я Натали.

Елоиз се замисли известно време, въздъхна и кимна.

— Чувствам се глупаво да призная подобно нещо, но мисля, че искам.

— Не се чувствай глупава. Независимо колко неадекватни и лоши са били майките ни, все пак са ни майки. Моята определено ми липсваше на сватбата, макар че сигурно щеше да се държи ужасно с мен. Винаги се държеше ужасно с мен.

Лошите майки свързваха Натали и Елоиз. Всъщност това бе първата тайна, която двете си споделиха в деня преди Натали да се омъжи за Юг. Тази тайна сложи край на кампанията на Елоиз срещу мащехата ѝ и двете станаха невероятно близки оттогава. Елоиз знаеше, че ако майка ѝ не се появи. Натали ще ѝ е съвсем достатъчна.

За нейно учудване Мириам прие поканата. Щеше да дойде заедно с Грег, Ариел и Джоуи. Поиска два от големите апартаменти в хотела, в които да се настанят безплатно, тъй като тя е майка на булката. Дори си направи устата за президентския апартамент, но той бе зает, а Юг не би преместил важен гост заради нея. Дадох ѝ два чудесни апартамента на деветия етаж. Папараците бясно се събираха отвън заради Грег.

Седмицата беше същинска лудница, но мина добре, всички помагаха на Елоиз, особено Джен, Дженифър и Натали. Самата Елоиз работи до последната минута.

Най-последният ден настъпи по-скоро, отколкото Елоиз бе очаквала. И ето че Натали и Мириам ѝ помагаха да се облече. Както можеше да се предположи, майка ѝ носеше почти прозрачна сексапилна бяла рокля. Изобщо не ѝ пукаше, че не трябва да носи бяло на сватба, особено след като булката е собствената ѝ дъщеря. Ариел и Джоуи, братът и сестрата на Елоиз от майка ѝ, също бяха там. Бяха на деветнайсет и двайсет години, облечени в джинси и гуменки и татуирани като родителите си. Стефани се оплака, че и двамата били ужасно груби. Джоуи дори си бе занесъл бутилка бира на официалната репетиция, но Елоиз не се притесни.

Беше избрала семпла бяла рокля с огромна пола и широки ръкави и сякаш се носеше в облак. Червената ѝ коса бе прибрана на кок под воала. Очите на баща ѝ се напълниха със сълзи, когато я видя. Припомни си я как тичаше из хотела, когато беше на седем години. Юг бе невероятно горд, когато я поведе към олтара, където я очакваше Брад. Младоженецът я погледна възхитено и щастливо, като че ли бе чакал този момент цял живот. Всъщност и двамата го бяха чакали.

Церемонията беше кратка и семпла. Джулиън им подаде пръстените. Свещеникът ги обяви за съпруг и съпруга. Брад я целуна и Елоиз знаеше, че е на идеалното място с идеалния мъж. Танцуваха цяла нощ и се забавляваха страхотно.

Брад я гледаше с блажено изражение и мислеше, че никога в живота си не е виждал толкова красива жена. А Елоиз никога не бе изпитвала подобно щастие.

— Сватбата оказа ли се такава, каквато искаше? — попита той и тя кимна щастливо.

— Още по-хубава, отколкото исках. А и се чувствам като гостенка в хотела.

Дори майка ѝ се държа добре. Баща ѝ танцува с нея веднъж. След годините щастлив брак с Натали осъзна, че вече не е ядосан на Мириам. Това бе истинско облекчение за него. А и тя отбеляза, че хотелът бил още по-красив и отпреди. Грег също бе любезен, а двете им деца се напиха така зверски, че се наложи да се приберат в апартамента си преди вечеря.

Джулиън и Стефани се държаха като малки ангелчета и танцуваха с родителите си и един с друг.

Сватбата бе мечтата на Елоиз. Балната зала никога не бе изглеждала толкова красива.

Спряха танците в единайсет, защото младоженците трябваше да отлетят в един през нощта за Париж. Щяха да отседнат в „Риц“, после да отпътуват за Ница и да се настанят в „Кап“ в Антиб, който бе идеален за сватбено пътешествие.

Когато стана време за хвърляне на букета, Елоиз го насочи към Стефани. Момиченцето го хвана и заподскача от радост. Джулиън завъртя очи и се зачуди как сестра му може да е толкова глупава.

Юг, Натали и всичките им приятели ги изпратиха навън, където ги очакваше ролсът. Елоиз целуна баща си, после младоженците се метнаха в колата.

Докато се отдалечаваха, мобифонът на Елоиз звънна. Тя погледна номера и видя, че я търсят от хотела. Баща ѝ щеше да се грижи за „Вандом“ вместо нея, а след завръщането им щеше да се пенсионира и да замине за Париж. Тъкмо бе наел апартамент там. Елоиз понечи да отговори, но Брад взе телефона от ръката ѝ и я целуна.

— Не си дежурна — напомни ѝ. — Принадлежиш само на мен за следващите две седмици.

Ала тя щеше да му принадлежи завинаги. Хотелът щеше да си е там, когато се върнат. Вече бе неин. Брад я целуна отново, а тя изключи мобифона и го прибра в джоба си. Засега „Вандом“ щеше да почака. Щеше да си е на мястото, когато се завърне, както си бе стоял през целия ѝ живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.